

PRÁCZKI ISTVÁN

ŐSNYELV-E A MAGYAR

KADOCSA KÖNYVEK

(Megjelent füzetalakban-, 2004-ben ŐSNYELV-E A MAGYAR- címmel.)

ŐSNYELV- E A MAGYAR?

/Az ősnyelv titkai, az ősnyelv rejtjelkulcsa/

Práczi István

KÜLÖNVÉLEMÉNY ŐSNYELV ÜGYBEN

Kezdjük azzal, hogy az „ős” szó fogalmát tisztázzuk. A magyar "ős" jelző a hősből ered, ami a naptól érkező hőt és meleget fejezi ki. Ez pedig a föld létezésének és a földi életnek is elengedhetetlen ősténye és feltétele. Magyarul fogalmazva, az egész világ a – a szó legszorosabb értelmében-, a naptól függ! / Ezt úgy is megfogalmazhatjuk, hogy a földi életnek, benne az emberiségnek is a nap tüze= hője és melege a kezdete és ennek fogytán ez is lesz a vége. Az őst- és ősi jelző tehát azt jelenti, hogy a kezdőpont, az origó= a hő és a „hős állapot”. Az az őst fogalom a kezdet szava, mert ennek az „eredezési folyamatnak” nincs őst, mert ő a kezdet.

Az ősnyelv tehát az a beszéd, melynek nincs őst, mert tőle és belőle ered a többi nyelv. A világ nyelvészeinek – ma még talán menthető módon – fogalmuk sincs arról, hogy egyáltalán volt-e ősnyelv és ha igen, akkor melyik „gya-nusítható” ezzel. Sokkal határozottabb azonban a nyelvészek – köztük a magyarok - álláspontja a magyar nyelvvel kapcsolatban. Szerintük ugyanis a magyar¹ nyelv, valami különleges, rokontalan képződmény, tehát egy gyökértelen, és beazonosíthatatlan nyelvi zárvány, melynek sem „nyelvcsaládja”, sem rokonsága. Ezek híján pedig lassan elkopik, átalakul, vagyis „beintegrálódik” a nagy és modern nyugati nyelvekbe, és ugyanúgy elhal, akár az arámi és a latin nyelv.

Ezt az elhamarkodott és felületes ítéletet a magyar nyelvészek tudomásul vették és ennek alátámasztására kitalálták a „finn-ugorizmust”, melyel egy mesterséges selejt-raktárba söpörték azt a szittyia magyar nyelvet, melynek – a „kultúrnyelvekkel” ellentétben- saját ősi szabir- avar rovásírása

¹ Az ősnyelv neve vélhetően „magyar” volt, /talán arámi, arameus, vagy szittyia/ ezért az egyszerűség kedvéért nevezzük magyarnak, vagy magyarosnak.

van, ami az ősnyelvi minősülés egyik alapvető feltétele. Ők láthatóan el is fogadják az integrációs- /vagy elhalási/ elmélet „történelmi realitását”. Ezzel az európaivá válás elengedhetetlenségét hangsúlyozzák, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy feledjük el a „zavaros és barbár” őstörténelmünket, továbbá európaizáljuk, vagyis alakítsuk át az „érthetetlen ázsiai” nyelvünket. A magyarokat, szerintük csak úgy lehet megmenteni, ha magunkévá tesszük a nyugat „önzetlen kultúrák” segítségét. Ehhez azonban le kell szokni a „magyarkodásunkról” és el kell fogadni az angol- amerikai nyelvi és kulturális globalizmust, magyarul a szellemi önfeladást megkövetelő új nyelvi internacionalizmust.

A nyelvészeinknek azonban az eszébe sem jut, hogy nyelvünk különlegességében ősnyelvi motívumokat keressenek. Fel sem merik vetni, pláne kezdeményezni a szittyá-magyar nyelvnek az ókori nyelvekkel való tárgyilagos összehasonlítását, Nem teszik meg ezt persze a mai „kultúr-nyelvekkel” sem. Ehelyett azt sugallják és tanítják, hogy nyelvünknek semmi köze a hunok- avarok beszédéhez, hiszen a magyar nyelv csupán a szentistváni kereszténységtől számít európai nyelvnek. Hiszen – úgymond - első irodalmi emlékeink is e korban jelentek meg. Azt a gondolatot pedig, hogy a magyar nyelv „ősnyelv gyanús” volna, azonnal és felháborodottan visszautasítják. Ha mégis volna valaki, aki ezt kutatná, akkor azt délibábos álmodozónak, avagy nyelvi sovínisztának és „európa-ellenesnek” minősítik . Ennélfogva aztán, sem szót, sem publikálási lehetőséget nem adnak neki. Tulajdonképpen még azt sem teszik meg, hogy megvizsgálják az ősnyelv „paramétereit”. Az ősnyelviség felvetését ugyanis agrémnek tekintik, amivel „komoly szakember” nem foglalkozhat. Azt hiszem az akadémikus urak attól félnek, hogy rövid uton kiderülne, ezeknek a feltételeknek csupán egyetlen nyelv, az ősi szittyá-magyaros nyelv felelhet meg. A globalista nyelvészek pedig ezt nagyon nem szeretnék. Ők és elvarátaik ugyanis azt tartják, -bár ma még inkább csak azt sugallják a világnak-, hogy a hiteles ősnyelv az arameus, vagyis /?/ a héber< zsidó nyelv volna, melynek kiválasztott isteni voltát, -ősiségét- a Tóra és Biblia is „dokumentálja”.)

A héber nyelv kétségkívül régi, azaz antik nyelv, de nem ősnyelv. /Erre külön kitérek/. A meghatározó követelményeknek azonban csak a szittyá-magyar nyelv felel meg. Ezért vehetem magamnak a bátorságot, hogy kijelentsem: A szittyá-magyar nyelv, valószínűleg a világ egyetlen „kultúr-ősnyelve”. Ennek legfontosabb kritériumai közül most mégis csak azokat citálom, melyek alkalmasak arra, hogy az európai kultúrnyelvekben rejtőző, de uralkodó szittyá-magyar összavakat felismerhessük. Munkám jellege -ennek okán- megkívánja, hogy az olvasónak előzetesen hívjam fel a figyelmét azokra az ősi szokásokra és szabályokra, melyek nélkül nem követhetik nyomom a következtetéseimet és az érvelésemet.

*

Talán közismert, hogy a rovásírásnak két egyedülálló főszabálya van. Az első az, hogy csak a szavak mássalhangzóit írják. Róják, a magánhangzókat pedig az olvasónak kell közbe-értenie. (Az S-T-R pld, egyaránt lehet őstér, őstúri, sátor, vagy az angol star= csillag szó.) A másik főszabály, hogy az írás iránya jobbról- balra haladt. Ez pedig a mai balról- jobbra haladó írással szemben „fordított”, vagy fonák” //a továbbiakban „-FO=”/ írásnak nevezhetünk. A mai görögös- latinus típusú írásra való átfordításkor, vagy áttételkor azonban sok ősi szót – a maihoz képest-, fordítva vettek át és ezeket a szókat ma is így ismerjük. (Pld, a latin sisak= cassis, azaz –FO= sisac< sisak. A társ és barát görögül= deszmosz, ami –FO= szomszéd. A köd németül= nebel, ami –FO= leben< lebben. Az angol lapos= plate –FO= talp. A magyar csuk -FO= kúcs< kulcs. A tűz -FO= zút, azaz süt.Stb.) Ennek megfelelően rengeteg magyar szó van jelen „fordítva” az összes kultúrnyelvekben.

Ezek mellett fontos és gyakori tévesztés a „fele- fonák”-fordítás. Ez azt jelenti, hogy az összetett szittyá-magyar szavakat gyakran úgy vették át, hogy a szó egyik felét fordítva, míg a másik felét „egyenesen” írva alkották meg az „új fogalmat”. (Pld. Duna-pentele neve; pen –FO= nép + tele, tehát nép-tele. A besenyők neve eredetileg: szebb-nők. A besz ugyanis –FO= szebb. A fehérbőrű nő ugyanis szebb lesz, ha napozik és néger- barna lesz. Az afrikai jövetelű avar- szabír népek voltak a „szebbek”. A Moldova- Besszarília neve is a szebb- /hajdan a boldog/ Arábiát jelentette. A híres cseppkő-barlangok egyik része Aggtelek, ami természetesen nem az aggot, hanem sokkal inkább az Ág+ kelet, tehát a keleti ágat jelentette, hiszen a telek –FO= kelet. Az Avar< Bavaria- Bajor-ország ősi főváros Regensburg volt, ami Fekete Várat jelentett. A buarg ugyanis vár, a Regen pedig –FO= néger. (Jusson eszünkbe, hogy III. Henrik német-bajor császár neve Fekete Henrik volt, de a Fekete-Erdő neve sem véletlen)

Ezt az oda-vissza írást a nyelvész szakma busztrufedon-nak nevezi. Ez az úgynevezett, ökörszántás-írás, amivel azt fejezik ki, hogy az írás jobbról-indul balra, majd a következő szót - a második sorban - balról jobbra folytatják, de az újabb sor ismét jobbról balra halad.stb. Ennek oka az volt, hogy „keskeny deszkákra” is írtak, ahol az írás fentről haladt lefelé- /akár a kínai írásban./ Egy sorban csak egy-egy szó fért el, így ökörszántáshoz hasonlóan, irányváltással rótták a szavakat. Ez az írásmód természetesen a hosszú és összetett szavaknál volt gyakori.

Nyilvánvalóan sok más jelenség is közreműködött az átvett magyar szavak torzulásaiban. Egyrészt, sokszor elhagyták a magánhangzókat, illetve kevesebbet, vagy másokat írtak le helyettük. Például a Szerémségben élt a szemere, vagy szerém nevű harcos amazon nő-törzsünk. Az ó SZ-M-R elnevezését többféle értelemmel is átvették. A szemere szót az angolok smart- ként vették át, ami a csinost, ügyeset jelentette. /Elvégre nőkről volt szó./ A szlávok viszont fordítva olvasva betű szerint vették át a szót. Ámde náluk a szmr= halál. /Elvégre a szemer –FO= rémes, illetve a szerém pedig –

FO= merész./ A kettős értelmezés nem ritka, mert pld, a köd németül nebel, ami –FO= lebben. A orosz hatyú viszont= lebegy, ami magyarul= lebeg.

A magánhangzóknál sok bajt okoztak a magyaros hosszú és „kétpontos” magánhangzók. Az Ó- Ö-,Ő- helyett A -, AV< AU, az Ü- Ű- helyett pedig az EV- EW, vagy EU- betűket alkalmazták. (Pld, az örmény= amani, összült szöllő= aszul. A Török= Tewrewk, a görög Zeus= az- Űs< az- Ős. A tölgyfa= Eskuleus, azaz eskülős. A pálos szó Nógrádban palous, később palouc és palóc lett. lett. A Kárpátok másik oldalára menekülő pálosok vizionat már a palouc= palovc< palovec, majd polvec, vagyis pols-ki, vagyis lengyel nevet csináltak belőle. Stb.

Ezekkel a példákkal azt kívántam szemléltetni, hogy a latin – görögös betűkel írás bevezetése után a magyar nyelvben is szó- szaporítás /szóduplázás/ történt. Sok szót ugyanis képtelenek voltak az akkori latin betűkkel leírni, így az ősi szók új alakban jelentek meg. (Pld, a szű- akkor lett szív, a hús- hives, a hős- pedig heves. A mű- mív, a kő- keve, a ló- lova, a hó- hava. Stb). Mindez pedig azt jelenti, hogy a nyugati nyelvekben – hasonló módszerekkel- meglehetően a magyar ősszavak, bár néha csak okos kutatók után. (Pld, baleset nyugaton= accident, azaz össze-dönt. A francia hadsereg= armée, azaz Őr-méhek. A német hadsereg= herr, vagyis herék. De a magyar seret sem más, mert a sereg –FO= geres, illetve herés.)

*

Érdeemes tehát tudomásul venni, hogy a nyugati nyelvek nagyon sok ősszót tartalmaznak, ami azt jelenti, hogy a szittyai magyar bolt az elsődleges és fejlettebb. Ez pedig az ősnyelv kritérium egyik alapfeltétele. Tudni kell azonban azt is, hogy az átvett szavakat minden nép a maga írástechnikájával és „helyesírásával” vitte be a saját nyelvükbe. (A cseh szót ők maguk ceh, az angolok czech, a franciák cheq, a németek tschech alakban ismerik.) Van azonban ennek az átvételnek egy rendkívül fontos jelensége. A szittyai-magyar szavak számunkra furcsa és zavarónak tűnő kiejtése. Ez a jelenség ugyanis számunkra /és a világ számára is/ nemcsak rendkívül érdekes, hanem sokszor igencsak meglepő információkat hordoz. Pld. az angol írni- és írott szavak= write /rejt/ és written /rotten/ ugyanis azt jelenti, hogy aki róva-ír az rejt, amit pedig leírtak az rótt- és róttan van jelen. Láthatjuk tehát, hogy megváltozott betűk ellenére a kiejtés megőrizte a szittyai ősszót. Az eltorzított write ellenére a rejt-ige jelenik meg. A latin rejtély= rebus, magyarul revus< rovás, de ez a nyugatiak részére – akik nem tudtak írni- és olvasni-, egy nagy talány volt. Nem véletlen tehát, hogy a titkos írás neve ma is= chiffre, azaz cifra, hisz mások számára a rovások csak cifrázást jelentettek. Ezek miatt aztán kialakult egy kultikus fogalom is; az abrakadabra. Holott ez sem volt más, mint: ábra-kő-darabra.

*

Úgy vélem nem tévedek, ha a fentiek alapján azt feltételezem, bár inkább állítom, hogy a Bibliában is emlegetett „egy-nyelv”, melyet akkor az emberek beszéltek a szittyia-magyar nyelv volt. Ezt akkor aráminak, vagy arameusnak hívták, és hajdan örömi vagy öröms volt, ami latinosan torzult arameussá. A nyelvtudorok mégis azt fejtegetik sőt egyre inkább hangoztatják, hogy ez arámi egy „proto-zsidó” ősnyelv. Ezt most és itt tételesen nem kívánom cáfolni, hiszen ez a munka teljessége ezt szolgálja. Most mégis – az áttekintés végett - úgy „dióhéjban” szükséges ezzel foglalkozni. Ezt viszont nemzetközi fontosságú jelenségekkel kívánom „demonstrálni”.

A szittyia mondák szerint az emberi lényt az különböztette meg a többi gerincestől, hogy képes volt gondolkodni. Ős-emberré pedig akkor lett, amikor gondolatait képes volt szavakba és mondatokba foglalni, azaz beszélni tudott. Kultúr /azaz művelt/ emberré viszont az tette, hogy „feltalálta” a rovásírást. Ne legyen ugyanis senkinek se kétsége afelől, hogy ezek a feltalálók a szittyia népek voltak, akik magyarul beszéltek és írtak. Azt hiszem mindenki tudja, hogy a kultúrának két fajtája, vagy „szintere” alakult ki. A földműves kultúra és az írás-kultúra.

Azt hiszem előbb az agro-, vagyis ugar-kultúra alakult ki, hiszen az emberré válás fontos nagy állomása lett a szemtermesztés, a gabona termelés megkezdése. Ennek igen egyszerű módszere volt. Az emberek egy ásóbottal lyukat ütöttek a köves talajba és néhány magot tettek bele. Ez volt ugyanis a kultúra első formája, vagyis a luk-túrás. A kultúra szó ugyanis – egyenes olvasattal- kú-el-túrás< kú-el-túrás. Fonák olvasara viszont pontosabb, mert kultúra –FO= a rút-< rótt- luk. (A francia kultúra= culture /kiejtve kültúr/, azaz kú-el-túr, vagy eltúr.)

A fontos magyar szavakat azonban az jellemzi, hogy oda- vissza „beszélnek”. Többnyire az adott fogalmat magyarázzák meg a másik oldalról. /Rendszerint az adott fogalom okát fejezik ki. Pld, kellem< mellek. Szerelem< mell-érez. Zivatar< arat a víz.stb./ A kultúra tehát –FO= a-rút-luk, mai nyelven a rótt-lyuk. Természetes, hogy az írás ősi módszere a köre< kólakra rovás-vésés, azéaz „írás” volt. Az emberiség kultúrája tehát a „rótt lukkal” kezdődött. Ezt pedig tökéletesen „definiálni” csak magyarul lehet. Az agro- kultúra tehát a természet szerves része, hiszen aki tör-mészt, az tőri a mészköves talajt, majd magot termeszt.

Az írás- kultúra sem más, hiszen az író-olvasó ember is „termeszt”, hiszen tör /ám/- ész, azaz töröm a fejem. Ha a kultúra szittyia eredetéről valakinek mégis kétsége volna, annak felhívnam a figyelmét két „modern” nyomdai fogalomra, ami valójában csak egyet jelent, igaz, csak magyarul. A nyomdában jól ismerik az „asterix= asteriks” fogalmat: Ez a vesszőt / ' / és a csillagot / * / jelenti. Miért jelenti ezt a két egymástól meglehetősen eltérő jelet és fogalmat, ugyanaz a szó? Erre a kérdésre természetesen csak a magyar nyelv adhat feleletet. Nevezetesen a francia nyelv géni őstartalma segít. Az asterisque kiejtése ugyanis: aszteriskö, tehát magyarul őstöréske.

A nagy őstörés, vagyis a világmindenség kezdete a csillagok összeüt-közése, melynek során csillagok robbannak szét /égve- szikrázva/, az ütközés után pedig becsapódások, kráterek keletkeztek. A. Az emberi kultúra őstörése az a pillanat volt, amikor az „írás feltalálója” először ütötte bele vésőjét a sima kőbe. Ebben a pillanatban két esemény történt. A kőbe csapódó véső szikrákat vetett és a kő felületébe egy lukat< egy vonáskát ütött. (Ez pedig szittyá szóval őstör-és következett be. Az őstör /s-t-r/ szó tehát az ős-teret és az osten< istent egyaránt jelenti.

Az első kőbe vésett jel tehát egy „vessző”, a kísérő jelensége pedig egy szikra, vagyis csillag. Ezzel kapcsolatban az ókorban létezett egy szakrális formula, mely az emberiség negy titkát jelenítette meg. (Ez egy 5x5-ös köckába írt varázs-írás a következő szavakkal. SATOR, OPERA, TENET, AREPO, ROTAS. Ami oda-vissza, fentről-le egyaránt ugyanazt jelenti. Csak éppen azt nem tudjuk, hogy mit is jelent. A megoldást ismét a magyar nyelv adja meg, mert a fenti formula a kultúra értelmét és titkát tartalmazza. A sátor a mennyet, a világ-mindenséget fejezi ki. Ámde előre az á+sator= ásatol igét is rejti. A sátor –FO= rotás, azaz irotas= irottas, vagy erdő- irtás. Az arepo, valójában a-revó= a rovó, tehát a magot rejtő< elásó, vagyis bottal-véső. A tenet= teret, a földet, vagy írotáblát fejezi ki. /A rovásírás N- jele= R- betű./ Az opera /latinul munka/= cs+opera< csapó-rá, csapsz rá, mármint a köre. Ro-tas= a+rotás< aratás. A szakrális szöveg tehát az írást és a vetést ábrázolja, melynek eredménye az aratás és iratás. A földművelő kultúra ugyanis, erdőirtással indult, hogy teret nyerjenek, amibe aztán elültették a magot, hogy aratás lehessen. A másik olvasat szerint az i+rotás< iratás, a-rovó /a-repo/, vagy a kővéső munka /opera= cs+apóra/ eredménye az irottas tér, vagy irotás, az éretés és aratás.

*

Remélem sikerült az olvasót arról meggyőzőnöm, hogy hivatásos nyelvész és történész tudorok dogmái már nem sokáig tarthatók. A magyar nyelv bizony nem rokontalan és nem nyelvi zárvány, mert az utódok véri rok-onok, hiszen leszámazottak. A magyar nyelv pedig csak oly módon zárvány, hogy visszafelé zárt, vagyis neki nincs őse. Neki ugyanis csak -ma még- ismeretlen „történelemelőtti” származása van. Mindezek alapján azt hiszem, „megengedhetem magamnak” azt a kijelentést, hogy a szittyá-magyar /ara-meus< örömös, arámi< örömi/ nyelvet ősnyelvnek tekintsem. Mégpedig olyan ősi nyelvnek, mely messze megelőzte a latin és görög kultúrát, mely a jelek szerint a sumér-akkád kort is magában foglaló káldeus /kelta< keleti/ kultúra mai megtestesítője. A magyar nyelv tehát nem a zsidó-görög-latin ókori kultúrán nevelkedett, hanem ezek a kultúrák táplálkoztak a szittyá- kaldeus őskultúrán.

A magyar nyelv tehát nem egy nyelv a sok tucat „kultúrnyelv” közül, hanem a kultúra vele és általa kezdődött. Minket tehát nem a görög és latin

kultúra emelt ki a barbárságból, hanem rajtunk nőtt fel a görög és latin kultúra, melynek sok tőlünk származó „meghonosodott” szavát és kifejezését nagy hálaival és alázattal vettük vissza, mintha nagyon értékes ajándékot kaptunk volna. Ezt aztán mindmáig levett kalappal köszöngetjük...

ŐSNYELV, VAGY VALAMI MÁS?

A „szittyá-magyar” ősnyelv természetesen nem teljesen azonos a mai magyar nyelvvel. (A magyar és magyaros jelzőt csak jobb- híján használom, a ma még ellenérzéseket keltő mór- és avar-, illetve hún, arameus> szemere jelzők helyett.) Ne feledjük azonban azt sem, hogy őseink nemcsak „másként” beszéltek, pontosabban más szavakat, más kiejtéssel és más jelentéssel mondtak. De azt sem, hogy eleink nem úgy írtak mint ma írunk, hiszen sok ezer, -de valószínűleg- 10 ezernél is több éven át a jobbról- balra haladó „fonák /rovás/- írást” használták. Az európai, de „alacsonyabb rendű”, latin és görög betűket utánzó balról jobbra írásra ugyanis csak szűk ezer esztendeje tértünk át.

Ez a ma teljesen pozitívnak beállított változás azonban brutális ronbolást okozott a szittyá² magyarok életében. Szinte érthetetlen, hogy ma már elfeledtük, hogy ez az átállás negatív korszak-változást hozott a magyarság számára. A politikai következményeket a történelem „igazolja vissza”: Akkor ugyanis Europa-első nagyhataloma voltunk és eze év után fokozatosan egyre kisebbek lettünk, majd végül törpe állammá váltunk. A magyar nép 1000 év alatt felőrölte és feláldozta önmagát a mindig is hálatlan nyugat érdekében. A súlyos vereségekről és árulásokról most ne beszéljünk, de hangsúlyozottan szóljunk a magyar nyelvben és a fonák rovásírásban bekövetkezett változásokról, a rontásokról és torzulásokról.

Ezek a beavatkozások azonban nemcsak a „szittyátlanítás” elszenvetését jelentették, hanem annak hiteles tanúi is voltak. Hála a magyar nyelv „varázsserejének” az eltorzított és elbújtatott magyar összók még ma is képesek leleplezni a szittyá hun-magyar népek ellen évszázadokon át folytatott nyelvi manipulációkat. A szavak rekonstrukciója viszont lehetővé tette a történelem egyes eszményrinek megértését és a hamisítások felderítését. Ez természetesen annak köszönhető, hogy a magyar nyelv különleges képződmény, melynek eltávolíthatatlan tulajdonságai vannak. Olyanok, mint a valóságot tükröző jeletnés-tartalma és a szittyá-magyar kifejezések „igaz-

² A SZITTYA /SZ-TT/ szó eredetileg a *nap-tisztelő ősvallás elnevezése* volt. Az első olvasata < SZÍTJA, ami a mindent éltető nap-ltűz **szítása**, táplálása és éltetése. Másik jelentése „lekopott” Ő hang visszatétele után; Ő+ szittyá= ŐSSZÍTJA < **összítí** a hun-magyar népeket. (a *Vérszerződéssel*). A harmadikat a fonákolvasat adja; Szittyá -FO= A-TTyZS < a-týzs= *a tűz*. Ősi módon tehát a *tűz-tiszteletét /nem imőadását/, a magyaros népek összefogását és lelkesítését, valamint negyedikként a TŰZZEL- tisztítást fejezi ki.*

mondása”. Ez pedig azt jelenti, hogy a magyar szavak a mindenkori „fizikai, földrajzi és történelmi” valóságot fejezték ki. Ez a – ma még elfelejtett- tulajdonsága teszi lehetővé azt a történelmi vissza-mult-látást, aminek következtében le tudjuk leplezni a középkor elképesztő hazugságait. (Pld: a hunok – csak úgy- eltűntek. A szittyákat semmi sem fköti- űzi hozzánk. Mi finn-ugor eredetűek vagyunk. A magyar nyelv szavai szláv eredetűek /is/. Vagy, a „magyar irodalom” a kereszténység bevezetésével kezdődött. Stb.)

*

A magyar nyelv tulajdonképpen varázs-nyelv, ami azt jelenti, hogy ha jól olvassuk és értelmezzük, akkor jól fogjuk megismerni és megérteni a szellemi és kultikus multunkat. Ha pedig ezt már ismerjük, akkor feltárhatjuk a hun-avar-magyarok (és Európa) igazi őstörténetét. Ehhez azonban meg kell ismerni, a magyar nyelvnek a méltatlanul elfelejtett, bár inkább elfeledtetett, géni tudását, ami két alapvetésen alapszik. Az első „princípium” az, hogy az európai kultúrnyelvek őse /ősanya/ a ma magyarnak nevezett bibliai „egy-nyelv” volt, melyet arameusnak hihetünk, hiszen akkor a bibliai népek az arámi, vagy arameus nyelvet beszélték.

A másik princípium az, hogy az ősn nyelv „diós-képződmény”, vagyis a dióbél-szerkezetet utánozza. Az egyik fele ugyanis, a beszédkultúra, mely tökéletes szellemi szimbiózisban él a „dióbél” másik felét képező ősrással, a fonák-rovásírással. Ennek középkori formáját ma „székely” < avar rovasírásnak nevezték el. (E két megállapítást most nem kívánom – külön-megvédeni, mert a dolgozatom végére „minden kiderül”, minden kérdésre felelet születik.) Térjünk tehát vissza a magyar nyelvhez, melynek teljes megismerése sok meglepő ismeretet /igazságot/ tár elénk. Lehetővé válik ugyanis a magyar beszéd megtisztítása, valamint a „világbeszéd” valós összefüggéseinek a megfejítése.

*

Abból kell tovább lépni, hogy az összes európai kultúrnyelv rontott történelmi nyelv, köztük természetesen a mai magyar nyelv is. Ennek a rontásnak az „okát és fokát” kell felfedni, hogy a mai szavakban felismerjük az eredeti tartalmat, ami nagyon sok fizikai-szellemi és társadalmi problémára ad világos magyarázatot. Ez azt jelenti, hogy ha sikerül feltárni a torzulások, és kopások jellegét, akkor megismerjük, /és vissza adhatjuk/ a szavak ősi jelentéstartalmát. Ez a képesség azonban, csak a magyar nyelvben van meg, melynek létezik egy olyan csodája is, hogy rajta keresztül fel lehet fedni az európai kultúrnyelvek és íráskok ismeretlen származását és okori- középkori fejlődését.

A nyelv szétválása és elkülönülés folyamatos módosulásokkal megy végbé. Meg kell azonban különböztetni a belső- és természetes elkülönülést, a külső mesterséges beavatkozástól. A fentemlített torzulások – főként az

úgynevezett szitokszavak ⁻³, annak a mesterséges beavatkozásnak a következményei, hogy a nyelv- és írás-kultúrát a volt szittya országokban erőszakkal változtatták meg. Az így véghezvitt változások durvák voltak és a nyelvek fejlődésében sokszor indokolatlan torzulásokat okoztak. Ezek ugyanis a parancsszóra ránk erőltetett latinos- görögös „írástechnikából” adódtak.

Mégpedig azon egyszerű okból, hogy a szittya-magyar rovásírással írt szavakat nem tudták jól /pontosan/ leírni, így ennek következtében nem is tudhatták helyesen „rekepitulálni”, azaz visszaolvasni. (Pld: a szittya szót latinul scuta, görögül pedig= szkyta – ként írták le, amiből mára az ősi szittya szónk helyett igen helytelenül a szkita szó ment át a magyar köztudatba. Erdély ősnéve Dűcs< Dicső ország volt, amit Dacia- alakban vett át a világ). A változások egy része természetes volt, hiszen igen nehezen értették meg a magyar beszédet és ezért a szavakat elferdítve adták vissza írásaikban.

Képzeljük csak el, mi volna, ha valaki a kínai, vagy az angol beszédet magyarosan írja le és azt visszaolvassa. Mi mindent hallhatnánk? (Vegyünk csak egy egyszerű mondatot: „Azt írom; Isten veled”. Ez angolul írva= I writhe, Good Bye. Ez pedig kiejtés szerint magyarosan leírva= Áj rájt Gúd Báj. Ha ezt egy angol kezébe adjuk, akkor az valami ilyesmit olvas ki belőle: Édzs rézst Gad Bédzs. Vajon mit értene ebből egy igazi angol?)

Ilyen és hasonló „viccek” történtek már sok ezer éve a szittya-magyar szavakkal és nevekkal. Mindenki ismeri a sok száz évvel későbbi korból az alábbi latinbetűs talányokat; Tewrewk= Török, a Dessewffy= Dezsőfi Stb. A magyar diákokat az ősi-irodalom címén ilyen értelmetlen magyar szövegekkel traktálják: „Latiatuc feleym zumtuchvel mic vogmuc. A magyarok természetesen nem így beszéltek, habnem eképpen= „Látjátok feleim szemetekkel, mik vagyunk”. Vagyis értelmes magyar szavakkal beszéltek, de hát a „szerecséltlen idegen” pap, vagy szerzetes írta ezt le mindezt, nyilván a „legjobb tudása szerint”: Stb.

Amikor ilyen szavak szerepelnek mint összavak, a diákok meghökkenve mondják magukban, hogy „Ejnye- ejnye, micsoda „bikkfa-nyelet beszéltek az ősök”. Holott az őseink értelmesen és világosan fejezték ki magukat, csakhát az idegen „latinus írástudó barátok” hiányos latin betű-készlettel nem tudták a magyar szavakat helyesen leírni. Így születtek az alábbi szörny-szülöttek: gyúmölccsel= gimilcvvel, imádjuk= wimaggiuc, ördög= urdung, őszünket= isemucut. Stb. Úgy vélem, hogy némiképpen sikerült érzékeltetnem a rovásírás betiltása és a szentistváni vallás-, valamint írásváltás révén bekövetkezett változások kialakulásának mibenlétét.

³ A zsidó-keresztény vallás a szittya vallás istenszavaival és jelzőivel nevezte el az ember számára legundokabb és legalantasabb dolgokat. Ezek emlegetésével ugyanis a napisteni kötődést kívánták semlegesíteni és a szittya magyákat manipulálni. Pld. A nap- parázból a parázna, a nap- ósár< sárból az ürülék- szar, a napistennő< disznóból disznó lett, A Fehérló istennő méhéből /poklából/ pedig a pokol lett, ahonnan ördögfiak születtek. Stb.

Természetesen sokkal többről van szó, mint ami a fenti példák után felszámoljuk. Az említett folyamat eme „elrettentő idézetei” mégis csak apró bizonyítékok. Ezek kötelezővé tétele, évtizedes- és évszázados alkalmazása ugyanis, a magyar agyokban és a nemzeti tudatban értelemzavaró változásokat hozott. Ennek fontosságát viszont azért kell kétszeresen is aláhúzni, mert a mai nyelvtudomány erről a történelemdeformáló változásról egyszerűen nem vett tudomást. Az egészet kiragadják az ősi szittya-magyar kultúra évezredes kereteiből és áteszik egy ma judeo-kereszténynek nevezett kultúrkörbe, mely nagyon távol állt a szittya-magyar szakralitástól és szellemiségtől.

Ma pedig azt tanítják, hogy a „magyar irodalom” megjelenését a „Tihanyi alapítólevél”, az „Ómária Siralom”, vagy a „Halotti Beszéd” írás dokumentumainak írásbeliségétől számítják. Sőt ezt úgy „apostrofálják”, hogy hála a „nyugati kultúrának” nálunk is megjelentek a magyar irodalom első „zsengei”. Ennek következtében /az egyházi irodalomnak hála/ az addig bárbar és írástudatlan magyarok megindulhattak a „európa-kultúra” katolikus-keresztény papok által kimunkált útján. Azt is kinyilvánítják, hogy a „magyar irodalom” ezekkel művekkel kezdődött, Azt viszont elfelejtik közreadni, hogy következő 400 /négy százat! / év alatt szinte semmit sem fejlődött a „magyar irodalom” színvonala. Ezt ugyanis egy Mátyás korabeli „irodalmi remekkel” szeretném bemutatni.

Szemléltetésül és elrettentésül hadd idézzek néhány „magyar sort” egy 16. századi kéziratból. Mégpedig abból, ahol a Jankowich-gyűjtemény Nándorfehérvár elestéről tudósít: „Az Landor feyrwar El wezessenek oka E woth Es Igy Esseth.” (Az Lándorfehérvár elvesztésének oka ez volt és így esett.) ...”feu Kewetheth Bee constancy Napolyba zwulthan zelym chasarhoz-myntth annak Elewte az atyahoz payazith chasarhoz Kewldewzewth:...” (Fő követet, be Konstantinápolyba szultán Szelim császárhoz, mint annak előtte az atyjához Bajazid császárhoz küldözött... Stb Stb.)

Most ne minősítsük a latinos íráskultúra négyszáz éves „fejlődését” a „Halotti Beszéd” színvonalához képest. Azt azonban a világért se feledjük el, hogy ez az írás Mátyás korában, a magyar kultúra reneszánszának korában, vagyis egyik kimagaslónak mondott időszakában készült. Ez ugyanis azt jelenti, hogy az előző évszázadokban még ennél is „kriminálisabb” magyarsággal írták meg az egyházi „írástudók” a magyarok történelmét.

ŐSNYELV ÉS ŐSÍRÁS

Mindkét fogalom csak akkor érthető meg, ha tisztában vagyunk a legfőbb jellemzőikkel, melyek nélkül képtelenség felfogni a magyar nyelv és írás kultikus „tudását” és felmérni azt, hogy a középkorban honnan hová vitték a magyar beszédet és írásbeliséget.

Először: Azt kell tudni, hogy a szakrális magyar nyelv az emberi beszédhangok minden árnyalatát képes kifejezni. Ezt pedig a székely- avar⁴ ősrás misztikus rovásjeleivel vitte végbe. Ehhez mintegy 50 betűjével /benne< igitúrákkal< összetett jelekkel/ rendelkezett, szemben a görög, héber és latin nyelvekben alkalmazott mintegy 24 betűvel. Ennek következtében képtelenek voltak a rovás-írással írt szavakat egyszerűen nem tudták helyesen és pontosan átírni. (Arról nem is szólva, hogy a beszélt nyelv törzsi idiómái /tájszavai/ még többárnyalatot tudtak kifejezni. A folyadékot jelentik pld: víz, lé, csu /csurran/, áz./ázat/, pis- pös /pisi/, mos- mis, mocs /mocsár, mocsok/, bor /borogat/ és nyér /nyirok. Hol tudják ezt hitelesen lefordítani?)

Másodsorban: Őseink hajdan csak a mássalhangzókat írták le, de azokat is „fordítva”, azaz fonák- írással. Az ősi írás ugyanis ellentétben a maival, jobbról- balra haladt, mint az arab és héber írás. Ami viszont ma „fordított” az valaha „egyeses” volt. Most azonban maradjunk meg a mai értelmezésnél és így nevezzük a rovás-írást fordított, vagy fonák (a továbbiakban: -FO=) írásnak. Ebből adódóan az ősi „mássalhangzós- írás” olvasása a magyaroknál sem volt könnyű. A szittyá-magyarok érezték a hiányzó magánhangzókat, hiszen a beszéd értelméből kiderült a mondandó. Azt viszont meg kell jegyeznek, hogy az összerovások /ligatúrák/ olvasása komoly tudást követelt meg, mert minden „iskola” alkalmazhatott újabb megoldásokat. Nem véletlenül volt őseink között rovó- rejtő és fejtő „foglalkozás” is. Nézzünk erre néhány gyakorlati példát:

A rovás-technikával írt Sz-R-M szó tehát „előre”= Szerém, szírom, szórom, szúrom stb, jelentéssel bír, de fordítva /-FO=/ is értelmes szavakat fejez ki: merész, marás, maros, mörös. stb.) A fentiek következtében változhatott az írás „olvasata”. Sőt, tovább is mehetünk a bonyodalmak alakításában. A mássalhangzók elől- mellől, vagy mögül ki is lehet felejtetni, vagy el is lehet hagyni magánhangzókat. Gyakori jelenség, hogy a szó elejére elfelejtették őket vissza tenni, Sőt sokszor a betűk közöttieket is elhagyták, vagy „elhallották”. (Pld: szeretet szó eredete= e+szeretet< ezer-etet, a szőr= e+zör< ezörnyi. Szerb vagy szorb –FO=bres és brosz= boros, ami valaha bordó< vörös, a bres pedig= beres< veres volt. Stb.)

Ezeket a „kiforgatásokat” részletesen ki fogom fejteni. Most csak jeleztem, hogy a magyar nyelv milyen onfejlesztő és „kényszer”- folyamatokon

⁴ A székelyek „latinós- franciás” neve a **sicamber** és **siculi** volt, ami magyarra „fordítva” **szik-embert** és **szik-lú-t** jelent. (A székely lófő, nem lovast, hanem emberek-fő-je, *főembert* jelent. A ló-lú szó tehát valaha istent és később már csak embert jelentett.) A **szik** jelző= *aszik*< kiszikkadt, vagyis *legéett*< *lebarnult* embert jelent. Ezek a szik-emberek voltak az avarok és mörök, kiket *fekete-magyaroknak* is neveztek. Az avarok voltak a szittyá népek „műszaki-nemzete” a vár-építők, hajósok, a vasygártók és arany-bányászok stb. A számolás és írás az ő találmányuk volt. Az „arab”-számok is eredetileg avar /görögösen< abar/-számok voltak. Az írás neve is székely- vagyis avar-írás volt.

ment keresztül a rovás-írás latinra tételével, míg a mai „modern-magyar nyelv” eljutottunk. Ezt a folyamatot szeretném megismertetni a magyar ősnyelv és a székely-avar üki rovásírás segítségével. Ehhez azonban elengedhetetlenül szükséges megismerkednünk az ősi szittya-magyar kultúrával. Ez nem nehéz, csak éppen /kezdetben/ magyar tehetséget és gondolkodást kíván. Talán úgy, amit Michelangelo nagyon szellemesen fejezett ki. Egyszer ugyanis azt kérdezték tőle, hogy nagyon nehéz volt-e a csodálatosam szép és tökéletes szobrai elkészíteni? Egyáltalán nem, adta a meglepő, de csalafinta választ a mester. Ezek a remekművek ugyanis benne voltak a kőben. Nekem „csak a felesleget kellett lehántani róla”.

A magyar nyelvről Sir John Bowring /angol diplomata és ősnyelvész/ a XIX. Század közepén a Poetry od Magyar's című művében azt írta, hogy: Hungarian language is like a rubble-stone... (A magyar nyelv olyan mint egy szikla...) és úgy folytatta, hogy „rajta az idő viharai egy karcolást sem ejtettek”.

A magyar ősnyelv valóban egy csodálatos szakrális „műalkotás”, melyet eléggé elborított a sok rádobált szemét és szenny. Ezt látta meg legnagyobb költőnk Petőfi Sándor is, aki nem véletlenül fogalmazott rendkívül keményen: „Nít rák kentek a századok, Lemossuk a gyalázatot”. Ehhez csak annyit fűznék hozzá, hogy nem csupán a századok, habnem az „ezredek” is garadával kenték ránk a mocskot és hazugságot.

Mégis úgy hiszem, hogy nekem is „könnyű dolgom van”, hiszen csak ezt a rárakódott „felesleget” kell eltávolítanom és a magyar ősnyelv újra teljes szépségében ragyogva fogja a világot elkápráztatni. Petőfi Sándorhoz csatlakozva az egyik agyonhallgatott Wass Albert erdélyi költő szakrális versét venném elő, melyben a Fekete Magyarok Kő-istenét idézi elénk az „Üzenet haza” című versben a következőképpen: „A víz szalad, de a KŐ marad.... A víz mindig elszalad, ámde a KŐ mindig megmarad.”

A kő- szó kitüntetett szereppel bírt, mert az Isten egyik neve éppen a Kő volt. Ő ugyanis az a bibliai „KŐ /+szikla/”, amelyhez a zsidók alapító prófétája Mózs, a zsidók istene a Jehova helyett fohászzkodott és imádkozott. Tette ezt teológiailag értelmezhetetlen okból. (Kicsoda a Kőszikla a mi istenünket kivéve. /2 Sámuel, 22. 32./ A Kőszikla cselekedete tökéletes...Hűséges isten Ő és ... /3 Mózes, 32. 4.) E mondatok már megvilágítanak valamit a „kő-kihántolás< kifaragás” michelangelói titkaiból. Ez persze ideológiailag ugyan némileg bonyolult, de a magyar ősnyelv ezt a titkot is megfejt. A „Ka-osz”= A Kő-ős, vagyis a Kőisten eredeti értelmezésének birtokában valójában minden egyszerű. Sőt tévedhetetlenül logikus a fejtők, az értők tudatában és kezében.

*

SZAKRALITÁS ÉS AZ ŐSÍRÁS

A szittyá őskultúra „Háromszentsége” a gondolat, a szó és az írás szakrális egysége. A kialakult gondolatot a nyelvi-ék formálta szavakká- mondatokká, majd egy ék-véső örökítette meg a kőalpon. Az őskultúra azonban nem létezhetett az ősnyelv és ősírás kultikus egysége nélkül. A szittyá- magyaros ősnyelv kutatásnak három „lelőhelye” van: 1./ A rovásírás, (vagy fonákírás) hatása az ókori kultúrákra, valamint a mögé „rejtőzött” nyugati nyelvek eltorzult írásai. 2./ Az isten- fogalom és a kultikus ószavak beépülése a nyelvekbe, 3./ A nép és a gyerekek nyelve. A magyar úki- szavak /oda- vissza működő őszók/, valamint a paraszti beszéd.

Az ősírás kétségkívül a rovással /faragással, vagy karcolással-, könyűvéssel és véséssel/ kezdődött. Azonnal hozzá kell tennem, hogy a rovásírás, nemcsak fára vésést jelentett, mert kőre, bőrre és papírra is rótták< írták a betűket. (A rovás= i+ rovás= írás). A rovás helyettesíthetetlen ósszó volt, amely minden nyelven magyaros alakban jelent meg. A szláv nyelvek ravas- és rovas-nak nevezik ma is. A latin talány /tehát a nekik megfejtethetetlen rovásírás-= rébus, azaz révus< reves, vagyis „írdalt- írás”. A /gör/ rabas= ravás< is rovás, /a görögben nincs V-betű, csak B./ ezért mondja lényegében az írás= grafosz szó is, ami nem más, mint= ág+ rafos= ravós< ág-rovós. Máskülönbén a grafosz -FO= szofarg< szó+farag= faragós, vagyis rovás. A németek rabisch /rabis/ szava is= ravis = rovás. A franciák reveche /röves/ szava azonban a durvát, az elnagyoltat, /nem símát/ tehát a revest- jelenti.

A rovásírásnak mára sok olyan elfeledett ősi jellegzetessége van, melyek döntően befolyásolták az ősi szavak beépülését az összes, úgy nevezett „indoeurópai” és klasszikus utódnyelvekbe is. Az egyik jelenség azzal foglalható össze, hogy a szittyá-magyaros népek valaha nem írtak magánhangzókat:

Csak Mássalhangzókat.

Csak őket rótták -írták, mert a magánhangzókat, -ami a magyar-tudás alapvető feltétele volt-, mindig „oda tudtuk érteni”. Például: Mi valóban tudtuk, hogy a termést, így kell írni: T-R-M-S, amit azonban mi ősi módon jobbról-balra, mai szóval „fordítva” írtuk, így: S-M-R-T. Más kérdés, hogy a magyar szók még megfordítva is a lényegét fejezi ki. Az „S-M-R-T” ugyanis= a szemert, (a magocskát, szemecskét< a szem-nyit érőt), vagy a szemerét – „prehisztórikus- szóval” a= sumert- jelentette, mely nép a szittyák első nő-elvi /matriarchális/ őstörzsének a neve volt. Ez volt az úgynevezett „tisztá- írás”, ahol nem kellett magánhangzót feltüntetni. /a szittyá jelző egyébként a tisztát is jelentette./ Egyes törzsek azonban az olvasás megkönnyítése végett segédjeleket – köröcske, kereszt- tettek a szó mellé. Az utódfírások, mint a héber írás

már teli rakták segédjelekkel az írást, amit a szittyák „szemetes” írásnak neveztek.

Nem így „értették” azonban a szlávok, akik akkor már az új szokás szerint balról -jobbra olvasták el a szókat, így nemcsak, hogy „egyszerűen” de magyartalanul SMRT-nak írták és ejtették, hanem fordítva is értették a szót. A SMRT, vagy a SZMRTY ugyanis szlávul a teremtés fordítottját a pusztulást, a halált jelenti. (Nem véletlen azonban az, hogy a smart= az angolban az ügyest, takarost és a szűrást /a vérszerződést/ jelenti, vagyis a sumér-szemere népet.)

Az ősrítés úgynevezett TISZTA-ÍRÁS volt, ami azt jelentette, hogy csak a mássalhangzók számítottak. Ha tehát ma ki akarjuk bontani az ősszókat és vissza akarjuk azokat értelmezni, akkor csak a mássalhangzó váz a hiteles. A különféle magán-hangzókkal való helyes feltöltés a nyelvgazdaságot jeleníti meg. A napjaink helyesírásának kutatása indokolatlan és többnyire helytelen. Az utódnyelvekben tehát nem szabad a modern helyesírást követni, hanem az ősnyelv gyökereit kell kutatni. Ennek érdekében pedig , vissza kell térni az ősi gyökerekhez.

Fordítva Írás< Őki Írás

A rovásírás másik törvénye: a „FONÁK-ÍRÁS”, ami valaha az egyenes jelentette. Ez a „Fordítva /fonák/ írás- szindróma” az egyik döntő bizonyítékunk, egyben főeszközünk, a nyugati nyelvekben létező Szittyá-Magyar szavak kimutatásához. A már nagyon sokszor „korszerűsített” nyugati szótárakban is sorozatosan megtalálhatók a magyaros ősszavak, csak éppen (nagyon sokszor) „fordítva” (is) kell azokat olvasni. Ha pedig ezt megtesszük, akkor azonnal megdöbbentő és cáfolhatatlan információkat kapunk a szittyá-magyaros nyelv mindenütt- jelenlétéről és mindentudásáról.

Néhány „közkeletű példa”: A vonal, a nyíl-egyenes /lat/= linia, ami -FO= a n-il< a nyíl. A latin sisak= cassis ami -FO= sicac< sisak. Az ásó= pala -FO= a-lap. A ló, a lovak /görög és latinul/ caval -FO= lavac< lovak. Tejes lé= opoz -FO= szopó. A rokonok= deszmosz -FO= szomszéd. A bűn /németül/= grim -FO= mirg= azaz mireg. Eltesz, rendez /ang/= settle -FO= el-tesz, tengeri kagyló /ang/= shell -FO= les. (félíg nyítva les). A francia csapda= traquet -FO= tekart, azaz takart, mint az álcázott gödör, vagy tekert, mint a lehúzott csapóág. Az alagut /fr/= tunel -FO= lenn-út, A csicséri borsó< a lednek németül = quendel -FO= lednek. Lapos /ném/= plat -FO= talp. Stb. (Nem folytatom, pedig még sok száz hasonlót tudnák felsorolni)

KULTIKUS MAGYAR NYELV

Az ősnyelv meghatározó lényegét képezi az úgynevezett istenség- szindróma. Ennek megértése végett azonban a messzi ősmultba kell visszamennünk. Az Őstörés mindenekelőtt a Világmindenség (a csillagvilág< galaxisok) kialakulását jelenti. Ebből következik, hogy a KELET< a „keletkezés” ott fenn az ŐSTÉR- ben /S-T-R/, a hős, vagy hős-térségben történik. Az ősnyelv ezzel a szóval „indította meg” a vallás kultúráját: A csillag ugyanis angolul= star /STR/< vagyis szittya-magyarosan őstör< őstörés.

Az őstér szó azonban még sok mindent, de elsősorban az Ősúrt és az Istent, valamint a Szellemvilágot, továbbá a keletet /világtájt és a keletkezést/ jelenti. Egy nyelvi szokás azonban érdekes magyarázatokat szállít nekünk. (Az R- betű rovásírással olyan, mint egy N és I, amit sokszor írtak és olvastak hol N- nek, hol R-nek. A hosszú I- betűnket viszont Y- nak írták, amit ŷ- nek is olvastak). Ezekkel kap értelmet az Istár istennő neve is, ami nemcsak az Ős-tár /=Ős-méh< Ős-anya/ jelentéssel bír, hanem az Istar név az Istent is kifejezi. A Duna „latin” neve is Ister< Iszter, azaz ISTEN volt. (Hiszen a Duna /D-N/ név -FO= N-D= anud= a nőd< Anyád értelemmel bírt és a magyarok megtartó ős-istenanyját fejezte ki). Ezt hívják „latinul” Patronának, ami a tápláló rónát jelenti. Az ősi pat-szó ugyanis épít-ményt, házat, hajlékot fejezett ki. /ma is létezik a patika, ispotály és putri/, a szó fonákja viszont az élelmet fejezte ki. Pat –FO= táp. Ebből eredően a Patróna nem más, mint a Tááp-róna a Duna-nyánk vizével táplált< öntözött termőterület.

A nap és a pán

Az Őstérrel eljutottunk az Istenhez, akit az ősi időkben a NAP személyesített meg és fejezett ki, hiszen neki köszönhattuk a földi életünket. A nap neve –FO= PAN. Ez pedig szlávul az Urat, az Úristent és magyarul- horvátul a BÁNT, azaz fejedelmet. A görög PAN= az össz-est, az „általánost” a „mindent”, vagyis az istenséget jelenti. Az istennő, Szűzanya neve görögül= Panagea, ami –FO= aega< égő, + nap, tehát együtt az Égő Nap./a Fehérlő istennő./

Érdekes összefüggést fed fel az Anna név ősi beceneve a Panna, Panka. A két név nyelvtanilag nem „kompatibilis”, de nálunk mégis így terjedt el. Az ok egyszerű. A napot megszemélyesítő Napistennő a szittya-magyar anyja. Más szóval Anya és Anyus, amiből nálunk az Anna és Annus nevek keletkeztek. A napistennő az anya, akkor az Anna beceneve joggal lett a-nap –FO= Panna. Feltehetőleg az sem véletlen, hogy a finn ördög egyik neve= pannu, tehát –FO= un-nap, ami a nap-nőt /napistent/ jelentette egykor.

Fehérló és az Ős

A Nap-Isten egyik jelzője a forró< hős, amiből az „ŐS neve” származik. Aki viszont őt szolgálja, az a HŐS. A nap görög neve= héliosz ami nem más, mint< hőli-ős, vagy hőllő-ős, aki a fehérlóvas tüzes szekeren vágat végig az égen. Ezt az izzó, fehérlő napot a magyaros népek Fehérlőnek, majd Fehérlőnek, illetve Fehérlúnak nevezték el. (A Helena név a Hőllő-nő „nap-istennőt” jelenti.) A fehér jelző lassan elmaradt de magmaradt a Lu és a Ló, ami az isten-anya neveként az ősnyelvek meghatározó szava lett. Belőle alakult ki a férfi-isten rangja< neve is. A Fehér- LÚ -FO= ŰL= azaz Űr. (Az R- és L- betűk „csereszabatosak” a magyarban, de sok más nyelvben is.)

A ló és lú szónak nyugaton külön udvartartása van. Az isten szava törvény mondották hajdan. A francia loi, és angol law /ló/ a törvényt jelenti. A Ló ugyanis a napisten. A sumérok királyának címe= Lughál, vagyis a nagy Lú< nagy isten. A fenácia napkirályok neve 18- alkalommal volt Louis /ejtsd: Lúí/ tehátz Ló. Nem véletlen a latin nyelv katolikus magasztalása. Dicsérették= laudatur, ami= Lód /istened/ a- túri!- a magasztalás= laudaccio= Ló dicső< az isten dicső! Hajdan a pápák istudták, hogy a Ló név mit jelent, hiszen tucatnyi pápa válalsztotta ezt pápai nevéül. A Leo ugyanis a Ló név egyik változata, mert az Ó- betűt, ők Leo-val, másutt pedig Lev- vel fejezték ki. /Az oroszán, és a Leo név így lett Lev és Löwe. Stb./ Az angol-francia osnevek ma is jelent vannak. A Marie- „Lú”, és a „Luk és Luka” becenév az istent idézi, akárcsak az olasz nyelv tiszteletteljes megszólítása, az Ön= Lui, azaz Lói< isteni.

Az már természetes, hogy a nap- fény is Luc- Lús fogalom, amit többféle írásmóddal ismerünk. /A fény latinul= lux /luksz/, portugálul= lúz, /lús/, olaszul= luce. Nálunk magyaroknál is jelen van a Ló-jelző, mert szóösszetételekben a legnagyobb fogalmát fejezi ki. A Ló- darázs, lószilva, lódió, lósóska, vízi-ló ugyanis a legnagyobbat jelenti. Az oroszán= Leó neve is lót jelent, hiszen az oroszán az állatok királya, pontosabban az „istene”, hiszen ő a legnagyobb.

Az Űs és Méh, az Őreg és Őrök

Az isten- Anya másik, igen népszerű neve volt a Méh-Míh, ami fordítva a párját fejezte ki. A Míh –FO= Hím. Az istennek azonban sok más neve is volt, de „az Űs” volt az egyik legismertebb lett az ógörög időkben. Ő volt az, kit a görögök aZ- EUS- nak= Zeusz-nak hívtak. Az ősi magyar jelentéstartalmat bizonyítja és hitelesíti egy ősi egyiptomi város neve, mely ma is az ókori ősmagyar Az Űs-Ős nevével viseli: Ez a város Szuez -FO= a+Z -eus, de „előre magyarul olvasva” a SZŰZ- istennőt jelenti. Aki természetesen, nem érintetlen szűz-lány, hanem érinthetetlen Ősistennő.

A magyar ősvallás fontos jellegzetessége a Férfi és Nő-isten együttes uralma, amit Páros- Istenségnek nevezhetünk, melynek neve és fogalma a

két-neműséget fejezi ki. Ezek az „lker-szavak” többnyire a MÉH- hez és a HERÉ- hez /Hím-hez/ kötődnek. Ezek a szók a történelem folyamán, királyok és a papok, a herék< katonák, sőt az isten fogalmát is kifejezik. A magyar nyelvben fellelhető Here ősszó eredetileg –FO írással= ereh= ereg. (A G és H gyakran cserélődnek. Pld: gőz< hóz, gáncs< háncs, gúzs< húz stb.) Ez a szó elsősorban az Öreg-istent jelentette, de tulajdonképpen az örök< erek- jelzőt is kifejezte. Érdekes jelenség, hogy mindkét olvasat a herével van összefüggésben. (Az emberi nemző herével, no meg a „méhkasok” őrzőjével /a katonájával/ a here < méh-hel is.)

Here általában olyan öreg ember, aki a társadalom „terhére” van. Ámde a legtapasztaltabb öregből< „heréből” vezető, azaz „király” is lehet, ha megválasztják. (Hiszen az öreg- ereg /R-G/ -FO= gere- gerő és ebből lett a góré. (Imé a „szlengről” is kiderül, hogy ősmagyaros, hiszen a falusi kukorica- „góré is azt mondja”, hogy ő az öreg, a régi tengerit őrzi.) Természetes tehát, hogy isten egyik neve is Öreg, /az Ősz/, az Öregisten. Az öreg szóból alakult ki /torzult ki/ később a feudális királyok latin elnevezése is. A király /lat/= rex- /régis/, a király helyettes= regent. A király rex= regs /R-G-S/= e+regs< öreges, ami Őr- Égies< az Égi-Őrt is jelent. A regent is< régenti, a királynő pedig= regina= a régi-nő< a nemzet patrónája.

A szittyá ősvallás nagyon fontos eleme volt a Páaros-istenség. Ez akkor azt jelentette, hogy a szakrális döntéseket az istenpár együtt, -közösen- hozta. Ennek a páros- kornak a fontosságát mutatja az az ókori tény, hogy akkor minden vezető funkciót két személy töltött be. A legismertebb ősi istenek voltak a Fehérlő- Vöröslő /hím< mih, szűz< Zeusz. Az egyiptomi Izisz -FO= szízi< szúzi. Osiris -FO= sir- izzó /a máglya/. A római Jupiter és Junó, Stb.

Ennek következtében a nagy királyok és vezérek párosával, többnyire ikerként jelentek meg. /Hunor és Magor, Romulus és Rémus/. Az ókori konzulok ketten uralkodtak, akárcsak a magyar fejedelmek ésé római társascsászárok, kiket elhallgat a „mai történelemírás” is. Pld. Atilla és Buda, Árpád és Kurszán, vagy Caesar és Nagy Constantin uralkodó társai.

Ezért telepdtek a szittyá magyíros törzsek és nemzetségek is párosával. Egy nőelvű törzs és egy férfi-elvű törzs. (Ezek kiáltó nyomai ma is jelen vannak. Pld. Csehkek és himelvű morvák, boross- poroszok és himelvű bajorok. Magyarok és himelvű erdélyi avarok. Túri< trák osztrákok és oroszlanos karantálnok. stb. A nőelvű nemzetségek voltak a pariso- fehérek, a himelvűek pedig a fekete- fehérek, vagy fekete sárgák.)

Ebből az isteni kettősségből ered az uralkodók „többes-számú” beszéde is, ami azt fejezte ki, hogy a döntést többen- ketten hozták meg. Az már más kérdés, hogy a Páaros istenség okán keletkezett a „primus inter pares” elv, mely szerint valaki, az egyik „első az egyenlők között”. Ez pedig eredendően a nő-isten volt. Ezt az elsőséget pedig főként az bizonyítja a mai napig is, hogy a szittyá-magyarok legtiszteltetlenebb megszólítása az Őn, ami hajdan – FO= Nő, a Nőisten neve volt. (Nem véletlen, hogy a nyugati első sorszám a

nőt mondja. (A latin első= unus- una, ami a visszatett H- val= hunus és huna, vagyis a hunos és hunn-nő, illetve hun- na< hun-anya. A francia első= un, ejtése „öün”, ami –FO= nú, vagy a-nő.)

A főisten anya-elvűségét erősíti meg a világ legnagyobb himelvíű vallásának, a zsidó- keresztény egyháznak az „alapelnevezése”, amit azzal fejeznek ki, hogy az ő vallásuk ősnéve az Anyaszentegyház. Holott a zsidó és a keresztény vallás a férfi isten uralma révén az Atyaszent-egyház volna a vaslogika szerinti elnevezés. /Az istenük ugyanis az „Úr” és Elohim, aki az Élő-him, vagyis a férfi isten./

Parázs és varázs

A szittyia ősvallásban a nap, mint izzó- fehérlő tömeg= Fehérlő- ként jelent meg, mint a magyarok főistennője. A forróság és hőség más jelzője a hős, melyből a H- nélküli „Ős”< a magyarok Ősz- istene, vagy Őse lett.

A nap lényege a plazma, a perzselő és hős- (ős)- sugár áradat, az égi tűz, a piros- zsarát. A piros-vörös és parázsló< varázs- gömb. Nem hiányozhat tehát az isten nevek közül a Parázs sem, melyet a „görög” mithológia Párizs- nak (Párizs királyfinak) nevez. A magyar mondákból pedig jól tudjuk, hogy a táltos paripa< a „Fehérlő” parazsat eszik és ezután szárnyal a gazdájával. A napisten legfőbb tudásának a jelzője; a parázsló< vörözlő sugárzás, másszóval< a varázsló erő. A varázslás tudása azonban az istenség tudása, hiszen a semmiből is mindent teremthet. Az első varázsló tehát maga az ősi napisten volt,

Azt mondják, hogy az isten varázs tudását a „sámánok” birtokolják. (A szittyia vallás azonban nem ismert sámánokat.) A sámánok mégis a fejükön lévő a varázs- szarvakkal növelik tekintélyüket. Ez érthető, hiszen a szarv -FO= vrazs= varázst jelent. A magyarok kultikus állata ezért lett a CSODA- SZARVAS, hiszen ő valójában a napistent jelenti. Az ős- Nap-isten= Ősár, vagy Szár-Ős latin írással megörökített nevét, ami= Szarvas= szár-uas lett. (Az Ősár /S-R/ Nap tehát a Sár, vagy Szár. A „Sár-ga”, tehát a Sár-égi gömböt írja körül.. A Sár- szóhoz járul a helytelenül irt „vas” szócska, valaha uas= űs-ős, avagy Ász< Isten- volt. A szarvas tehát a Sár+űst< Szár- Őst, az izzó-sárga napot, a Napistent jeleníti meg. (A szarvas szarvait az ősi rajzokon ezért ábrázolják csillagokkal, vagy gyertyákkal díszítve.)

„Magyar” az Isten

Sok jel szerint a Napisten egyik „proto- neve” a MAGYAR volt, ami eredetileg M-G-R -nak írva jelent meg a fonák-rovásírásokban. Ennek az M-G-R- nek sok olvasata van és tegyük hozzá, hogy az egyik kifejezőbb mint a másik. 1./ Mag- ár< a nap egy /égi/ magfúziós energia-központ. 2./ Mag- ur< a Napnak az ura. 3./ Mag- ór< a Napnak, a Magnak az őre. 4./ Magor- Magar, a₁₁

magyar napvallás népének fiai. 5./ Madjar, a „madár” < a Turul- istenség. Az isten neve valaha a Magyar lehetett és valószínűleg ezért nem volt magyar nevű nemzet, illetve csak a másik olvasata a meyer létezett. A magyar szó számtalan beépült mutációja él ma is a nyugati nyelvekben. A szavak tartalma pedig az egyes történelmi korszakban megmutatja a magyarokról kialakult ősi vélekedéseket. A makar< mahar, a majar< major, a madar, a meyer, a maigre< meagre stb. /M-G-R, M-K-R, M-H-R, M-J-R, M-D-R/, általában a magyart jelentik. A magyar pedig a nagyot és nagyobbat, a tukdót, a háznagyot, a jólakottat /a jóléte/ és a jó szakácsot fejezte ki. Az ókorban azonban még az istent, a nagyot, a vezért és a boldogságot is jelentette. A művelt és képzett embernek érettségit kellett tenni. A német érettségi= maturitát /maturitét/ vagyis magyari tett, vagy magyarított. A spanyol érettségi=madurezza, tehát magyar- esze van. A középkortól kezdve azonban a nélkülözést és éhezést fejezi ki, mert a judeo- keresztény papaság meg akarta változtatni a magyarokról kialakult alapfelfogást. (Az angol sovány= meagre, fr= maigre, a németknél pedig a hunger= az ami az éhség szava-.)

Kő- Isten

Az Isten és a Kő szavak kultikus kapcsolata arra utal, hogy a „KŐ”- szó különlegesen fontos szerepet tölt be mind a szittya-magyar, mind az „univerzális< világ” - mitológiában. A rovás-írás ismeretében kiderül, hogy az ősmagyar K- betű a követ jelentette, (a rovásírás K = \diamond , amit az utódnyelvekben; -kü, -kú, -ka, -ca, -cu, -co, -coe, -q, -qu, -qa és más hasonló betűkkel kifejezve írtak le). A KŐ- szó megjelent a Bibliában is, ahol kitüntetett szerepet kapott. Ott ugyan Kősziklának nevezték, „melyhez” a zsidók ősapja Mózes a búcsú- imáját intézte. Nagyon meglepő, hogy ő nem a zsidók istenéhez Jehovához fordult. (A Kőszikla cselekedete tökéletes ... Hűséges isten ő... /5 Mózes, 32. 4.) Ímé, az isten egyik neve, még a zsidó eredetűnek tartott Bibliában is az ősmagyar Kő volt, akit a „fordítók” Kő+szikla- ként neveztek meg.

Ugyanakkor a német kő= Stein és az angol Stone is keményen követelték az I+STEN- szót. A felismeréshez valójában a német király = Kőnig szó vitt el. Azt ugyanis már tudtam, hogy a földi „királyok” szinte kivétel nélkül különféle isten neveket használtak. Közismert, hogy a feudalizmusban a királyok és császárok, mind „istenek” akartak lenni. Előtérbe nyomult tehát az a gondolat, hogy a KŐ is az istent jelenti. Kőnig /K-N-G/= Kő+ nagy= a Nagy Isten. Megerősítette ezt a felfordulás, a zűrzavar görög szava a= KAOSZ, ami szitkószó volt, tehát az ősiséget kellett, hogy jelentse. Igen a káosz magyarosan= ká-os= KŐ-Ász, vagy KŐ-Ős. A „minden, a világmindenség” valóban a KŐ- tömegek csillagrendszere. Az a görög mítosz, mely szerint a világ az „ős-káoszból” keletkezett, tökéletesen igaz, hiszen magyar nyelven egyé-

rtelemű, hogy a kő- ősz- tömeg képezi a galaktikák építő anyagát. Az „ős-káosz” pedig magyarosan a teremtő istenséget jelenti.

A Ménről

A magyar őstörténelem igen fontos alakja a Nimród- Ménrót ősapánk, kinek leszármazottai Góg és Magóg, a bibliai Chám, vagy Kám fiai. Igen, hiszen Kám -FO= mák, vagyis Mag, a mag-ár< magyar nép ősmagja. Ki és micsoda akkor a Mén, aki csak a magyar mondavilágban maradt fenn Ménrót-ként. A MÉN ma már csak a hím „lovat” jelenti, hiszen a nőivarú ló kanca volt. A magyarok istennője a Fehérlő „kanca” volt, így a fia, nem lehetett más, csak egy< egý= égi Mén. Ő tehát a legendás Fehérlófia< az istenfia, aki egy „Kis-mén”, egy Kis-isten, vagyis maga Jézus- Krisztus.

A férfi Isten= a+ Z- Űs< Űsz, ellentétpárja, -FO= Sűz, azaz mai nyelven: a Szűz, aki a magyar Űs-istenség „másik fele”. (A felesége= felesége= feles-ős- ege !) A gyermekük- fiuk nem lehet más, mint az „új- Zeus”< Jézus. Őt ugyanis latinosan J-ez-us= Ú+ J- Ze-űs = magyarosan: Jé-z-űs. A magyaros szófejtés szerint Jézus a kis-Mén, azonos az Atyával „külön munkamegosztást” alakított ki: Az Atya a teremtő és mindent alkotó Űs-isten, (Körösten< Kör-űszteńy), míg a Fiú a Mén, a gondolkodás, az emberi tudás és haladás istene, (űstene- űstene), vagy még egyszerűbben, ő a belénk kódolt ősi-űsztűn. (A szláv űsztűn= isztűn, vagyis istin< isten. A nyugati űsztűn pedig= instinct. Ez a két isztent, a szittya páros- istenséget jelenti. Az „instin”, ugyanis a hin< hun istent fejezte ki. A „CT”- viszont K-T, azaz két< kettűe isten, hiszen az agyunk dió- szerűen két félből, -a nő és férfi űsztűnből- áll és vitakozik. A Dio és dios szó ugyanis a latin nyelvekben isztent jelent ma is.)

Az egyi tuedást az un. mentalitás fejezi ki. Az agyunkban élű mēni képességet az Ęn, az ELgű /Ęgű/ fejezi ki. A mēn a mēnēs, a haladás és vezetés szittya ősszava. A francia mēni= mener, a mēn- űr, a vezetés- mēndzselēs= mēneger, vagyis mēnēsel. A lovák járni tanítás a mēnēzsbān törtēneik, ami a mēnēs- helye. Az emberi tudás tehát a mentalitás, azaz mēntelítés. Ez pedig nēmetűl= mentalitāt, vagyis mēn-itelített. /Magyarán, isteni gondolatokkal telített./

Magyar- Mater és Bēl< Bál

Az Isten „magyarságát” erűsíti az Anya elnevezēs is, ami az Anyag- ot is jelenti. Az „idegen” nyelvek az anyāt magyarnak hívják, hiszen a Mater /madár- mader/ és a Madre /madar- magyar/ egyértelműen a matar < madart, azaz magyart mondanak. (NB. A mater< mutter= anya és a matēria= anyag párhuzamos jelentēs is ugyanaz.) A mater- mader< madár azonban a TU-

RULT, tehát a szakrális, -a soha nem látott- „Madár-Isten< Magyar-Istent” is kifejezte és kifejezi ma is.

Aligha tévedek nagyot azonban akkor, ha szerintem a Magár= Magyar= Magerő /Őserő- őenergia/-- tehát az Őstény< Ősten- Isten és a Matar= Matéria= /Ősanyag/ Istenség szorosan összefüggenek. Sőt valószínűleg ők az ős- tényezők (őstény= ősten). Az őstények két ellentétes, de egymás nélkül nem létező oldalát képezik; Az űri /a szervetlen/ ősanyag energiája; a mag ár= mag- erő /hősugár/ valamint a magtér= az ŐSMÉH, az „idő méhe”, ahol minden keletkezik és megszületik. Az „Anyag- méhe” /mater= anya-tér/, más szóval a matrix= a latin méh. Ez ugyanis a mag-tárolót, a „Csúrt”= az ős- űrt (cső-űrt < az „űrt”) jelenti. A világűr méhe és az emberi anyaméh szakrális fogalma azonban csak együtt értelmezhető.

Az anya másik szimbóluma a méh, a latin matrix /Matris< mataros/. Ennek a szónak azonban több szakrális olvasata van. A legismertebb az anyaméh. Ezért lett a méhecske a hun- népek szent állata. Az Univerzum, a Világmindenségszülőanya is az Idő Méhe. Az a végtelen nagy „Műhely”< Méh-hely. Ebben pedig egy óriás magtűz működik, melynek hőjében alakul ki és születik meg minden űri- anyag és magerő, vagyis a Természet.

Cső- istennő és a Dugó- isten

A Párosisten- elméletből egyenesen következik az istenek és neveik nemek szerinti elkülönülése is. A Cő= Kő istennek a Cő= Cső istennő a párja, a Csőnek viszont a Dugó. Tekintettel arra, hogy a nyugati nyelvek mind rontott magyaros utódnnyelvek, érthető tehát, hogy ez ebből eredő- találó istenjelző nem maradhatott ki egyetlen nyugati „kultúrnyelvből” sem.

Előbb azonban a CSŐRŐL kell szólnom. Az ősi rovás fonákírásról a latinra- görögre átálláskor a magyar Ő- betűvel /is/ nehezen birkóztak meg a latinosra átváltó írástudorok. A cső szót sokféleképpen próbálták leírni és elsősorban a V- W betűk segítségével vették igénybe, amit sokszor az Ó és Ū betűnk helyett is használtak. (NB. Tewrewk, Dessewffy stb.) Így lett a szű-ből= szív, az űse-ből= víse, és a cső-ből= csév, csív, vagy csáv, amit a ferdítők jó néhányszor „vissza forgattak” és így ezek vacs, vécs, bécs, pécs és vics /viss/ stb, szavakká, elnevezésekké /falu és város-nevekké/ váltak.

A CSŐ őseredeti szent szavunk, mely az **élet** fogantatását és kiteljesedését szolgálta és a létezést, az élet titkát őrzi a világ számára. Egyben leképezi a viláógmindenség, az univerzum „szerkezetének” a műszaki rajzát, a „Kaosz” képmását is.

A cső ugyanis egy olyan képződmény, mely a egy medret. Vagyis a cső alsó felét, avagy egy alagutat, egy kör- alakú pályát képez. A cső képezi az emberi test teljes ellátó- működtető rendszerét. Az étel és levegő egy csőrendszeren került a testbe. A belőle keletkezett táplálékok /táplálék/ a

csöveken át jutnak el a helyükre. A használhatatlan és visszamaradt lé és anyag is egy csőrendszeren /a bélen át/ távozik.

Az emberi „LÉT” a folyadék, a LÉ eredménye. Az élő lény akkor él, ha létezik, vagyis „lét eszik”. A szittyia magyar nyelv két olvasata tökéletesen határozza meg a élet titkát. A lé -FO= él. Az élet alapszava ugyanis a LÉ, ami szittyia magyaros szóval az „élet vize”. A cső viszont az emberi élet alapvető technikai feltétele, melyben a lé az élet vize kering. A magyar nyelv tehát tele van az élet különféle megnyilvánulásait kifejező szavakkal, melyek a csővel és a lével kapcsolatosak. A cső és a lé neve tehát minden kultúrnyelven megmaradt. Persze a helybéli írás tökéletlensége miatt nagyon sok – ma már város- alakban.

A CSŐ-ből lett a magyarban a csev, cseb, csepp, csap, csésze, stb. Ezek persze fonák alakban is megjelentek. Így a vecs- vécs, becs, bécs, és pécs, pács. Később a cső< bő és bőcső jelzővel a bős< beos- beoc /és Beocia/ a bos -FO= szob, a csűbb is -FO= búcs, tehát mint "bőcső" is megjelent. Ezek a szavak – a cső, csűbb, bő, bős- és társaik-, latinos- nyugatias átírásának a pontatlanságával jegyezték fel nekünk a csővel- lével és vízzel kapcsolatos- települések, /községek, falvak és helységek/ összekevert és zagyvált neveit. Ezek tehát a víz, a folyadék, vagyis a lé alapvető fontosságát és az egész népet eltartani képes nagy folyó- östényi< isteni bizonyítják.

A cső klasszikus jelenléte a „görög” tudományban és nyelvben jelenik meg. Nevezetesen a csillagászat szférájában létező ősi magyar szavak tudományos tartalmában. A kaoszt már említettem, hiszen vele a legérthetlenebb „dolgot” a világmindenséget fejezték ki. Ilyen leleplező fogalom a Galaxis /Galaktika< Galactica/ A galaxis a mondák szerint egy olyan „Tejút”, vagyis folyó /folyosó/ mely egy végtelen nagy cső alakját formázza, ha a róla készült „spirál< csiga” alakú felvételt nézzük. A spirál világosan mutatja, hogy egy végtelen méretű „alagútról” van szó, melyet csillagok- csillagrendszerek képeznek. Az ógörög- magyaros szavak szépen vallanak. Meg kell azonban jegyezni, hogy az ókori X- jel eredetileg a Cs betűt helyettesítette, de ma már sok sziszegő- zizegő hangot pótol. Az X= Ksz, vagyis C+ S, azaz Cs./ A latin vezér és fejedeleme= dux< ducs, vagyis dics. A Dicső ugyanis az isten egyik neve volt. Cadix város neve= kadics, tehát Kő-dics, azaz Kő-isten. Box< bax= bacs< pacs, ami -FO= csap.

A Galaxis tehát Galacs-is, ami -FO= si család, -szittyia magyarul: sik< sok csillag. A másik olvasata még jobb. Galaxis< gala ksis -FO= sikszalag, azaz sok alag „út”. Illetve sikszalag, ami szintén jó, hiszen a magyar neve a Tejút, ami egy fehér szalagnak látszik. A gala szkó görögül= tej. Ez ugyan egy fontos tévedés, mert a gala eredetileg nem tejet jelentett hajdan. Ennél többet, mert a haltejet nevezték el így. A haltej pedig a hal spermája, tehát a jövő termető léje, folyadéka, /Az viszont más bonyodalommal jár, hogy Krisztus görög neve az Ichtiosz volt, ami halat jelent. Krisztus jelképe egyébként is a hal,

vagy a halak./ A Galaxis tehát csillag cső-alapút, hol kialakulnak, megszületnek a világmindenség csodái.

A folyók mentén a hajós és fölműves népek éltek, melyek kihasználták a folyam áradásait és a vízi „közlekedési lútvonalat” is. Ezek a népek voltak a vízi-gótok, kik „eltűntek” a középkor nagy ködfelhőjében. Az utódaik persze vigan élnek ma is, csak éppen baszkoknak, sváboknak és svédeknek nevezik őket. Nevük eredetileg vízmenti avar, vagy „bős” volt. (A mai szigetközi Bős, Bő- és Bősárkány stb. régiója volt a magyar Beocia /Beotkhia/, amivel sokáig a mosoni régiót nevezték el.

A szittyia bős nyugaton beus- baus, illetve ennek fonákjaként a sueb és swab lett, majd U= V módosulással sveb és swab alakban jelent meg. Innen ered tehát a folyómenti vízi-nép a svábok neve. Németországban főként a Rajna és Duna mellett éltek, és élnek/.

Az Ibér félszigetre került avar- vandálok egyik nemzetésege voltak a Bős< bues- sváb< svébek. Csak hát az ő nevük újabb módosulást szenvedett. A vandálok gyakran keverték a görögös írásban szerinti B= V „írás hibát”. A dunamenti sváb- svéb névből tehát a vandálok svévet csináltak. /Ezeket – egyébként tévesen-, a baszkok egyik nemzetségének tekintették./

A vízi-gót „svábok< svébek” azonban eljuktottak a Skandináv félszigetre is, ahol a svéb- jelző **svéd**-dé alakult. /Talán nem véletlen, hogy az avar-vandál sáv- svéd népek cimere állata még ma is az oroszlán./

*

Az teljesen logikus, hogy ebben a „nőelvű cső kapcsolatban” a férfi-isten nevét a dugó /D-G/, a cső ellentétpárja fejezi ki. Ez a szó nálunk a Duka /dugá/ és Dukla /dugolá/ földrajzi szókban, valamint a Duk< gyuk alakban van jelen. A Duk- Dug azonban -FO= /G-D/ számtalan városnévben ismerhető fel; Gad, Ged, God, Göd, valamint a Gadány /-FO= nyó-dag< nőt-dug/, Gadács /-FO= Cső-dag/, Gadna /-FO= an- dag= nő dug/. Gede, Godisa /-FO= ősi-dog/, Göd, Gödöllő -FO= a- lő< ló-dug./ Gyugy= Gyug, Dag, Dég, Döge stb. nevekben.

Az istenség neve a fenti kifejezésekben a mai ember előtt már rejtve van és senkinek eszébe nem jut megkérdezni, hogy honnan is erednek az iménti „fura” nevek. Az emberek ma szinte gondolkodás nélkül fogadták el a fenti nevek döntő részének idegen, nagyrészt szlávból való származásának az akadémikus- finnugoros magyarázatát. Tudom, a fenti igen fontos nevek ősi jelentését nem könnyű elfogadni, de szerencsére számíthatunk az angol-olasz- görög és sumér segítségre is. Az istenek és vezérek- hercegek „idegen” szavai ugyanis mindig magyarul és „férfiasan< dugósan” beszélnek.

Az angol isten= God /gud/ -FO= dug, a Dugó-isten. Az angol herceg is = duke /djuk/= gyug, dug, akárcsak a latin vezér= dux /duksz/= dugsz. A velencei kormányzó= doge= duge< dugó. Az olasz vezér= duce /ducse/= dugcse<

dug-cső. A /fr/ isten= dieux= djöksz= gyuksz /<dugsz/. Nem más azonban az előttünk jól ismert görög császári név sem: Dukasz Mihály= Dugász Mihály.

A dugó-istennév természetesen az Ős- Keleten sem ismeretlen. Az akkádok legnagyobb királya volt Gudea -FO= a Dug= a Dugó. Nem volt más Babilon istene Dagon sem, aki= Dug-nő és a Marduk= Mór-Dugó isten. Sőt a mai modern Kaukázusi országnév a Dagesztán is Dug- istent, illetve a hónap jelent. (A sumér és akkád birodalmak isteneinek és kultikus személyeinek hosszú sora viseli az ősmagyar hím- isten Dug- nevét. A turul neve például sumérul = imdugud- madár, ami nem más, mint -FO= dugud- mi+h-, a Méhet-dugó /madár/ ami megfelel az Emesét „dugó” Turul- istennek).

NEMZET- ÉS TÖRZS - NEVEK

Eddig az isten-szavak fontosságát és minden európai nyelvben való jelenlétét bizonyítottam. Most egy lépéssel tovább mehetünk, mert egy másik felfedezésre jutunk ha észrevesszük, hogy a mai nyelvekben a szókincs alapját zömmel az istennevek képezik. Pontosabban a szavak jelentését az ősi szittyia istenek különféle tulajdonságainak, állapotának és tudásának az észlelése, no meg tevékenységük szavakba öntése, megformázása határozta meg.

Ez a „jelenség” azért is rendkívül fontos, mert ebből megtudjuk, hogy melyek is azok a népek, melyek meghatározó szerepet játszottak az elmúlt négy -hétezer év történelmében. Egyúttal az is kiderül, hogy a sok tucat nép- és nemzet-név, melyet a görög- héber- latin és más késő-középkori írók többnyire igen felületesen jegyeztek fel, hibásan olvasott, majd rosszul írt és félre-értett fogalmakat takar. Emellett az írók meglehetősen egyénies -többnyire erősen elfogult- megfigyeléseit tükrözik. Sajnos ezeket az „indokolatlanul” elterjedt népi, törzsi és nemzeti neveket a magát fejlettnak, kultúráltnak és intelligensnek tartó világ nemcsak kritika nélkül vette át, hanem a torz elnevezéseket – a maga „helyesírása” szerint- továbbferdítette és a „modern tudomány” ezeket ma már hiteles történelmi tényként kezeli és kultikus, szinte érinthetetlen információnak tartja.

Csak néhány elrettentő példát citálnák: A középkori krónikákban sokszor szerepelnek az u.n. quad- ok és szorb- ok, kiket „senki” sem tud azonosítani, pedig „magyarul és fonákul” nem nehéz, hiszen -FO= olvasva azonnal kiderül, miről is van szó. Az ősmagyaros dák-ok nevét fordítva olvasták és (mivel nincs K-betűjük) a kád- szót, latinosan qád< quad- nak írták és ekként szerepel az akkori Krónikákban. Ám a gepidák sem voltak mások, mint gyepü-dákok, ami a magyar gyepüket /határt/ védő, erdélyi avar- dákoknak a másik, ma eltorzítottan is közismert neve volt.

A Breslau- Boroszló környékén élnek a „tudományosan is” szlávoknak hazudott szorb- ok, akik ősmagyaros népek. A szorb ugyanis -FO= brosz, tehát borosz, ami pirost, vöröst< borost” jelent. Ezek a szorbok a poroszok testvé-

rnépe voltak. Talán nem véletlen, hogy a szorbok fővárosának neve Breslau= Beres-lo, azaz Veres-Ló, tehát a vörös-lő< Napisten volt, melyet mi Boros-Lónak= Boroszlónak nevezünk ma napig is. Emellett ne feledkezzünk meg arról sem, hogy az „ősi” Németország „latinus” neve Borussia< a Vörös, Boros ország, melyből Porosz- ország lett az idők során.

Atilia bukása és vele a szittyá vallás első nagy veresége után, a győztes „judeo- keresztény”, azaz Katolikus Egyház mindent elkövetett, hogy a magyar- hun népeket, pontosabban az ősi napvallást „diffammálja”. Mint arra már sokszor kitértem, róluk /és -rólunk/ a legsötétebb rágalmakat terjesztették el a nyugati világban. (Ilyenek: A hun-magyarok vérivó népek. Nyereg alatt puhítják a húst. Gyerekeiket tűzön megégetik. A hunok eltűntek. Atilia az isten ostroma, aki végigpusztította Európát, Stb-stb).

Ebben a helyzetében adnak nagy segítséget a nemzetségnevek, melyek minden európai és közel-keleti nyelvben fellelhetők és ma is magyarul beszélnek. Ezek a szók azonban, nem vadonatújok, hanem az istenszavak rokonai, vagy „szinonimái”, melyek mindig valami fontos tulajdonságot, vagy éppen egy ősi jelenséget örökítenek meg számunkra. Vizsgáljuk meg, hogy jelentéstartalmuk miként változott az idők folyamán, -főleg- a nagy győzelmek, vagy a nagy történelmi vereségek után. Hiszen ezek pozitív és negatív „üzenetet” közvetítenek az utókor felé. Az alábbiakban ismertetni szeretném azon magyar törzs- és ősszók ősgyökeiket, (azok egy részét), melyek az elmúlt 5- 7 ezer évben a legnagyobb hatást gyakorolták az emberiség nyelvére és kultúrájára.

*

ŐSSZÓK ÉS TÖRZSSZÓK

Az istennek neve és tulajdonságai jelennek meg először a népek történetébe. A törzsek és nemzetségek elnevezése is innen indult ki, de a népességre szaporodása ukjabb elnevezéseket követelt meg. Elővették tehát azk istenek és királyok tulajdonság jelzőit és azokkal jelölték meg saját népcsoportjukat. A vezérek és vezetők utódainak átházasodása miatt aztán a különféle nevek tovább bonyolódtak. Ezt csak fokozta az egyes népek kiejtésének és írásának a sajlátossága. Ebből következett az, hogy egyes népeknek több neve is kialakult.

Kiváló példát mutat be nekünk a mai Perzsia- Irán úkori név variációja. Ez pedig azért sajátos, mert sok tkörténész ezeket más, vagy éppen ellentétes népekként kezeli. A napistenhívő ősráni ak a perzelő naptól kapták első nevüket. Perzsia /P-R-ZS/ a parázs, a perzelés szavából képezték orszáruk elnevezését. /A mai- ősi Irán szó is helyes, hiszen a szó –FO= nari< nyári kifejezést rejt/ Irán elődországi voltak Média, Elám, Adzsem és Párszi< Pártus országok. A baj csupán az, hogy ezeket sokan más és más országoknak tartják.

Mi induljunk ki abból, hogy Herodotosz, a történetírás ógörög atyja-, írta meg, hogy mintegy 3-4 ezer éve hat „méd törzs” érkezett a Himaláján túli turáni medencéből a perzsa régióba. Ezek a médek a hunok egyes törzsei voltak, hiszen a hunok voltak a méh-népek, kiket méz-népnek is neveztek. A földműves és vadász népek kedvenc étele volt a méz, amit a méhektől kaptak, de azt az édes terméket is íznek< míznek /méznek/ hívták, melyet gyillúlmolcsökből és erjesztett gabonából állítottak elő. A médek tehát nemcsak a méz, hanem az íz, -a lekvár- és a málé népe is voltak.

E népek honát hívták Médiának és Elámnak, majd Adzsem és Párthus országnak. Média tehát a méztermelő hunok egyik országa lett, melyet nyugaton arab- eredetűnek vélt Adzsemnek neveztek. Csakhogy az Adzsem, nem más, mint „a-dzsem” vagyis a lekvár skótos neve Angliában, ahol a jam-szót dzsemnek ejtik. Az Elám névvel nincs probléma, csak éppen szittyá módon kell olvasni. Tehát fonákjáról, hiszen Elám –FO= málé. Ez pedig lekvár, vagyis íz, azaz íz, tehát olyan mint a méz.

Az ókori és középkori nép és törzsi neveket tehát ajánlatos alaposan megvizsgálni. Elvégre minket magyarokat is hungarnak, Ungárnak, Unkarinak, Vengernek és Wegrynek is hívnak. A látszólag idegennek tűnő nevek, elnevezések ugyanis gyakran magyaros eredetet viselnek, hordanak.

Gar -Gal és GR -GL:

Ezek mind a magyar szó rövidített alakjai, melyek részben a beszédben, mint gar -ger -gur és gál -gal, sőt hal -hol stb. Részben az írásban, mint G-R, G-L, H-L jelennek meg. Részvételük a nyugati nyelvekben oly nagy, hogy egyedül maga ez a szócsalád (inkább szó- nemzetség) is képes volna bizonyítani a magyaros nyelv primátusát Nyugat-Európában.

A hungar szó, bizony= hun+magyar, a hungarus pedig= hun-magyar-ús. A Gar-gr „magyarságát” bizonyítja: a garambol= ma+gyar-rombol. Megismerjük azonban a gar-t gyár- ként is, mert a magyar az építő és alkotó. Gyarapít= ma+gyar épít, a garázs = ma gar-/h/ áz, magyar-ház. Az „értelmezhetetlen” garabonc és garabonciás- diák sem más, mint a ma+ gar-bonc, a magyar óspap- „tanonc”, aki az áldozati állatokat boncolta, így a garabonciás, a magyar-boncost fejezi ki. Az ingyenes ajándék= grátisz= magyar- rátesz, a nevetséges= groteszk= magyar- ott-esk, ott- esik- el. Fintor= grimasz= magyar- „más” = képmutató. A gar /G-R/ a katonát, a legényt jelentette. A gárda- a magyar had. /had –FO= dah, majd da/. A katona büszkén nagy garral vonul. A francia legények= gars , a büszke németül= gier< gir. Az olasz fiú, legény= ragazzo, ami –FO=ozza- gar, vagyis az gar, a magyar. Talán az sem véletlen, hogy a magyar szlengben a góré jelenti a főnököt. Meghökkenítő a német nagy jelző és fokozása. Nagy= gross- magyaros. Nagyobb- grosser= magyaros-er< herr- úr. A legnagyobb- grössten, tehát a magyar östen< isten. 21

Így és hasonló módon működik a gar= gal és a gr= gl gyük- és szópár is. A dicsőséges= glóriás = a gál-óriás /!, a vágta= gallop= gál-lop, (-egy lovat- és elvágat.) Kékkő= gálic= gál-ik, a gál-éke. (De érdekes és meglepő az ősi fonák- olvasat is, mert gálic -FO= cilag -csillag.)

Hun- hon, hum- hom és un- on- en, + h- n, h- m és n :

A fenti szavak elsősorban az embert jelentik, bár néha isteni értelemben is feltűnnek. Előbb a hun embert, majd később a hont jelentették és jelentik ma is. A hunok dicsőségét és bukását tükrözik ezen szavak változásai, melyek egyúttal történelmi korokat jellemeznek. A francia- angol becsület= honor= hun-úr. A tisztesség /fr/= honneur /E: honőr/ = hon-őr< a honvédő. A becsületesség= honorius= hun-óriás /!, ennek megfelelően az óriás /ném/= hüne= a hún. Viszont az éhség= hunger = a hun-gyér< kevés az ember. Elsüllyesztani és elsüllyedni /spa/ = sumir, hiszen ők is eltűntek, elsüllyedtek.

Sok európai nyelvben lekopott a H-betű, így a hun- hon szavak többnyire nélküle ismertek. Az egy /1/- egyes szám például, minden európai nyelvben- a hont jelenti, még az uno, unus, un, ein, egyin, stb. alakokban is. Ha pedig visszatesszük a H- betűket, meglepő és nagyon értelmes információkat kapunk az „indogermán-összavakból”. A belügyi, belső= inter= h+inter, azaz hontér-i. A támadás és roham angolul= onset= h+onszet, a hun szét- /rohan/ és visszavonulást színlelve támad. A fordított= inverse= h+invers= hun-versz. Megfélemlítés= intimidation /E: intimidésn/ = h+un támadás-jön. A mérnök= ingénieur = hun-génie-úr, hun-zseni-ur. Nagytudású, intelligens= intelligence= hun-teli génes. Egyesíteni, egyesülni= unir= hun-úr.

A 3. évezred indulásának fő jellemzője az Európai Unió diadalmas terjeszkedése. Ezt úgy állítják be, mintha ez a judeo-keresztény kapitalizmus találmánya és nagy győzelme volna. Azt persze nem ismeri, vagy tagadja a magát műveltnek tartó világ, hogy az UKnió bizony plágium. Az első Szkövetséges Európa ugyanis Atila nagykirály /sár-kán/ vezetésével jött létre a Római Birodalom bukásának időszakában. Erről egyébként, a mindent tudó és világnyelvvé előléptetett, angol nyelv tanuskodik elsősorban. A szövetséges Európa kötelező neve az UNION, melynek hiteles kiejtése: Junijon. Csak hogy nyugaton a J- betű kiejtése gyakran H. /pld. Don Juan- Huan, José- Hosé stb/ Ezzel pedig visszakapjuk a hajdan elhagyott H- hangor, ami megvilágítja a közüepkori és ókori helyzet egykori állapotát.

Az Union< Junijon tehát Huni- Hont jelent ma is, de ezt most még kevesen tudják. Márpedig Atila nagy szövetsége több mint harminc népet fogott össze. Ez a nagy HON a turáni sikságtól egészen Cadizig és Gibraltárig terjedt. A szövetség tagjai voltak a hunok, kik itthon és otthon éltek, mivel a „hunok” a szövetséges országokban is otthon voltak. /Tévedés kizárva, mert egész nyugat ismeri az atillai szittyá vérszerződés intézményét. Ezt pedig csakis a szittyá magyaros népek hozták létre. A vérszerződés valjában az

egység, vagy egyesülés záróaktusa. Ennek megfelelően sok országban ez jelenti az szövetséget és egységet. Az olasz egység= unita, ami H-val kiegészítve= Hun-itta. /Záró aktusként/. A francia egység= unité, ami a hin-itta gall-olvasata. A német szövetség= Verunion, vagyis vér-huni-hon. Ámde a német Alkotmány= Vervassung, tehát= vér-ivásunk.

Mór- maur- mar -mer /m-r/: stb.

A magyar /M-G-R/ szónál már említettem, hogy az egyszerűsített alakjai a magos /okos/- makkos embert fejezték ki. Magyarat jelentenek azonban a /G-R/= Gar- Gal típusú szavak, illetve az /M-R/ szók; mint a Mór és Mar, valamint a további változataik is ezt jelentették. A mórak (–FO= korom) a fekete magyarok< szabirok voltak, de az avar név egyik olvasata is a mórból ered. A mór< a-mar= a-war, tehát avar. (A rovás-írás ABC-ben ugyanis az M-jel a W /V/- vel egyenlő. Ezért lett az anya- eme elnevezésből= ewe= Eve< majd „Éva- az első nő”. A mór- mar pedig= a-war< avar.)

A „mór és magyar” szók tehát az akkori istenséget, valamint a nagy, nagyobb és a végtelen fogalmát fejezték ki: a /latin-angol/ nagyobb= more, a /port- spa/ = mor- mur és /ném/= mehr. A végtelen tenger viszont /spa- port/ = mar, az /ol- rom/= mare, a /ném/= meer, a /fr/= mer és a /szláv/= more. Aligha véletlen, hogy az ókor legjobb hajósai a mór-avar< wikingek voltak.

Az ógörögök hajdani neve a mór volt. /Az ősi ország neve Moria, volt mely nép később feljebb erült és belőle lett a Rámai királyság, sóp a muzulmán Rumélia is a mór- múr név fonák olvasata. A mór- avarok trójai veresége után a mórokat „halálra üldözték”. A halottak neve ekkor lett görögül= mor,⁵ nykugaton pedig mort. A rabszolgák viszont helota, vagyis halott nevet kaptak.

Tulajdonképpen az alábbi három szót is a fentebbi rubrikába lehetett volna sorolni, mert a saber< szabir, a savar< szavar /S-V-R/, nem más, mint „a-mór”, vagyis az „ős- avar” /S-V-R/ ami görögösen= abar, melyből – hang- ugrással< /metatézis/= HU= az arab szó is kialakult. Nehéz ma eldönteni, hogy a szavar, vagy az avar fogalom jelent-e meg előbb. A köztudatba manapság az ment át, hogy a sumér- szumir népek egyik nemzete volt a szabir- szavár. Ez a szópár azonban még az I. E. eltűnt és helyette általában az avar, vagy abar szó jelent meg.

Már jeleztem, hogy a mórok szó –FO= korom, tehát fekete „magyarázatot” is hordoz, (maur /gör/= fekete) míg az avar- „abar” < a bar+na színt tartalmazza. A „fekete” magyarok ugyanis nem feketék, hanem barnák és csokoládé- színűek voltak. Ezt főleg a /fr/ szerecsen= sarassin= sár-a szín-e, tehát

5 INNEN ERED A SZÓLÁS, HOGY: A HALOTTAKRÓL JÓT, VAGY SEMMIT . A HALOTT AZONBAN A MÓROKAT JELENTI, KIK A LEGBECSÜLETESEBB NÉP VOLTAK. RÖLÜK, JÓT- VAGY SEMMIT!

az „arany a színe” jelző mutatja. A szaracén< szerecsen harmadik neve az abesszin sem más, mert ő= a-bézs- szín jelentésű, vagyis barna. Pontosabban az „ismeretlen eredetű” bézs szó –FO= szép< szebb= szép jelentéssel bír, amit az a „mai divat” is igazol, hogy a városban sápadó fiatalok napozással akarnak szépek, vagyis minél sötétebb- barnák lenni.

Kun- kón- kán- kan /k-n/:

A turáni hunok egyik törzse, vagy nemzetsége voltak a kunok, akik a nőelvű törzsekkel való szembenállás fontos képviselői voltak. A K-N-nek írott nevük is ezt bizonyítja. A K- N számukra a kant, a himet, a férfit fejezte ki, így a kunok nem igen fogadták el a nők vezetőp szerepét. Ez abból is következett, hogy a kunok „nőfaló” hírében álltak, így a szittyák kanoknak hívták őket. A héberek azonban ezt a szót kánnak értették, ami náluk is igen kedvelt névként terjedt el. Ma is közismert, hogy a zsidók mindig kedvelték a K-N- neveket. Ezért lettek jellegzetes zsidó nevek a Kaán, Kán, Kon, Con, Khun, Kun, Khún, stb. Ők ugyanis a Kánra, a vezérre asszociáltak.

A kunok a fentiek következtében erősen vonzódtak a nő-isten tagadó zsidókhoz. Másrészt az kötötte őket hozzájuk, hogy az ókorban a zsidó kereskedők, bankárok és hitelezők jól megfizetett adósság behajtói lettek. Erre azért voltak alkalmasak, mert kitűnő felderítőik voltak, aminek otthon azt köszönhették, hogy sok csalfa és önző cselekedetüket gyakran megbocsátották. Bár igaz, hogy teljesen soha sem bíztak meg bennük. A csatákban például pket vetették be az első vonalban, – hivatkozással felderítő voltukra-, de valójában azért, mert hamar kiderülhetett, hogy nem játszanak-e össze az ellenséggel.

A letelepedett kunok egyébként kiváló szakemberek voltak és kelettől nyugatig, mindenütt megállták helyüket. A keleti kunok voltak az un. kipcsákok, kiknek a neve –FO= a kaspik, a Kaspi tengerit jelentette. Ők aztán a „német” herulok és az ibériai baszkok is, kiket a rómaiak vasconoknak hívtak. A Vascon- vaskon kifejezés nagyon beszédes, mert sok mindent elárul. A vason bizony vas-konok, de a vas-kun jelző is tökéletes. Nagyon jellemző a mai „érthetetlen” baszk név, ami /elnézést kérek, demagyarul-/ a nőfaló „baszókat”, vagyis a fasz-kun< basz-kun legényekt „Irta körül”. Találós olvasat azonban a vascon szó gaz-kun jelentése is. Az ő testvér nemzetsége a világhírű francia gasconyiak /gas-con< gaz-kun/, kik a legkiválóbb frank katonákat adták.

Kos< cos és kus:

A kos-népek feltehetőleg a Pamirtól, a turáni síkság mögötti hegyes területről jutottak el Mezopotámiába és Afrikába, főként a mai Abesszinia és Nubia területére. A kusiták hatalmas termetű és szépcarcú emberek, okos és

intelligens nép voltak. Nevük sokféle: Ők voltak a fekete magyarok, vagy szabírok, ill, a mórok és belőlük eredtek az avarok, vagy ők maguk voltak azok. Őseik pásztorkodó- birkatenyésztő népként éltek, amit fő jelképük a fokos, valamint az ostor is bizonyít. Ők lettek Abeszínia (A-bézsszin-űk) urai, majd az egész Egyiptom= Égi-Pot, uralkodói. (P-T= pat< ház és haza, és pot= edény, stb.) Az egyiptomi< égi-ház-i fáraók kezében mai napig is az ostort (betű-szerint; S-T-R= ŐSTÉR< isten) és a fokost (a fókos< FŐ-OKOS jelvényét) láthatjuk. Azt a két eszközt, melynek a világ egyetlen nyelvén sincs meg az ősi kultikus értelme, csak a magyar nyelven.

A kosok leszármazottja a magyar- meyer törzs, Álmos és Árpád népe is, mely egy időben kazár néven a mai Déloroszsországnak ura volt. A kazár= chasar név, a KAS (=a vár és la+kás= kaszánya) valamint a KOS- ur /K-S-R/ népét jelentette. Úgy vélem, a magyar huszár szó is a görögös kus-úr< chus-ar szóból ered, hiszen a legkiválóbb harcosok a lovas kos-urak voltak. A /fr/ nyelv szerint az írás és rovátkolás, azaz a rovásírás= coche /kos/= kos< a kosoké, vagy= kős< kőbe vésett. De a kocsi is= coche /kos/ = kos< kosi és ebből lett a kocsi. (Téves a Kócs- község nevéből való eredeztetés, hiszen már az asszírok is használtak kocsikat.)

Írek és jászok:

A magyaros népek felsorolása nem teljes. Más népek és törzsek is előbukkanhatnak az ősi írásokból. Jelentőségük e pillanatban talán csak másodlagos, így most külön, kevésbé foglalkozom velük, de azért néhány szót még csak illik róluk is ejteni. A szabir- magyarok az írás /írók/ népe voltak. Európa számtalan részén jelentek meg írók- és írek-ként. A brit szigetek piros /arany/ -fehér-zöld írjai a szavár- szabir< mór- írók utódai. Azok, akik őrzik a legősibb elnevezésüket az irt-, az írót. A balkáni illyrek is írók, sőt úgy tűnik „él- írók”, azaz élben írók< ékirók lehetnek. A francia írn igei= écirir, aligha más, mint ék- ir. A felirat= éciteau /ékritó/ -HU= ék-írott, vagy ékirat. Nem tudom pontosan miért, de az írekről főként a negatívumok maradtak meg: Eltévedni, bolyongani= irr-en, írnek lenni. Eltévelyedés, izgatás= irritation /irritésn/ = iri-tett, ir-teszi. (Úgy gondolom, hogy Atlantisz elsüllyedése után érkeztek az írek „Albionba és az átélt szörnyűségek hatottak rájuk.) Ámde a nagyon szép színeket játszó is= irish= ires, tehát olyan magyaros, azaz „írásos”.

Viszonylag keveset szerepelnek a jászok. Az ókorban, harcos katonaként, kiváló nyilasként, az ijjas< ijjász elnevezés után, mint jazig-okat ismerjük őket. (A jazig= i+ jazik< ijjazik. Úgy tűnik, hogy a jászok a kunok rokonai voltak. A moldvai kun-vidéken (Románia ősi neve Kumánia= Kun-mén ország volt.) lévő „iasi”- elnevezések kétségen kívül jász- ijjász szóból eredtek. A palesztinokat is sokan tekintik jász népnek és azt mondják, hogy a görög mítoszok Jazon-ja, egy jász- h-oni vitéz volt, miként valószínűleg Ajax is= a

Jász. Sokak szerint Jézus neve is Jász-ust, tehát jász- őst jelent, bár ennek sok minden ellentmond.

Pálosok- Bárosok és pilisiek

A Pilis- pálos és palóc szavak és jelzők talán a legfontosabb, de legréjtélyesebb fogalmainkat őrzik. Ez talán így jó, hiszen így is eléggé megkeverték jelentésüket. A szittyá magyaros népek istene a nap, aminek szittyá nevét a zsidó biblia Bál- és Baél-nak ferdítette el. A nap ugyanis tűzel, izzik, azaz pálik. („Ég a napmelegtől a kopár szik sarja”, - kezdi Arany János az utánozhatatlan erejű és szépségű művét, a Toldit. Az izzó- fehér kopár szik nem tűr növényt a háltán, mert minden élőlény kipállik, azaz kiég benne és rajta. A tüzes nap szakrális jelzője a pállós, mert a nap tűzének ereje olyan, hogy szinte kimetszi, szinte számetszi és kivágja az élőlényeket. Innen ered a pállik ige és az izzik- pállik ige és a pállós jelző, valamint a pallos – kard neve. A szittyá pállik lett latin betűkkel írva= palic, amit a szerbek palics-nak,/meleg fürdő/, a tótok pedig páliity /ég/ igeként ismernek.

A Pál szó tehát a napistent jelenti, kit Bálnak nevezett el a npistenség ellen- judeo- keresztény vallás. A napisten szittyá táltosai< papjai voltak a Pálosok, akik lovagrendként működtek a szittyá birodalmakban. A pálosok már Atilla korában is léteztek és ők látták el a hajdani „kormányzati feladatokat”. Ellátták a fejedelem körüli szolgálatot. Ők tartották kézben a hadsereg kiképzését és hadrafoghatóságát. A pálos lovagrend adta tehát a katonai és politikai, valamint a tudós vezetőket, de ők voltak a tanítók és vallási vezetők, sőt belőlük kerültek ki az orvosok és gyógyítók is.

A pálos /P-L-S/ rend hiteles jelzője két okból volt a pilisi. A pálos főáltos végezte a fejedelmek „Tökéletessé” műtését, aminek során a koponyába egy pilist építettek be. A pilis valójában egy kettős szerep, melyen keresztül spirituszt /szentlélek , vagy szesz"/ fecskedeztek a fejébe. Ő pedig ettől megvilágosult és szédületes gondolatai, agyarúrt és furfanfos tervei keletkeztek., A másik ok az ősi szokás volt, mely szerint a fejedelem körüli környezetet pilisinek nevezték. Így kapták nevüket a bibliai palesztinek, kiket eredetileg pilisinek és pilistinnek hívták. Innen származik aztán a csehek- németek Szudétákban lévő Pilis is, melyet ma Pils-nek hívnak.

Az ország kereszténnyé tétele után, a pálosoknak menekülni kellett a Pilisből. Ekkor lettek sokan hegyi barlangokba rejtőző remeték, míg mások a Mátra hegyeibe költöztek. Ezek utódai a mai palócok. A nevük a latinus írás torzítása miatt változott meg. A pálost paloc-nak írták, mert a latinban a C- gyakran kapott S- és Sz kiejtést. /Cent- szent, Cecil- Szeszil./ A pálos tehát palocca vált, amit tovább rontva tettek palovcc-á, majd polovec-cé, tehát lengyellé. (A pálosból palóc, majd -az Ó= OU megoldással- előbb palouc, aztán polovec lett és a hazájuk lengyelül Polska< polski elnevezést kapott. Aligha véletlen, hogy a lengyel nyugaton= polish, tehát pólis polic. Persze,

hogy „polis” hiszen lengyelhon igazi neve Polska, ami Páloska< Polska torzuláson ment át. Ne feledjük el azt sem, hogy a magyar pálosok feloszlása után /15. szd./ Lengyelországba került a Pálos rend közontja és mindmáig ott van. A központ a chestohovai Jaszna Gora helyen épült vár. A pálosok templomában van a híres Fekete Boldogasszony, vagy Szűz Mária kép, melyet Maria Pannának hívnak. Mindennek az a pikantériája, hogy a Mária Panna elnevezés a Napistennő, vagyis a magyar Fehérlő „lengyel neve”, mely ismét a szittyá vallás egyik fontos tanuja. Mária Panna ugyanis – FO= „a-nap” Mária, kinek képe azért feketek hiszen az afrikai eredetű avar-magyar nemzetiség egyes törzsei is „feketék” voltak, akárcsak Árpád, vagy Szt. László. A mai Chestohova elnevezés viszont az ősi szittyá= csiszta< cseszt /azaz szúzi/ jelző sokszorososan elírt és rontott változata. A Fehérlő= Bál< Pál- istenanya pálos rendje, vagyis a szittyák tisztá és szúzi napis-tennőjének a fekete Boldogasszonynak a vallási rendje voltak.

Trákok, kurdok és drúzok

A turániak voltak turkok, illetve túrkök. Talán nem véletlen, hogy a gepida németeknél annyira népszerű a Kurt név, elvégre Türingia is Turánia, ahol a turkok FO= kurtok éltek. Az már természetes, hogy a Turk –FO= Kurt név Kurd lett egy másik népcsoportnál. A kurd név latinosan Curd, aminek a visszafordítása Drúc. Ez pedig némi módosulással drúz- lett. Ez pedig egy olyan nép neve, akik Libanon és Nyugat-szíria lakói, kikkel mára elfeledtették, hogy a –piros-fehér-zöld zászlós- kurdok ősi rokonai.

A turk< túrk névből a szokásos magánhangzós tévesztéssel /Ű= A/ tark, vagy trák lett, kiket szintén nem tudnak „hová tenni” a történészek. A balkáni trákok, valamint az osztrákok< őstrákok. tehát turáni eredetű népek voltak, kiknek mai utódai a bosnyákok és horvátok. A bosnyák hajdan besnyő< bes-senyő volt, ami a szép-nőket, a turáni amazonok egyik törzsét jelentette. /bess –FO= sebb< szebb./ A horvátok latin neve kroat, ami –FO= taork, vagyis trák.

A trákok nevét tovább forgatva és torzítva kapjuk a punok /avarok/ híres fővárosának a nevét: Karthágót, mely a rómaiak legnagyobb ellenfele volt. Az már nyilvánvaló, hogy a Kart –FO= trák, azaz turáni nép. A Hago, vagy Hagia szó nagyot jelent. A görög írás N- betűje a latinus N- betűvel téveszthető össze. Karthágó tehát a Nagy trák várost jelenti, akárcsak a bizánci Hagia Sofia templom ősnéve a Nagy Istenfia nevét viseli. (Nem véletlen, hogy a görög Hagiografia szó-mely a szentek, tehát a nagyok- életét vizsgálja a nagyságot fejezi ki.)

Túr- túri< turonyi:

Ezek a közismertnek tűnő szavak, talán a legtalányosabbak az ősmagyaros nyelvben. Első ránézésre a jelentésük egyértelműnek tűnik, túri és

turáni eredetet jelentenek. A túri- turáni tehát a legősibb szócsaládunk egyike, a kérdés csupán az, hogy honnan származik. Mi is a túr- túri és turáni? Netán jelentheti- e a tért- és térít, ami az őstérít /istenit/ idézi fel? A „T- R” sokjelentésű ősszó. „Vízszintesen” a földi tért és tárt, a teret és tárolót jelenti. „Függőlegesen” viszont az /t/+ürt , a tur-onyt /toronyt/ és lefelé a /földbe/ törést -túrást. (Pl. gyökér angolul root /rút/ -FO= túr. Ámde az angol torony is= tower is= tú+er= túr.) A túr- túr< tör szó azonban kultúrálisan a: túr- tör = a /kő/ törést, az ősi írást is jelenti. A túri és turáni örökség azonban Franciaországban is jelen van, hiszen a Turain- sikság= turáni, fővárosa: Tours= pedig túr. Jelen vannak azonban Itáliában is, főleg Turi városa – a „csizma” talpában, Torino /Turi-nő/ a Po völgyében, ahol a longobárdok emlékeztetnek rájuk.

Jelen vannak azonban Oroszországban is, ahol a Káspi tenger mölti terület vot a turáni, vagy tári sikság, melynek mai elnevezése Usztyúr, ami az ús-túri< őstúri kifejezés rontott – szlavizált- változata. A turániak azonban jelen vannak Németországban is, ahol a germanizált Thuringia viseli a turáni nevet. /Szászországban pedig ott van egy Szittyva- város, mely a Zittau /cit-tau/ nevet kapta.

Ide tartozik azonban a „Trója- jelenség”. Nevezetesen az, hogy az ógörög Trója a túrániak ősi nevét viselte. A túri- turuli ferdült turui-vá, ez pedig trúja, majd Tka mevet kapta, ami a szittyák nyugatra vonulása révén Európaszerte elterjedt. Trója van Portugáliában, a lissaboni öbölben. Olszországban, Túri közelében van Trója. Vaz azonban Trója Párizs és Prága közelében is. Trója nevét hordja azonban az erdélyi Torja, a bolgár és a szlovén Trojan is.

Szemere amazonok:

Két mitikus népről külön kell szólni, mert őket különös gonddal tüntették el a középkorban. Ezek közül a szemere nép a hunok-szittyák „alapnépe” volt, kiket mint a dákok „előtörténetét” kellett elrejtteni és elfeledtetni. A másik néptörzs a dákok voltak, kiknek neve keleten – egyik pollanatról a másikra feltűnt, de ugyanígy nyom nélkül el is tűntek. Néhány évszázad mulva viszont nyugaton tűntek fel és megalapították az úgynevezett „Dáciát” a szittyva- avar Accád- birodalom „utód-országát”.

A szemere törzs és nép neve a Szerém-ség, a szemérem és a (–FO= merész-ség) szavakban maradt ránk. Őstörténeti szerepük rendkívül jelentős volt az ősi – magyarul beszélő- matriarchális társadalomban. A szemere-nemzetség és a nő-katonák őstörténelmi szerepe sajnos elsikkadt, így ma csak néhány ősi földrajzi név emlékeztet bennünket arra, hogy a hun- magyar népek egyik legelső -talán legfontosabb- őshazája az a Szemere< Szerém-ország /ma csak Szerém-ség/ volt, mely a mai Szerbia- Bosznia területét is magába foglalta. A főváros Belgrád is Bál-vár volt valaha. Az elfeledett nép

neve nagyon jellemző volt rájuk. A nőelvű /Szittyá vallású/ társadalom vezető népe az a szemere /SZ-M-R/ volt, mely földműveléssel foglalkozott, de nő-katonái a harcok amazonok évezredek óta hirdetik a nyilasok dicsőségét. (A csatanó szó latinosan catana, majd katana< és katona lett. A magyar kos-nép „katonáját” viszont a baka -a támadó- bak< férfi harcost jelentette.)

A latinosan írt szemere fogalmat azzal igyekeztek eltüntetni, hogy „semerre” kifejezésként a sehol, a nemlétező fogalmat sújkolták a szittyá fejekbe. A szó másik olvasata pedig pontos magyarázatot ad. A Szemere -FO= eremesz, azaz öröms lénýt jelent. Jelképük a szem /a magstem, a szemerke/ és a nap volt, melyet Szemes-nek /és ikerszavával Szenes-nek/ hívtak. Az ősketten arabul és héberül a nap neve= szemes. (a Nap lényege ugyanis az izzó parázs, ami magyarul szén. A nap másik jelezője tehát joggal lett szenes.)

A görög Szemele föld- istennő, Zeus egyik kedvese sem volt más, mint a hun-magyar Szemere név rokonsszava. Az R= L jelenség miatt, a Szemnere= Szemele, vagyis Szemelő= szem- termelő- nőisten. Kétségkívül a földművelő szemerek (szem-érlelők és szem- mérők) a földművelő sumérek /S-M-R/ őse volt. Természetesen a többi ázsiai- turáni népek közt nem túlságosan nehéz az azonosságot felfedezni, hiszen az alánok /a-lányok/, a bessenyők /bese-nők/, a paszternákok /pászturnók/ stb, is nőelvű törzsek.

A Biblia korában élő máig is „azonosítatlan” arameus, vagy arámi elnevezés is a szemere nemzetség eltorzult neve. A sumér< szemere= /S-M-R/, valamint az arameus /aramós< öröms/. Ha a görögös „A-t a „magyar Ó” -vel” helyettesítjük vissza, akkor az arameus= öröms lesz, ami tökéletesen megfelel a magyar szemérmes -szemere -FO= eremesz< öröms elnevezésnek. A szemerek egy másik elnevezése a szerém⁶, /és a szerím< szeríny/ amiből a Szerémség és a merész szónk is keletkezett.

Az alánok és paszternákok is – úgymond- „beazonosíthatatlan” népek, akárcsak a sarmaták, a roxolánok, a catalánok és a besenyők. Senki sem mer ugyanis arra gondolni, hogy a matriarchátus mondája nem primitív ősmese volt, hanem valóság. Az öröms> szemere nép uralma a Szemele /és/ Szemes- istennő – ókort megelőző- korában alakult ki. Sok jel szerint éppen itt a Kárpát- Medencében bört a z ősfészkük, nevezetesen négy folyó találkozásánál. A Duna- Tisza- Dráva- és Száva régiójában a folyók árterületén, melyet valaha Szerémségnek hívtak. Ennek a nők vezetett-nemzetségét alkották a híres amazonok.

Az amazonok pedig az „M-asszonyok”< a Méh- asszonyok, a szűrő-, élő- nyilas harcos csata-nők voltak. (A név másik olvasata: amazon= Emasszon= az etető< emető< evető, szoptató asszony.) Az alánok sem voltak

⁶ A szerém< szeríny szóból keletkezett a híres Zrínyi név, mely nem szláv, hanem ősmagyar, hiszen a szeríny< Zeriny lett rontott írással Zrínyi. Érdekes jelenség a frank őskirályok egyikének Merész Károlynak /Charles Temerer/, - a neve. A Themerer ugyanis a Szemere< Szerém néb fonákja, vagyis a Merész. /Elvégre a Merivong királyok is avarok voltak.8

mások, mint harcos nők, a+lánok= „a-lányok”. Az ő királyuk volt az a Dul, akihez lánykérőbe mentek Hunor és Magor vitézei. Dul király -FO= Lud + király. (Lovad= istened= Lúd).

Az ő testvérnépeik voltak a roxlánok, akik „rossz- lányok”, vagy orosz-lánok /az orosz-lányok !/ voltak. Azt hiszem a magyar orosz lány szó ad pontos információt erről a törzsről. Úgy vélem, hogy ők a Rusz- és O+rusz< Orosz nép egyik őstörzse voltak.

A velük egyidőben élő besenyők jól ismert nép, akik szintén részei voltak a szemere- turáni nőnemzetnek. Ők azonban az avarok egyik ősnemzetsége, egy másik amazon- törzs, a bézs-nők < barna nők voltak. Közülük sokan a bájaikat is árusító katonanők voltak, kiknek a< bese-nő /besenyő/ jelzője igaz lehetett.

Nekik voltak rokonaik a sauromaták, vagy szarmaták, kiket ma „proto-szláv” népek igyekeznek beállítani. Természetesen, ők voltak az egyik legősibb hun- szittyá nép, kiknek igazi neve a Sár- mata, pontosabban a sár-matyó, vagyis az „arany-matyók, /magyarok/” egyik népe. A szarmaták a volgamenti Szamara város szemere- sumér eredetű népe, kik a „sár-madák< az Arany- matyók voltak, akik a Gepidákkal együtt már Attila-hun birodalma előtt is uralták a Kárpát medencét. Ők voltak az un, „királyi- szkiták” . A „szittyák” természetesen a „sár”= arany napisten jelzőit viselték. A királyi jelző utólagos mellé értelmezés. Ez egyébként a Sár /S-R/ szóból ered, hiszen a nap egy ősar, vagyis röviden Sár és Szár. Az orosz „király” Cár címe is Szár, mert a C-náluk Sz-t jelent. A francia és angol királyok „címe” is Sir /S-R/ tehát a Sár-napisten volt, és ne feledjük, hogy a Napkirály elnevezés is innen származott.

A sauromata elnevezéssel a sárkány /saurus/ fogalmat sugallják, persze negatív értelemben. Ez Atilla megölése után lett divatos, mert Atilla papi rangja a Sárkán /napisten kánja/ volt, kiből a klerikusok gonosz sárkányt fabrikáltak. Az is tény, hogy Atilla válogatoott katonái egy kopjafákra szerelt sípoló hangot adó sárkányfejű sippal rémítették az ellenséget. A sárkány-mata, a sárkány-matyó név tehát teljesen indokolt.

Szikamberek, svábok és szkirek

Az ókor- történészek igazi réme mégis egy másik szittyá nemzetség, akiket nem tudtak, vagy nem is akartak beazanosítani. Ezek tulajdonképpen a szabir- avarok, a magyarok elei voltak, kiket semmiképpen sem akartak „legalizálni”. Ők voltak ugyanis azok a „fekete- magyarok” kiknek létét ma, legendának szeretik minősíteni. Ezek az afrikai és mezopotámiai jövetelű mór- avar népek napbarnított, sokszor egészen fekete arcú szik-emberek /szikkadt arcú/ avarok voltak, kiket latinus írással sicamber-nek neveztek. Az ő nemzetségüket képezték a szabir- szavárok, a mór- avar „arabok”, a vandál-varég vikingek, a száli- frankok és más szári< saári törzsek, kiket svévnek-svébnek és svábnak neveztek később.

Nézzük ezeket kicsit közelebbről. Barna- fekete arcú népek a főrró égövről érkeztek a Duna-mentére. Az avar népek magyaros neve a szikár /ősírással SZ-K-R/ amit latinus törzülással szkir és scir névként jegyezték fel. A sicamber< szikár-emberek építették fel a Sicambria néven a száli frankok fővárosát, amit ma Visegrádnak nevezünk. A dunántuli régió is tőlük kapta nevét, amikor Pannoniának nevezték el. A pannon ugyanis –FO= nap+ non, pontosabban nap-hon, melynek népe a délről jött mór- avar szikamberek nemzetsége volt. A dunamenti népek ősi jelzője a bős /latinosan beus/ volt, kiket nyugaton – fordított olvasással- sueb-nak és sveb-nek, majd a krónikákban sveb- nek és svév- nek kereszteltek át. A sváb és svéd szavak ez iménti torzítások tovább rontása, melyek ma így lettek közismertek, de származásukat ismeretlennek minősítették. /Nehogy kiderülhessen a szittyia avar származásuk./.

Sári, száli és lázi

A nap- plazma tulajdonképpen egy ősar /S-R/ ami hol saar, hol sir, hol szkir /izzik-ár/ vagy szárd változatban terjedt el. Innen ered a francia és angol királyok „Sir” megszólítása, ami istent jelentett. A híres Saar- vidék sem mást, mint isteni vidék, isteni ország.

A magyaros népek a tűz fiai voltak, akik a belső tüzet a-lázt is isteninek tarották. Inne ered a balatonfelvidéki Lázi község neve, de nem más Sal-föld neve sem, ami a lázu fonákja. Láz –FO= zál és latinosan sal< szál. , ami száli földet jelentett. A „beazonosíthatatlan” Zala- név is a-lláz fonákja. A zala és zala nevek tűzistenit fejeznek ki. Sőt a Szalk- elnevezés is Zalk= a-Lázakkal.

A láz- szünk tehát nyugaton is tűzes< napisteni értelemben épült be a nyelvekbe. A száli frankok tehát napisteni frankok voltak, a száli tkörvények pedig /Lex salica/ is napisteni törvények. Az olaszok neve is a láz- ból származott. Száli –FO= ilasz, majd olasz. Innen ered azonban Itália néve is. Róma „ország” régi és mai neve Lazio- tartományt jeleníti meg. A Lázio név természetesen a Láz-jó, vagyis a Jó-Tűz-istent jeleníti.. Az itzáliai< itali szót hajdan így írták: ithali- és lthalia, ami –FO= i-szali /TH= Sz/ azaz száli. Italia tehát lszália< záli= tűzi ország. Másként: száli-avar ország. (A zemplémi Olaszliszka tehát nem olasz, hanem száli, azaz avar- szikamber település. Neve kétszeresen is kultikus. Az olasz= szaló< száli, de a liszka sem kevesebb, hiszen Lázka, vagyis a kis tüzet jelképezi. Olaszliszka< száli-kistűz. Ekként kap más értelmet a kedvelt László nevünk is. Lász-ló ugyanis a Láz--Ló, vagyis a Tűzes Ló szimbólumot rejt magában, és nem az orosz Wladiszláv név magyar változata.)

Dákok, Dácia és Accadok

Azt hiszem, minden magyar ismeri a mai románok Dákó- Román elméletét. Ez summásan azt sejteti, vagy jelenti, hogy a románok a rómaiak leszármazottjai. Avagy a dákok egyik olyan törzse, melyhez a magyaroknak semmi köze sincs. Hiteles adatként hivatkoznak Decebál fejedelem dák- dac voltára, valamint Flaccus /Flacchus/ helytartó nevének flach- vlak< vlach /oláh/ kapcsolatára. Eszerint ugyanis az ő leszerelt légionárius katonai lettek a flak< vlakok, azaz valachok, kiket a magyarok oláhnak neveztek el..

Mindez nagyon mutatósan fest, de az egész „dokumentálásnak” még a fele sem igaz. Pontosabban az egész legenda másként igaz. Főként azért, mert a dac< dákok szittyá avar- magyaros népek voltak. Eredetük a Sumér-Akkád birodalomhoz vihető vissza. Az akkád< accad név ugyanis -FO= dakka, vagyis a-dák, vagy A- dac /D-C/ ami a dicsőpnek /D-CS/ nevezett avar nemzetiség latinosan elrontott névvel ismert. A dacos dicső; dücső nevet latinul csak dacia /dacsá/ alakban tudták leírni. Egyik szkittyxas fejedelme volt a Dicső-Bál nevet viselő fejedelem, kinek neve Decebálként maradt meg. Ő tehát a szittyák istenasszonyának Bálnak a nevét kapta, hiszen szittyá avar volt .

Flacchus katonái közül sokan valóban Dáciában maradtak. A magyarázat rendkívül egyszerű. Trajánus katona császár maga is trójai eredetű volt, hisz a neve is trójai, azaz traján- Trajánus, /trójai ús/.. Az ő korában a középeurópai légiókban főként a szittyák szolgáltak. ⁷ A leszerelt szittyák tehát –római állampolgárokként-, valóban Dáciában maradtak. Ámde nem dacorománként, hanem saját népüknél, vagy a rokonoknál telepedtek le. Ők valóban Dácia< Dicső ország lakosai maradtak, de nem rómaiként és még kevésbb lettek dáko-románok.

A mai vlach- valach jelző pedig a szittyá napvallás eltorzított elnevezése. Atilia korában a legelterjedtebb a szittyá napvallás volt, melyet röviden csak VALLÁSNA hívtak. Atilia halála után a nyugatról keletre visszatért népek újra a napvallást választották. A panszláv szó maga is –FO= valszip, tehát napvallás. A vallás szó nyugaton vallah, majd vlach lett, ami görögös rontással blakként is megjelent. A vlach- valachok. tehát a szittyá napvallású avar-dákok jelzője volt.

A dák< dac név –FO=kad- cad, amit a latinok Qadnak, majd quadnak írtak. Az erdélyi dákok és a morva quadok neve tehát avar törzsek eltorzított elnevezése volt. /A későbbi magyar Árva megye neve is Avar volt. Sőt, az árvalányhaj is a szőke avar lányok hajszínét őrizte meg számunkra./

Avarok- barbárok, vandálok és vendek

⁷ LEGIO= LEGJOBB, DE AKKOR A LEG-JÓ MONDTA EZT. AZ OLASZ HADSEREG= ESECITO, AMI EZERCITO< SZITO- SZITA, TEHÁT AZ ESERCITO= EZER SZITTYA.

Három olyan nemzetség és nemzetrév, melyet máig sem tudnak helyükre tenni a „modern történések”. Az ok persze ismert. Ők sem hajlandók az ókori „információkat” a magyar nyelv segítségével megoldani. Ők ugyanis mindenáron a görög és latin nyelvekkel szeretnének megmagyarázni mindent. A szittyá-magyar nyelv ókori létezése ellen –természetesen- szinte zsigerből tiltakoztan és ellutasítják ma is.

Kik is a bandálok? A válasz egyszerű: Ők a barbárok rokonai, avagy ők maguk is azok. Ez valójában majdnem igaz, de előbb tisztázni kell, hogy kik is a barbárok? A barbarok ugyanis eredetileg a mór- mar< avarok⁸ voltak. A nevüket viszont görögösen abar-nak mondták, mert náluk nincs V- betű. Ezt a rontott kifejezést Vették duplán és az „a-mar< avar” abar-abar, vagyis „a bar-bar”.tejűt narnúr éett.a,ot a zsidó- katolikus vallás szitokszóvá tett és a műveletlen és vad gyilkos jelzőt fejezték ki vele. Ezt a jelzőt adták át a vandáloknak, akik színtén avarok voltak. A hajós, tehát állandóan uton lévő, vagyis vándor nép körnehajózta a Földközi tengert és az Atlanti partokat, tehát nyugat Európa partjait és szigeteit is. /Pld. a skótok és vikingek is avarok voltak. A vándor szót latinok vették át, mibvel a menni ige = andare, ami a vándor< vandár után, a V- elhagyásával az andor-gá< andalgás szóból az andare igét alakították ki. A barbár vandálok /vándorok/ voltak tehát azok a mór- avarok, akik Ibériában települtek le. Országukat Anduziának nevezik ma, holott az eredetileg az andalog szót fijezte ki. A közismert nyugati G= Zs és Z- szokás szerint az andalog= andalozs, majd andaluz lett. Az ő fővárosuk volt a mai Albacete, ami hajdan a fehér szittyá< ccita- ceta nevet viselte. Tudom, nagyon nehéz a magyar nyelv prioritását elismerni, ae az igazság csak vele és általa derülhet ki.

Hasonló a helyzet a vendekkel is. A vendel ugyanis Venezia< Velence főniciai őstörzsének az utódai. Velence- Venezia a Fenezia< Fényezi-fányező fogalmat jelentett. Velence tehátolt egy Fenti- fényi birodalom része volt. Eredetileg több kis szigetre épült menedék- város volt.Ez nagy ellőnyt jelentett hajdan. Nem véletlen, hogy a sziget-város szittyá neve „Menedí” volt. Ez a város mai német neve bizonyítja. Velence „német neve” ugyanis Venedig. Ez pEdig a fenti B-M-V szabály szerint Menedík-I Menedék.

A vendek sem mások, mint a fényi- fényes város nemzetégsge, mert azt régen Vendégnek hívták. A vendég szónak azonban lejkopott az végső betűje G/ és Vendé néven a mai Franciaországban és Vend néven az Alpok keleti lábánál éltek hosszú ideig. /Az avarok frank országának fonots része volt a mai Vendé, melynek fővárosa Szentés volt, bár ma Saintes-nek írják. Az alpesi Vendek fővárosa viszont Varázs volt, amit ma Varasdnek hívunk.

⁸ A SZITTYA A-B-V BETŰK UN. NŐ JELEK, MERT MINDHLLÁLRONM A NŐKET JELKÉPEZTE. EZEK EGYMÁST SOKSZOR HELYETTESÍTHETTKÉ. MARASZT- VÁRASZT, VENDÉGLŐ- MENEDÉKLŐ, ÉS MÓR- MAR= A-MAR, AZAZ AVAR. STB.

Az egy másik oldala a vend kérdésnek, hogy eme Vendég- ország mai neve Szlovénia, ami= ő+sló- fénia, azaz Ósló fénye, vagyis a Fehérló országa. A vendeket sokácoknak is hívják, ami természetes, hiszen a sokác –FO= cákós< csákós, tehát avar. Arégió neve pedig a Zselic, ami ismét reontott magyar szó, hiszen a zselic= gelic, ami ősi módon –FO= cilag< csillag. Persze van még egy másik kárpát-medencei ”szláv” ország, a sokat emlegetett Szlovákia, mely teljesen jogosan viseli a kettőskereszt szimbólumot, mert ő is a Fehérló országa. Ezt szimbolizálja Árpád szakrális ajándékként küldött Fehér-Ló, mellyel a kárpáti avaroknak mondott köszönetet, hogy segítették a Kárpát- haza vissza foglalásában. Szlovákia tulajdonképpen ekkor lett a Fehérló- Boldogasszony istennő országa. A mai Szlovák- Slovak ugyanis az ő+ szlovakat idézi, hiszen a Fehér- és Vörsló napistenek hona volt és maradt. Csak éppen a szlovákok már nem értik az magyaros ősi nyelvüket.

*

Médek és dánok:

Az eddigi nép- és nemzetségnevek, magyar, azaz rokoni- baráti népek nevei voltak. Ők a mórós< magyaros erkölcs alapján éltek és közös jellemzőjük a Napisten-vallás, hármass-istensége volt, még akkor is, ha a belőle eredő görög és római vallást a mai teológusok „politeizmusnak”, tehát pogány sokistenhitnek magyaráznak. Az összavak „tudatása” szerint az európai és keleti pogány népek a mi rokonaink, amit éppen a „sok-isten jelenség” bizonyít. Megjelennek azonban a vallási ellenségeink is, kiknek talán legfőbb közös jellemzője, hogy lényegében csak egyetlen egy istent –a férfi istent- követik és hozzá imádkoznak.

Fontos bizonyításnak tartom, hogy az általam „megfejtett”, így az eltorzításból visszaforgatott népnevek között csak néhány olyan népnév van, melyek ellenségként szerepelnek az ősi nemzetszavak helyre értelmezésében. Ezek pedig –érdekes módon- nem mások, mint a trójai mór- és turáni népek halálos ellenségei: a dór< dán- ok (Rovásírás R= N.) és az elhallgatott, elrejtett médek. Ugyannis jó ideig a hun-pártus és szitty-magyaros népek testvérnépe voltak, ámde egyszerre csak (a babiloni „fogság” után) szemita ellenségként jelentek meg az ókor- történelemben.

Hogyan is szól a Trójából elmenekült mór-sumér népeknek, a későbbi rómaiaknak az egyik nagyon fontos közmondása? Félek a görögöktől, még ha ajándékot hoznak is. (Utalás az „ajándékba hagyott Falóra”, a Fehérló Istennőnk „faszobrára”, mely Trója és a mór-magyaros nép teljes pusztulását okozta.) Ez latinul így hangzik: ”Timeo danaos et dona ferentes!” Szó szerint: „Félek a dánoktól, még ha ajándékot is hoznak.” A Trójai menekültek utódai

tehát, nem a görögöktől féltek, hanem a dánoktól!⁹ Ennek megfelelően az ősi szavak nem a dánokat mondják kegyetlennek és gyilkosnak. Őket csak becsapással és megkárosítással „vádolják”. Ezek a dánok mások lehettek. Például ma azt mondják, hogy: Kölcsönad /gör/ = daneizo= dánozó< dánozik. A kölcsön= danei< a dáné. Kártékony /port/ = dano= dán< dáni. Ártó, károsító-laszul= danoso< dánózó. Veszélyes /fr/= dangereux /danzsörő/ = „dán”-görög. Veszély /ang/= danger= /ismét- újra/ a dán-ger+eg /görög/. Károsít=danificar= dán-fisz-er< dán viszi el.

A „skandináv” dánok más nácio. Ők a keletről jött földművelők, a lettek és vótok /voltak/ rokonai a „juttek”, akik a lapos fészigeten telepedtek le. Ők lettek a nádas népek, mivel az alacsony talaj tele volt náddal, melyet a mai napig is irtani kell. A nád pedig –FO= dán. A dánok tehát a nádirtás tukdói, kiknek semmi közük sincs a trója-buktató dánok< dórokhhoz.

A dánok mellett a médek is a „hun- magyarok ellenségei” lettek. Ennek feltehetőleg az lehet az oka, hogy a zsidók a babiloni fogság alatt meggazdagodtak és a Méd-birodalomban hatalomra is jutottak. Ennek következtében sikerült bizonyos méd törzseket, vagy

nemzetségeket elzsidósítani. A „babiloni fogságból” való visszatérés után a zsidó-vallású médek egy része fokozatosan betelepültek a szittyagörögök „hun- magyaros” országaiba is. A médek beözönlése folytatódott és főleg a szigeteken hatalomra is jutottak. Rövidesen már médek éltek az ősi dór és spártai területeken és városokban is. Az ógörög /szittyá vallású társadalom a trójai háborúnak nevezett hadjáratban elbukott. Ezután az „újjörögök” előlépett szemita médek vették át a hatalmat az ortodox zsidókkal együttműködve. A Trójai- háborúval jelzett katonai vereség teljes hatalomvesztést jelentett a szittyá- görögöknek. A tönkrevert és jórészt megsemmisített mór- magyaros nép „sors- szavai” mutatják az őket legyőző ellenség milyenségét. A halott ember neve ekkor lett= mor. /Nyugati nyelveken= mort/. A jogfosztott és kismimizett szittyá csak rabszolga, vagyis= helota= azaz /jogilag/ halott lett.

A győztes médek immár „újjörög” nép, a= dem-os lettek. A nép immár görögül= dem-osz, ami -FO= os-med, tehát méd, os< ősz /?/ -méd-ek lettek. Ők az „újjörög” urak neve= demotikos, ami -FO= sokító- méd, a sokasodó méd. Az új választópolgár= demotis -FO= sitomed= a szító méd, vagy uszító méd. (A feljelenteni, besúgni /fr/ igen jellemző= médir, azaz a méd-ír< beír, tehát feljelent).¹⁰

⁹ Az eltűnt dánok, dórok voltak. A rovás N=R szabály szerint a Dán /D-N/= Dár /D-R/= dór- dar, tehát az a nép mely Elámból érkezett és melynek kitűnő kapcsolatai voltak a médekkel, így őket segítették a trójai háborúban.

¹⁰ Figyelemre méltó, hogy a magyar népi nyelv megőrizte ezt a visszaemlékezést, mert a zsidó **mádi-**nak /M-D/ -médinek, nevezte és nevezik ma is egyes vidékeken.

A győztesek rövid idő alatt megszilárdították a hatalmukat és megteremtették a médek saját különleges uralmát, a demokráciát. A „népuralom”= democratia -FO= méd+ okratja< a méd akarata. (A hatalom ugyanis mindig is a győztes akaratának másokra kényszerítése.) Ezt a régi rend, vagyis a szittyák „likvidálása” azaz megsemmisítése /elűzése és kiirtása/- követte. A megkínzott ember szörnyű feje= meduza= /vagyis/ a méd- ny+ uzza. Darabolni /fr/= morceller /morszel/= mórt szelni. Haldokló= moribonde= móri- bundás. Mozsár= mortier = mórt-tör -nek benne. A hóhér /gör/= demi-os -FO= médi-ös. Elkobozni= demeusi -FO= méd-ezni. Félig, felezni valamit /sp/= mediado= a médi adó. Stb.

Ezután következett a volt szittyá- ógörög népek által kifejlesztett és uralt legfontosabb területek megszerzése úgy, hogy a művelőket eltüntették /likvidálták/ és munkájuk eredményeit elvették, kisajátították. A kereskedelem, a közvetítés= mediation= a médi- átjön, és ő az, aki közvetít< vagyis= medi-al= méd-áll közénk. Valaminek a fele /fr/ = demi -FO= imed< a médi, a médé. Az íráskultúra= a média /méde/< a „médeké”. Az újságírás /gör/= demografikosz -FO= szokifargo-med,< szó kifaragó méd. A gyógyítás is a médek „befolyásuk” alá került. Mit is mondanak a szavak? Orvos /fr/= medecin= médi-csiny. Gyógyászati= medical= médi-csal+ás. Orvosság= medicina= méd-csiná+lja.

A görög aranykor bukása kétségkívül történelmi választóvonalat jelentett a csillogó ókor és a lecsúszó, majd teljesen sötétté váló középkor összevetésében. A franciák „sajnos”, vagy a „nagyon sajnálom” szava is éppen ezt fejezi ki: Sajnos= Hélas ! < azaz magyarosan= Hellasz, az igazi ósgörög hon elvesztését sajnálja. A napisten< Hóló- Ász, vagy Hólós- Helénás= /tündér/ Ilonás országnak ugyanis vége lett.

A görög aranykor bukása kétségkívül történelmi választóvonalat jelentett a csillogó ókor és a lecsúszó, majd teljesen sötétté váló középkor összevetésében. A franciák „sajnos”, vagy a „nagyon sajnálom” szava is éppen ezt fejezi ki: Sajnos= Hélas ! <azaz magyarosan= Hellasz, az igazi ósgörög hon elvesztését sajnálja. A napisten< Hóló- Ász, vagy Hólós- Helénás= /tündér/ Ilonás országnak ugyanis vége lett.

A fenti szittyá- őstörzsi szavak azt hiszem világosan megmutattak egy jelenséget: a médek és dánok mitikus kérdését. A római közmondás a görögöket is dánoknak mondja, viszont a skandináv dánok nehezen illeszthetők be egy ilyen „héber< dán /jordán/ környezetbe,” ¹¹ hiszen ők egy másik időszakban, mint oroszlános avar< viking- varigok jelentek meg a középkor első felében. A Jütlandi dánok tehát akár a szittyá-dórok utódai lehetnek. Ők mivel nem akartak szemitává válni, inkább Afrika felé menekültek el. Innen,

¹¹ Úgy hiszem, hogy a dórok elzsidósodása szakadást idézett elő. Egy részük elhajózott, eltávozott. Feltehetőleg ők lettek a *dór*-ból *don*< *dán* néven megjelenő jüttek, akik az első hajós-népek közé tartoztak nyugaton.

valószínűleg a vandálok egyik törzse is lehettek és így már jogos az oroszlanos-címer és a Danmark elnevezése. A DÁN- MARK név ugyanis a dán< dór+ mórokat jelenti. Ők a furcsa nevű jüttek, akik jöttek, mert „világcsavargó” népek voltak. Magyarul a jüttek< gyüttek, talán gütt< gótok is lehetnek. (A Baltikumban, ahol a német- gótok éltek és ma is élnek, vannak oly népek, mint a lettek és a vótok /voltak/. Lehet, hogy innen gyüttek a dán- jüttek is?)

*

ÖSSZÓK ÉS ÖSGYÖKÖK

Az istenszavakon és nemzetség neveken felül még van egy hatalmas - szó- sereg, mely ősmagyar örökségnek tekinthető. Teméntelen ősi és üki szók- szógyökök és szócsoportok, melyek igen erősen beépültek a nyugati utódnyelvekbe is. Ezek sokszor önállóan, de leginkább a kultikus szavakkal együtt jelentkeznek. E jelenség ismerete és alkalmazása igen pontossá teszi a megkapott „információkat”, bár az ősi ókori „mutációk” a nyugati nyelvészek számára, -mivel ők nem értenek magyarul- nagyon megnehezítik az ősmagyar gyökszók felismerését és kibontását.

Tovább nehezíti a felismerést az is, hogy a szavak gyakran hang- betű és szótag-, sőt szó- ugrással< metatézissel, torzulnak el (pld, a tenger-FO= regnet< renget+ eg, a tengely pedig -FO= legnet< lenget= lengő). Nem ritkán a szó egyik fele „egyenesen”, míg a másik fele „fordítva” olvasandó. (Ez a görög bustrofedon. Azaz ökör-szántásos írás és olvasás. Pld. Dluna-pentele= FO= nep+ tele= nép-pel tele. Esztergom= Östér + -FO= mog< mag= Östérmag= vagyis Istenmag< Isten-központ. /Estergom latin neve= Istergam. Stb.) Arról nem is szólva, hogy az utódnyelvek az ősi szavakat a saját honi „helyesírásukkal” tovább torzították. Ha pedig ez a három módszer összekeveredett, akkor még nehezebb a felismerés és értelmezés. A munka viszont éppen ettől szép, mert így kapunk sokszor szinte meghökkentően pontos és történelmileg is igazolható információkat.

Most tehát először a törzsszókat és az ősgyököket veszem elő, A-B-C-rendben, természetesen a rokonhangok és a rokonbetűk /mutációk/ meglétét is figyelembe véve.

*

Apró és Pro /P-R/ : (a magánhangzók sokszor lekopnak, vagy megváltoznak, tehát „a por” is így lesz apró.)

A termelés= produktum= a+produktum, aprót dugtam /pl. Vető krumplit/. Illetve por-duktam, a földbe dugtam. A termék= produkt = apró dugott, mely már megnőtt. Köszöntés= prosit, vagyis aprós-itt, /ivott/- keveset ivott a felköszöntésre. Tanár, tanító= professor= a+professzor, apró, vagy por-vesszős úr. Régen talán a vesszővel porba-is irtak. A műfogor= prothese=

a+prót-esze, aprót esz, /mert kiesik/. Állami okirat, szerződés= protokol= 1./por-tokol, beporozza az írást, 2./ a+protokol< apró tokol, apró védő-tokkal látja el a pecsétet. A pro- szócska apró és kis voltát erősíti a latinos al-, vagy helyettes= pro jelző. Az alkonzul pld.= proconsul, prokurátos a gondnok- kurátor helyettese. Stb

Bér -Pér /B-R, P-R/ :

A bér és fizetés= Preis /ném/= péres= béres, bér-ez. Jutalom= Prémium= pérem-ju= bérem-jó. Jelenlét /ném/= Prezent= pérezent< bérezent= bérezett. (Valaha a görög aranykorban a „nép” fizetést kapott, ha politikai és más nyilvános rendezvényen vett részt.) Az elnök= President= pézezi-dönt, a bérezést -el-dönti. Herceg= Prinz /prenc/ = pérenc< bérenc /béres/. A herceg ugyanis a király hú-bérese volt. Nem mások azonban a papok sem, mert a lelkész= Priester = pérest úr, béres< bérezett úr. A főpap = Primas= péremes= béres< jól fizetett. Innen ered a kiváltság szó is= Privilég = pér-vilég< a bér világa az, akiknek mindent lehet, minden megengedett.

Bél és Fél /B-L/:

Már kielemeztük a Bál- Bél isten szerepét az ősvallásban. A Bál-Bél szavak a másik három ajakhang közvetítésével, mint Fal- Fél- Fel, Pal- Pál és Val- Vál- Vel előtagok is jelentős szereppel bírnak a nyugati nyelvekben. Előbb azonban nézzük a magyar rokonszavakat. A közismert tánc- mulatság, a bál, a Bál-istennő ünnepe volt, a balett akkor volt, amikor bál lett és táncoltak. A nőiesség szava a báj, ami a bál- szó szinonimája és a nőiességet, a női-bájt fejezi ki. (L= J, mint lány- jány, golya- gója stb.)

A latin nyelvekben a fél-felet a „bel- lel” keverték és keverik ma is, ami eredetileg „bál< „báj”= belle< bel= azaz szép lehetett, de „tudat alatt” sokszor használják a már elfeledett fél- értelemben is. A franciák pld, a mostoha- szó helyett szerepeltetik. Mostoha nővér= belle-soeur, ami ma szép-nővért mond, holott valójában= fél-nővér. A mostoha anya= belle-mere, ami szép anya, a fél-anya helyett. Még furcsább az ellentmondás a háborús= bell- szónál, ami szépet jelez, holott a háborút soha sem tartják szépnek. A háborus= bellique /bellik/, sokkal inkább fellik -azaz félik< /félős/. A latin háború= bellum, is sokkal inkább= félum< félem= félünk.

Bál- Gál jelenség: A Bál-istennő a nagyot is jelenti, ami az ősi magyarba G á l- ként épült be. A B- betű tehát sokszor jelent meg G- alakban, ami sok szavunk értelmét is megmagyarázza. Például: Bong< gong, bárgyú< gárgyú, bub< gub- göb, bubos< göbös, buborék< göbölék, bomba< gomba, borít-burít< gurít, borul< gurul, bűz< gőz, gála< Bála- Bál, göböly< bögöly, guggol< bögül, ballag< gyallag- gyalog, gyök /-ér/< bők, gyomor< bomol /emészt/ Stb. A banda /ném/= bande= gang /geng/, paraszt /ném/= bauer= gauer< gyaure< /pogány< magyar úr/. Bolya, úszó /ang/= bob< gob-göb. Fényár, ragyogás

/ang/= glisten= gál-isten< bál-isten= n a p. Dicsőséges /ang/= glorious= Gál-óriás< Bál-óriás, tehát a Nap. Stb.

Bor - Bőr /B-R/:

A víz- és lé számtalan egyéb neve közül igen fontos a bor- búr, mely számtalan nyelvbe épült be. Például,- /fr/ inni= boir= -bor, azaz víz. /Beborul= jön a víz, esni fog/. A zuhany és erjedés /ném/= brause= broz= boroz. Sáros, iszapos /fr/ = bourbeuse /burbóz/= borbós< vízzel teli. A menyhal- a fél méter hosszú vékony hal= burbot /bürbot/= búr-bot< bőrbot, vagy vizibot= bor-„bot”. Bohozat= burlesque /börleszk/= viz< bor esik: nyakon öntik, vagy /fel/-borul és elesik. A hordó /ang/= barrel= bőrrel (készült valaha), és borral / vagy vízzel/ volt teli. Ideiglenes lakóhely, sátorfélé= barrak= bőrrek. A rudakra bőrt<rak fel. Születni /ang/= born= born+ő, bornó< vízben nő a gyerek. Németül= geboren, ami ismét= „bor”- ban-nő, vagy bor-bani.

Ezzel kiderül az is, hogy a franciák miért burkusok. A frankok ugyanis száli avarok, vagy vizigótok voltak. A frankok egy része kus-eredetű, így a bor-kus megnevezés azonos a vizigótokkal, kiknek a mai Dél Francia ország – Aquitania, vagy Avaricum-, volt az ősi szikamber- avar hona.

Csap - Csip /S-P/:

A csap szó valaha a fejedelmek koponyalékelése során beépített szelep volt, amelyen keresztül a spirituszt töltötték be a fejbe. A fejedelem ettől lett tökéletes, lángesző, akinek szédületes gondolatai voltak, akinek volt spiritusza, aki agyafőrt és főrfangos stb. volt. A csap-ból keletkezett a csapka< sapka és a francia chapeau= sapó. A csap azonban az odavág, lecsap jelentést is tartalmazza. A csap= csíp és a magyar pacsi= is csipi. Nem véletlen, hogy a tréfa, móka neve a németeknél= Spass= csa+pass, vagy FO= ssaps, csapsz< oda-csapsz. A hegyes hegycsúcs neve franciául= pic azaz – FO= cip- csip. Ami pedig tűhegyes az csip. A csip- csipik nyugaton többnyire a csúcs= spick /szpik/ azaz cipik= „csipik”. A csúcs franaciául= pic /pik/, ami -FO= cip- csip. Angolul= peak /pik/, vagyis pic- -FO= csíp. Németül spitz /spic/. Ez pedig -FO= csipsz.

A hasáb fa= spalte= azaz sapalte< csapolta. A veréb= spatz= csapsz, vagy csapatoz. A német játék= Spiel /spil/ = csipel, vagy -FO= leipsz= meglepsz. /Bújócska/. A tengelycsap „sasszeg” = splent= vagyiss csap-lent. Édekes a latin- olasz hagyma neve= cipolla, ami Csip< „csipol- csipel”.

Csu +r -/viz/ :

A csu- ősszó folyadékot jelentett, ami megmaradt a csurran, csurom, cuppan és csobog szavakban. Beépült azonban nyugatra is és ma is fellel-

hetők a rokonszavak. A folyóvíz /fr/ = courant= csurrant. A szűrt leves /fr/ = coulis= csú-lés Folyik, folyt = coule= csu-lé. Köpülő /ang/ = churn= csurran. Túró= curd= csurd-ogált< csurdított aludt tej. Csökken /ang/ = curtail= curtel< kurtul.

Ezer és Szer /Z-R/:

A Szer-ből sok meglepő szó ered, melyeknek már elfeledtük az eredeti alakját, pedig csak egy-egy betű, vagy hang eltérésről van szó. A sokat emlegetett Szer /Pusztaszer/ szavunk jelentését sokan keresgéli és a „szert- tetek” körülírással kínlódtak ki valami célszerűt, de nem jót. A szer ugyanis ezernyi ember összejöttét jelentette. Néha azt a nagy lakatlan területet, melyet a sok ezer lovas, szekeres tömeg bizony jól összetaposott.

A szár- szer- szőr- szűr mind az „ezer” szó mutációi. Egytől- egyig= ezernyi jelentenek. A szőr és a szűr= ezör- ezúr. A serte= ezer-tő. A szörnyü= ezör-nyú, /ami az trágyában hemzseg./ A szer sem más, mint e+Zer, amikor ezer-nyi ember sereglük össze. Szerte- szét= ezerte -szét. Se szeri, se száma. /Se zeri.../ Szeretet= ezer-etet. Szerszám= ezerszám készül valami. Szervezet= ezert- vezet. Szerkezet= ezer kezét pótol. Sörte= ezerte< ezer-tő. A tetű lárvája a serke= ezerke. A szerencse= ezeren-es< meg-ezerez. Ceruza= e+zer-huzza. Szerelem= ezerelem /a népem meg-sokasítom/. Stb.

Az ezer azonban az utódnyelveknek is a kedvenc szava. A gabona /ang/= cerealia= e+szeralia= ezere-állja. Holt-biztos /ang/= certain= e+szörtény= ezer tény. Gyakorolni /lat/= exercere= ezer-szerre, már jól fog menni. Összetörni /ném/= zerfäll-en= e+ zer-fele. Drága /fr/= cher /ser/= e+ser, ami bizony ezer-be kerül. Nagyon és sok /ném/= sehr-/zer/= ezer. A javítószolgálat= service /szervis/= e-szervis< ezerszer is visz és hoz. Stb.

Fúr- és Forr /F-R= fől /:

Idegenben van jelentős szerepük a nálunk jól ismert értelemben. Fúr /fr/ = for-er= fúr, fúró. Fúrógép= foreuse /foröz/= furóz< furás. Az angol fúrás= forage /forázs/= furás. Forral /ang/= boil= boll -FO= lob= lob-ban. A tűz /fr/= feu /fő/ = fő+l= fől. Gulyás /fr/= pot- au- feu /potofő/= boton fő-l, azaz ágason főzik. A tűz /ang/= fire= fir<fúr, vagyis pörgettyűvel kelt tüzet, a /ném/= feuer /fajer/= fa-jár= dörzsöléssel gyújt tüzet. (R= L) A latin tolvaj= fur, az aki zárat meg- fúr.

Here - és hím:

A nem-dolgozóknak és a katonáknak a jelképe. Amde az öreg ember is terhére volt a családnak, így az ő neve is here-gere volt, ami ősrással -FO=

ereh- ereg. A katonák is ebbe az eltartott rendbe tartoztak. A sereg -FO= geres, herés. De a kerevet= here-vet< elveti magát. Kereskedő = heréskedő. De herét jelent néha a hím is. A kiméletes, nem más, mint a him- életes< a henyé életű. De a cimborá= himbora, akik a here< az élősködő borát isszák.

Külföldön is nagyon népszerűek a here szavak. Az úr /ném/= herr, azaz here. A hadsereg= Heer , ismét a herék. A /fr/ háború= guerre= gere- azaz here, vagy FO= ereg-s+ereg, sereg. Az angol támadás is= agress -FO= serga= a sereg. Persze a papok is herék, hisz valaha heréltek voltak. A pap görögül= hieros, ami szentet jelent, de valójában here, mert kiherélt. Jeruzsálemnek a papok városának az ősi neve is bizonyítja ezt a tényt, a Hierosolima= here- szól- ima. Az istenség azonban maga is here, hiszen úr. A zsidók az istent Elohim-nak nevezik. Ő az Élő- hím, az élő isten= herr< here= az úr. Nem véletlenül hívják a mennyországot németül Himmel-nek, mert ott fenn a Hím-él.

Gén és gem /g-n/:

Az átörökítő anyagnak is „idegenben” van nagyobb és színesebb szerepe. A bimbó és rügy /ang/= gem -FO= meg- mag. A rügy latinul = gemma= gén- mag. (A gén azonban olyan, mint a genny és genyő< ami a gén-jő-t jelenti). Az eredet= genesis= génezés. Az eredeti /fr/= genetique= gene-tik< a géni-tők. A lángező, a zseni= genius= géni-ős. A férfi herék= genitoires /genitoár/= a géntő< nemző-ár. A nem, a nemiség /lat/ = genus, az élvezet, a gyönyör /ném/= Genuss= gén-usz< hiszen az orgazmusnál a gén-úszik. (A latin birtokoset = generis= gyenyeris= gyönyörűs, ami -FO= sűrő-nyög= sűrűn nyögnek!).

Ka - kő és kős:

A KŐ istenként és anyagként jelenik meg az utódnelvekben. Ha az isten a Kő, márpedig az, akkor ami Kős /K-S/ az is isten< vagy isteni. A kő latinul= sax-um, a köves= sax-eus -FO= xas< kas+ ős. (K-S= kus, vagy kos.) Ennek a visszafordítása sok zavart /ferdítést/ okozott, mert a kus népek nevét /= K-S/ az utódnelvek S-K- nak= azaz szakának, vagy S-C-nek, azaz sach< sachs, latinosan sax- nak, magyarul szásznak értelmezték. Az erdélyi szászok tehát, a fekete magyaroknak, a kusoknak az utódai. (Címerük nem véletlenül az oroszlán, illetve a vár- jelkép.)

A /ném/ kő= stein és az /ang/ stone= i+sten= Östen< östény. Szlávul= kamen= Kő-mén, tehát isten és fia< a Mén. Az isteni eredetre utalnak az alábbi szavak is: A csók /ném/= Kuss vagy Küss= kús< isteni. A templomszolgá= Kuster = kős-téri= templomi-/istentéri/. A becéző= kose= kősi, vagy kosi, kedveskedő= kosig= kős-égi, tehát isteni. De a fenéző /lat/= cos= ami kős. Igen tanulságos a görög ka-osz szó szerepe, ahogy ma tanítják; a világ-

kaoszt jelenti, amiből kialakult az univerzum. A KAOS azonban a kő-öst< a kő istent jelenti, vagy egyszerűen csak az ősi Ka= kő jelentést hordozza. Hiszen a világmindenség valóban a „kő- böl”< az anyagból alakult ki. Illetve a Ka+ Os= Kő-Ős, vagyis a Kős-isten, (a Kos-isten) teremtette.

Láz, zala és az olaszok

A nap- és tűz fiai hajdan nagyon kedveltek egy mára beszűkített értelmű kifejezést, a LÁZ szót, ami ma csak belső tüzet jelenti. A láz ugyanis az isteni, a bennünk égő tüzet fejezi ki. Ezt a jelzőt az avar, /magyar, szabir-szikamber/, azaz barna-bőrű népek vették fel. Ezek a középkorban magukat száli- népeknek /láz –FO= zál< szál/ nevezték. A száli törvények /lex salica/ tehát nem Nagy Károly, hanem Atilla-törvényei. A száli jelző vált nálunk olasszá. Róma legősibb tartománya neve ma Lázio, tehát Láz-jó< jó láz. (A Lázio szó latin változata Lathium volt, ami a láth= lász jelzőből alakult ki. Ebből keletkezett a -ma is ismeretlen eredetű- latin /laszin- lázín/ jelző. A Lathium névből kerekedett ki a lathin, majd latin kifejezés. A szó magyar „karrierje” azonban senkinek sem tűnt fel, pedig fél dunántúl emlegeti naponta sok ezerszer. A tűz= a láz szónk –FO= ZALA. /Nem véletlen azonban az sem, hogy a pesti „szleng” a napot Lizi-nek nevezi. /A bennünk élő szittyá gének még mindig tudják, hogy a tűz= láz, amit lizinek becéééznak./ A zsidók sem tudnak kitérni az ősi szavak hatása alól, hiszen a az egyik legősibbkedvenc nevük a Záli melyet a Máli névvel együtt büszként viseltek .

A zál- és szál szóból keletkezett az ó-láz, vagyis az olasz jelző is. Ennek megfelelően kapott nevet a zemplémi Olaszliszka, ami természetesen nem az olasz eredetet, hanem az avar- száli származást jelenti. Az Olasz-liszka valójában tükör- szópár, hiszen a liszka= lázka, vagyis tűzecske. Az „olasz-liszka” tehát, száli-lázt, azaz ó-láz tűzét fejezte ki. /Aligha véletlen, hogy Olaszliszka= ó-láz Lázka közelpben van Lázín nevű községünk is./

A száli jelző ikerszava a szári, vagy sári, /az L= R szokás alapján/. A híres Sáár- vidék is szár< szál vidék, a napisten hona volt. A magyar Sárvár, Sárköz, Sármellék stb, ugyanis nem a latyaktól kapta a nevét, hanem a napistentől. Miként a Szárkő hegy is a Népistent jelentette, sőt jelenti a mai napig is.)

Mál és mállik /m-l/:

Mál, mint Rézmál és Zöldmál. MÁL, mint halom, vagy hegy vonult be az őstörténelembe. A Napisten tiszteletére mindig hegyen, vagy dombon (a Biblia szerint a „magashegyeken”) mutattak be áldozatot a „pogányok” istenének

Baálnak. Az oltárok rendszerint berekben, ligetben és pagonyban voltak. A pogány= pagani szó= a pagony már megszokott ferdítéséből és félre értelmezéséből származik. A legfontosabb szó azonban a MÁL /M-L/ és a másos /M-L-S/= a hegyit< hegyest, és a malaszt</melaszt-mézet/ a legédesebbet, vagyis z „istenit” jelenti. A láma -FO= a mál, a tibeti- magashegyi- vallás főpapja. A bonc pedig az, aki valaha az áldozati állatokat boncolta. A láma az a kecses magashegyi állat is, mely a magas hegyeken főleg az Andokban él. (A máál tehát „hegyet” és hegyest jelent.)

Az angol és francia férfi is= MALE= Mál /azaz „hegyes”/, ami a fentiekkel összhangban mert férfiaságot a hegy- hegyességet és az éket jelenti. (A nőességet a kör és félkör, az indás motívum fejezi ki.) Az „L= R szabály” alapján azonban igen fontos a következő ős-egyenlőség: a M-L= M-R, a mál tehát= már< mór. Ámde a Már szó sokszor jelentette az ősi mórt, aki ha megtette kötelességét, már- mehetett.

Az /M-L/= MÁLÉ azonban mást is jelent: az elmálladó gabonából keletkezik és édessége a mézzel vetekedik. A melasz viszont a cukornád, vagy cukorrépa mellékterméke, a megbarnult mézhez hasonló. A égi- malaszt szónk a mállasztott „anyagot”, mint a „legédesebb dolgot” fejezi ki. A legédesebb dolog -természetesen- az isten szeretete és kegyelme. A máli /M-L/ szónk tehát a hegyest< a férfiaságot és a férfi- istent is kifejezi. A málé /M-L/ málló szónk viszont a puhát, a< nőit, a nőistenit jelentette. (A mál /hosszú Á-val/ a hegy szava, míg a male /mál/, a nyugati férfi neve. A malaszt pedig az isteni kegyelem a „legédesebb helyzet” állapota.)

Az iszlám népek Mali országneve a férfi- napistent és a magyar törzseket jelenti, ámde a híres perzsi Elám, ami -FO= málé- ország, a hunok hona volt. (A görög források egy perzsi Adzsem országról is beszélnek, ami nem más mint Elám, csak éppen fordítva. A Málé /marmeládé/< az angol levár= jam< „dzsem”, ¹² azaz= a-dzsem, ami visszafordítva= medz= a méz. A kör újra bezárult és kiderül, hogy a médek a hunok egyik nemzetsége voltak, kiknek ős-neve a mézi= médz volt, amiből enyhe torzulással méd lett.)

Mag. /m-g/ :

Az ős és a túri mellett talán a mag szó a legfontosabb kultikus ósszavunk. A mag ugyanis „mindennek” a kezdete és a lényege. Sőt látszólag a vége= a vég-terméke. Benne összpontosul az a fantasztikus géni-program, mely szerint egy mák< magból hatalmas növedék< növény, lesz. Ez a nagy változás a varázslat, az istenség ereje. Az Östen- Isten magba-kódolt csodája;

¹² A méz ősneve a medz volt. A medve is medz-evő volt és medzeve= medve lett belőle. A méz= medz változat ment át a nyugati nyelvekbe. Az angol lekvár, az íz /míz/= jam= dzsem –ami FO= medzs, tehát méz. Ennek a torzulásnak köszönheti nevét az ősi Irán egyik „országá” az Adzsem-ország, amely= a Dzsem= a méz országa, tehát Média.

Az élet legfőbb feltétele. A nap maga is egy mag- ár, míg a másik a föld méhe= a matéria és a matrix. Ami más szóval, a matar<matyar< magyar anya- és anyag árja< a föld tömege. A mágia = magYa+r, a varázsló= mágus= magos, a magyar-kus táltos. (Az iskolamester és magas tisztségviselő= magister= magas /ra/- tör. A fennséges= majestätisch /ném/= magastétes. Az érettségi= Maturität= matari-tett< magyarai tett, vagy magyarított< felnőtte, magyarrá lett.

A mag és magyar ősszók szerepének a folytatása másutt és még sok alkalommal lesz olvasható, mert az egész őskori történelmi igazság meghamisításának a szellemi „vissza- fordítókorongja” éppen a MAG-nak, a Mag-árnak, a magyaros népek napisten vallásának a kiforgatása, meghamisítása volt.

Méz és mező /m-d, m-dz/:

A hun-magyar népek, a méhek népe, így a méz is összefügg velük. Az egyik törzsszó a méz volt, amit valaha médz-nek hívtunk. Ebből rosszul fordítva egyszerűsödött mézzé, akárcsak a mező szavunk is, ami szintén a médző /médelő-mézelő/ rét volt. A méz- szóról nevezték el a turáni hunok országait Moesiának, ami< Mézia= Mészország. A Méd-birodalom is eredetileg a Médz-/méz/-ország volt. A visszafordításom igazát és hibátlanságát az ókori nevek „garantálják”. Média egyik ősi neve ugyanis Adzsem- ország volt, de Média része volt az Elám-nek nevezett hatalom is. Az Adzsem- ország tehát a Dzsem- hona= a Méz- országa volt. Az Elám-ország sem más, hiszen neve -FO= Málé, vagyis gabona-méz, amit már fentebb részleteztem.

„Innen” viszont már nincs megállás, mert Mezopotámia neve is kitárulkozik, hiszen eredetileg az is mást jelentett. (A P-betűnél majd részletezem). A Bibliában így jelenítették meg: „Tejjel és mézzel folyó Kánaán”, ami lényegében a túri-hun népeket otthonát Mezopotámiát jelenti. Ez a fogalom azonban nem folyóközt fejezett ki valaha, hanem a Méz-országot, egészen pontosan a Mézes- kanna országát. (A szittyia húnok mézes- honát jelentette.)

A mezo-szó ugyanis nem a latin „mezzo”= között jelentésből ered, mert ez már ragadvány- értelem. A mezo< bizony mezőt, vagy mézet jelentett. (Az arab mezze= mező, az angol mező viszont= mead< medow /míd és medou/= mídzó= mező.) Az angol- francia köcsög-edény pedig= pot. Ez viszont a fából faragott pásztor ivó-edényt /csanakot/ jelenti, amit nálunk put-nak hívnak. (A put-tony szavunk őse) A mezopot így méző-pot- ot< a mézes kannát jelentette, amit -a már szokásos rontással- Kánaán- ként örökített meg a Biblia.

Mód. /m-d/:

A mód, a ház régi neve már eltűnt, csak a módos< gazdag jelző ismert. Pedig a mód -FO= dom Európaszerte jelen van. A szlávban a dom= ház a nyugati nyelvekben a dóm= fedett kőházat, ma többnyire templomot jelent. A gazdag és rangos ember a latin nyelvekben házzal bírt. A gazdag- módos úr a portugálban a= dom- rangot kapta, mivel ő házi- úr. A spanyol don már némi- leg torzult forma, de a latin ház< lakás neve megmaradt. A domus -FO= mód+us, vagyis módos. A latin úr= dominus a házzal rendelkező gazdagot jelenti. A /fr/ birtok viszont a= domain= a+domén< adomány. A dominus= a+ dományos, ami fonák olvasatával a matriarchátusig utal vissza: domain /domén/ -FO= né-mód= a nő-mód-ja< a nők- háza, tehát a családi otthon.

Nyír- nyér és nyák

A tudományra támaszkodó szittya magyar nyelv több tucat szóval fejezi ki a folyadékot, pontosabban a lét /lé- léte -FO= él és étel/, tehát a legfontosabb éltető anyagot a vizet. A magyar nyelv megkülönbözteti a belső és külső testi folyadékot. Az emberben működő és a természetben létező folyadékot. Sőt, különbséget tesz a fenntartó és elhasznált, kiselejtett lék között.

A belső lé a nyér /ner/, hajdan nyerű, amiből a latin ideg= nerv-us neve keletkezett. A testből kívülre jutott lé a nyír- és a nyír- kosság. A nyér ellentéte -FO= reny /+heség/ ami a puha, lével telt állapotot jelzi./ Nyugaton azonban a folyókat jelölik meg ezzel a szóval. A legnagyobb folyók egyike a Rajna, ami németül=Rhein, de -FO= niehr azaz Nyér. A folyó francia neve Rhin, -FO= nihr< Nyír. A másik nagy frank folyó a Rhone< Rón, tehát -FO= nyór- „nyár”. Bármennyire is furcsa a pest-megyei Níáregyháza község neve nem a nyártól, hanem a nyiretség< myorlpssűgből, a Duna- hajdan rendszeres áradásától, az árkiöntésétől kapta a nevét, akárcsak a nyárfa, ami bizony inkább lehetne „hosszú” nyírfa. A fonák név persze nálunk is létezik. Somogy tipikus folyója a Rinya, ami FO= a-nyír. Nem más azonban az északi Rima sem, melynek M-betűjét a eredeti N- helyett írták a másoló barátok. A testben lévő sűrű folyadékot nyáknak hibvják. Ennek fonák neve is jól ismert, hiszen ez a takony, ami -FO= nyákat -nyokat jelent. Van még egy gusztustalan belső váladék a torok- váladék turha, ami a hurut /harut/ betegség fonáak olvasata.

Nő -növel -nevel:

Kulcsfontosságú szó; az újat, a növét, a nevelődőt és az első istent és „embert”, a NŐT fejezi ki, szinte minden kultúryelven. A /fr/ új= neuf-/nőf/, vagy neuve /növf/= nő< nőve+ l. (A neuf -FO= fuen< fön, azonban isteni erede-⁵¹

tet is jelent, mivel a fön, vagy fenn, a napot és a napistent jelzi). A latin új= novus= nővös. A német új= neu /naj/= nő, illetve nej. Az angol új példaértékű, mert= new /njú< nyúl/. Ennek ugyanis három olvasata van. Betű szerint: New= nő, vagy „nev”= nev-el< nővel. Fonetikusan: a njú-nyú= nyúl-nyúlik, tehát szintén nővel. És a njú -FO= újn= újon-ti. (Érdekes adalék, hogy az ifju rokon, az unokaöccs /fr/= neveu /nővő/= a nővő ember. Továbbá a neu- betűkapcsolás néha a „NY-betűt” is kifejezi. Az ideg /ang/= nerve, az ideges= nervous= nyír/ves/ és nyirviz. Az idegi /ang-fr/= neuro /nyuro/= nyúr< nyir, azaz nyirok.)

A Nő-szó isteni voltát bizonyítja a szó fonák írásának a mai értelmezése; a Nő -FO= Ön, ami a nyelvünkben a legtisztéleteljesebb megszólítás. A francia nyelvben a „Nő”-szó az általános alany= a valaki, ami az istenséget fejezi ki. „Valaki” csinál valmit= On fait /On-fe/. Ez azt jelenti, hogy On -FO= a Nő+ „fait”, vagyis az istennő teszi. A nő jelenti azonban az egyes számot< EGY-et /1/ és az elsőt is. (A magyarban 1 = egy= ami égi. Az első pedig -FO= őslő, tehát a Fehérlő. A latinban az egy= una -FO= a-nu< a nő. A franciában 1= UN /őn/ -FO= nő. Az angol 1= one -FO= e-nő, a németben 1= ein /ejn/= a nej). A német nyelvben azonban az általános alanyt, vagyis a cselekvő láthatatlan „valakit” már a férfi isten a Mén /Man/ fejezi ki. A „Man soll” kifejezés jelentése, az hogy: meg kell tenni! Ez csak természetes, hiszen az isten< a Mén szól, így nincs vita; meg kell csinálni.

Par -per -pir és pör /p-r/:

A P-R= par<parázs, per< perzsel, pír< piros, pör< pörköl, egyértelműen a tűzet jelenti. A nyugati nyelvekben tehát a PR= a tűzet, a napot és az első fényt jelenti= így a prime < perem-et, a napkeltekor felbukkanó első naprészt, vagy fényt jelzi. (A perem ugyan a napfelkeltét, a felbukkanást mutatja, de a peremezés a befejezést jelenti, hiszen a napszállta végén újra csak egy perem- csik marad a napból. Veszprém neve valaha Vesz-perem, tehát az eltűnő, elvesző perem, vagyis a lenyugvó nap, másként a „Nyugat”-szó. Az orosz Perm város neve viszont a keletet jelenti.)

Latinul az ősi, régi= priscus< a piros-kust, a pirosposzsgás barna-kost< a fekete magyart jelenti. Néha egy S- betűvel ¹³ bővül a P- R betűpár, (S= ős) bár az értelme sokszor nem változik. Az égetett szesz= spiritus= piritós< piritott. A szikrázni= sprüss-en= ős-piressen< pirossan. A porosz= preuss= /is/ -pirosat jelent, akárcsak Peru= piros, az ismert dél-amerikai ország, melynek nemzeti színe a perus< piros. A P-R azonban a pörölés, a beszéd szava is. Az

¹³ Az S-betű az őst, az ősit, vagy az Ős-istent jelenti. Akkor is ha Sch-, Sh- vagy Ch- nak is írják. Sokszor viszont a Magyarra fordításban figyelmen kívül hagyható, mintha csak „disz-let” lenne.

olasz- francia”szó”= parola- parole= pörölő, így a Parlament is a pörölés helye, =a pör-lement. A parlamentáris /fr/= parlamentaire= pörlemény-téri.

Pat- pot- pit /p-t/ és táp:

Rendkívül fontos szó, mely mára csak összetételeiben ismert. Olyanokkal, mint patika, pitvar, patron, puttony, pittli, batár, butik, butor stb. Az alapszó a fentiek ellenére is a bot. Az a farud, vagy rudacska, illetve vesszők, melyekből kast készítenek olyantén-képen, hogy a függőlegesen álló botokat keresztbefonják és ezt puttonynak nevezik. A putrit pedig úgy csinálnak, hogy a fonatot kívül- belül sárral kitapasztják. Ha viszont egy ily módon készített /kas/ agyag „edénynek” készül, akkor kiégetik és butéliát kapnak, amiben folyadékot is tárolhatnak. Ezt hívják franciául pot- nak= edény, köcsög, de olaszul bottigliának nevezik. Nagyon helyesen, hiszen a bottiglia= bot-tígla, < bottal készített „tégla”, vagyis égetett- edény. (A tégla /T-L-G/ ugyanis -FO= alget= el-é+gett, vagy elégetett. A cserépedény latinul= patina= pattanó, amely kiégetve, óvatlanság esetén el-pattan.)

A pot tehát edényt jelent, mint azt a Méző-pot= Mézes- edény példával bizonyítottam. A pat -viszont házat és hazát jelentett valaha. Az alapszó az épít /P-T/, amiből főként a pit, pat és pet szavak terjedtek el. (Ezért nem ok nélkül hívják a házat sumérul= Bit-nek, arabul= Bet-nek és héberül= Beth-nek.) A magyaroknál a fából- földből készült megerősített ház volt a patvár, ami tap-aszt-ott várt jelentett, de ebből mára csak a pitvar szónk maradt meg, amit tévesen- az előszobának, vagy váró szobának hisznek. A patvaros név mesterség-cím, amit később bíróság előtti védőt, az ügyvédet, majd a segédet /, az előszobában ülő írnokot nevesítette. A pitvar eredetileg a rómaiaktól ismert átriumos, körben zárt házat jelentett. Az avarok „épit-vár” /P-T-V-R/ szava erős várat jelentett. A pat és pad sokáig haza és ház jelentésű, de most csak az úrnő „latin” nevében ismert= Patrona= Ház-úr-nő, vagy a Haza-úrnője. Persze a közismert óáter szó eredetileg nem papot, hanem a ház urát jelentette. A ház úra a= Pat-úr a ház ura volt. A franciáknál nem véletlenül maradt meg a patron elnevezés, ez ez ugyanis a ház-urát jelenti ma is.

A pat /P-T/ szónk egyébként az emberi kultúra páros- üki alapszava. A kultúr emberré válásnak ugyanis kettős feltétele volt: a biztos hajlék és a rendszeres étel. A ház és a táplálék, tehát a PAT és -FO= TÁP, ami újabb bizonyíték arra, hogy a magyar nyelv a legfontosabb dolgokat ugyanazzal a szóval fejezi ki. Bármennyire is meglepő, de a Kárpátok neve is innen ered. A Kárpát nem más, mint Kör- Pat, azaz< Kör- Haza, és a Kör-Táp, (Ez volt a hun-magyarok Ősi méh- kasa, a hun-magyar Kaptár= (cap-cep<,csöpp”- tár= /méz-tár) ahol időtlen idők óta magyaros népek laktak, éltek és táplálkoztak. ¹⁴

¹⁴ Herodotosz azt írja, hogy a Kárpát-medencében méh-nek nevezett népek élnek. (Badiny prof. innen magyarázza a magyart mah-gar-nak, ami igaz.)

Ez az ősszó azonban más felfedezéseket is sugall, nevezetesen azt, hogy a „kárpát- medencei” magyar fejedelmek Árpádnak a neve nem keresztnév, hanem rangot jelentett: Ár+pat= Úr-Pat< a Haza Ura. (Feltehetőleg a Pat-útból alakult ki a Bátor nevünk és jelzőnk is).

Az Árpád név szerintem tehát nem az árpából ered, bár szerves kapcsolatban van vele is hiszen az árpa fontos élelem, azaz táp. Természetes a közvetlen kapcsolata a Haza= Pat szóval, melyet Pad- nak is ejtettek. (A török szultán ősi kultikus megszólítása a Padisah volt, ami –FO= hős+pad= a haza hőse cím volt.) Az Árpád név tehát a vezéri- fejedelmi címet jelentette= Úr-Pat, vagyis Ár-Pat= Ár-pad volt, a Haza Ura. A Kárpátok, a Kör- haza ura. (A T és D-betűk egyes nyelvjárásokban „csere-szabatosak” voltak. Pld: toppan- dobban, tömöcköl- dömöcköl és tapaszt-csapaszt stb.)

Pis- pos és Locs

Az emberi testből távozó folyadék a pisi, vagy pis, ami nyugaton szintén vizet jelent ma is. /Az uszoda = piscine is víz+ szín, tehát szín- viz, azaz tiszta víz. A latin hal= őisces, ami vizest fejezett ki. A német hal= Fisch- fis is a pist< vizt jelentette. A francia vizelde= pissoir viszont a pisi- árt mondja. A magyar piszkos jelző is eredetileg mocskos huggyal- pis- sel leöntött állapotot fejezte ki.

A pis külső rokon- szava a pos. Ennek ismert társ-szava a posvány és a pocsolya. A pos rontott változata azonban a pocs, melynek játék- szója a locs és lucs. Az ősi pos pedig számtalan földrajzi elnevezést adott az utókor- nak. Pozsony< Posem, Pozsega és Poznan< Posen, mind biz melleti városok. Stb.

A pos szó azonban fonákjáról hajdan a levest jelentette. Iletve jelenti ma is, igaz némi helyesírási torzulással. A lé-, vagy leves franciául= soup< szup, tehát szop. Hiszen az erőlevest csészéből itták – szopták. Ebből a szop< szup léből keletkezett a német Zuppe és az olasz zuppa is.

A sár- pocsolya alapszava a pos, ami inkább pocsként ismert. Ennek társ-szkava a locs és lics. A pocsolya és a lucskos egyaránt a nesszi”piszkos- szennyes vizet fejezi ki. Olyasmit, mint amiben a skóciai „Nesszi”, a lochnessi szörny él. A skót tó neve pontos információt ad számunkra, melyből kiderül, hogy a szörny elnevezés azt a szörnyűséget jelenti, hogy a tó vizies sötétben szennyes. A loch ugtyanis= locs, tehát tó, vagy tócsa. A nessz szó viszont –FO= szen, azkak szenny. A lochness tó , tehát nem más, mint egy szennyes lucskos nagy pocsolya. /Az angol nyelvben Xhurchill= csőrccsill. Az új= new, azaz nyú./

Ró és író:

Az R -betű jelentette az úr- ír /-úr/ szavakat, amelyek az uralás, a hatalom feltételei és alapjai. Az írás valaha a rovást jelentette. Az R= RÓ. A rovás és reves /R-V-S/ - FO= S-V-R= savór< savár népet jelentette, melyet szabárnak< és szabírnak (szép-ír,< szebb-írónak) ismer a világ. A Saváriából ismert savárok voltak az ős- avarok, akik várakat építettek. Az avarok címere a vár, Erdély címere pedig 7 vár. Az ónémet Rúna írás is „róna”= rovott írás, míg az ír „ogam” írás -FO= mago+r = magor< magyar írás. Az angol írás- írni= write /rájt/ = rejt. (Aki rótt, aki írt az egyben rejtett is.) A francia írni= écrire= ék-ír. A spanyol irat= escrito= ős-kirótt. A német írni= schreiben is= ős-reib-en= őstreiven= ős-rovás. A latin írni= scribere= ő+s-rivele (R= L), vagyis = rivelő= revelő< rovoló.

Aki kőre vés, követ ró és mar , az mór és móri /M-R/ a követ vésem-íróm tehlát -FO= móri. A regények közismert elegáns divatneve= a roman. De, ha elé teszünk egy „l- betűt” rögtön magyar lesz. I+román= iromány. A román<= romance= i+román< irományka. A vers és a rím -érdekes módon- az egész világon vers és rím, de ez a magyar irodalmároknak nem tűnt fel, vagy ha igen, úgy kiválóan titkolják. Eszükbe sem jutott összefüggést találni az irodalom és a magyar nyelv között, pedig lépten nyomon szinte a szemüket verte ki a sok „magyaros- irodalmi szó” melyek magyarsága ellen azonnal tiltakoztak. (A novella= növelve- növelő módszerrel, míg a próza= aprózva készül. Az epika= sz+epikő< szépíke= szép-írás. A sirató-ének a /gör/ elégia= elégje, (hogy elégjen és el< az égre szálljon a halott). A ballada bizony= valada, tehát egy vallomás. A mithosz= á+mítós, a mitológia= ha+mísó-lógia= hamisológia< hamisít. (TH= S és Sz).

(A fentiek „tükrében” egy nagyon furcsa véletlen jelentkezik. Az, hogy a három legnagyobb magyar regényíró egyaránt mór- móri. Jókai Mór, Móra Ferenc és Móricz Zsigmond. De az már aligha véletlen, hogy az ifjú Jókay Móricz egyszerre csak /1848, tavaszán/ barátai nagy megrökönyödésére elhagyta neve végéről a görög- ypszilont és a Móricz nevet felcserélte Móra. Lehetséges, hogy ő már akkor tudta azt, amit én csak jó 100 évvel később sejtettem meg?)

Sár /ős/ - szár /S-R/ és san< Sz-N/ :

A legtitkosabb törzs- szavaink közé tartozik a fenti két ikerszó. (Az S-R hangok sok jelentésűek, ami nagyon jellemző a magyar nyelvre). Az S- R= sár= latyak, a sár= arany, az Ósár= a nap-energia áradata, az Ósúr= a Napis-

ten. A szár azonban buza- és kukorica szár, sőt –szitok- szóként¹⁵ a az ürülék is= szar. Bennünket leginkább az isteni szavak érdekelnek. A napistent kezdetben az S- betű jelentette, amit többnyire Ős-nek /és Űs-nek/ olvastak. A napra a hőnek és az energiának az áradása a jellemző. A pontos megnevezése a Hős-ár, később Ősár lett, ami Sár-ra rövidült. A sár< ősar= aranyszínű, mint a nap maga. A szár- tehát isteni jelző, így pl, a Szárszó, az isten- szavát jelenti.

Itt kell megjegyezni, hogy Szár László „herceg”, Árpád unokája, akinek anyja egy orosz fejedelem felesége volt, nem kopasz László volt, ahogy a történészek azt tanítják. A Szár előnév latinolvasata ugyanis nem „tar”, hanem „Tzar”< Cár, /hiszen a C- betű a latin írásban sokszor Sz-ek olvasandó/. A Szár tehát Czár- Lászlót, azaz Cár- Lászlót, orosz cárt, < fejedelmet jelentett. A Czár titulus tehát a Szár- ból, az Isten nevéből ered. Szár László azonban kétszeresen is isteni, mert a László is napistent jelent. A Lász< lász a belső tüzet, míg a Ló egyértelműen a napisten elnevezése. Lász+ Ló= a tűz+ isten, vagyis a Napisten.

Az ismert N= R tévesztések miatt, a déli latinok népeknél a Sár- és Szár szóból San- és Szan lett, ami természetesen szentet /tehát istennt/ jelentett. A Sár mint láttuk rendkívül sok jelentést hordoz. A Sár /S-R/ tehát egyaránt fejezi ki a következő fogalmakat:

Sír, Ször, Cár /C= SZ/ és Rasz /-FO= szár/, a San- Szan viszont Sao és Santa –azaz szent- lett egyes nyelvekben.

Szép és szip /sz-pl/:

A szép szavunk nagyon népszerű volt világszerte. Csak éppen fordítva használják mind a mai napig. Valaha a kisorrú női arc volt a legszebb. /Sokak szerint még ma is/ ezért a szép szónk /SZ-P/ a pisze jelzőből ered, ami –FO= /P-SZ/= szip< szípe. Nyugaton is gyakran használják így, bár néha jellemző „félreértéssel” a béke és béka szavak helyett. Nyugaton az angol béke= peace /pisz/ szót tartják a világ egyik legszebb szavának. Nem is csodálom, hiszen a magyaros szép-szip szóról van éppen szó. A peace /pisz/ -FO= szip< szép. De nehogy véletlen emlegessen valaki, nézzük meg a többi főnyelvet. A francia béke= paix /pé+sz/ -FO= szép. A latin béke= pax és a spanyol-portugál= paz -FO= zap< szap /SZ-P/, a szép- szó torzítása. Az oroszok pedig a békét keverték össze békával, ami = zsaba. A szépnek azonban van még egy remek megjelenése az ősnyelvben. Ez bézs szó, ami okker-barna színt jelent. Ez ősi szónk, mert a bézs –FO= szebb-et, tehát a barna< az „égett< leburnult” jelentést tartalmazza. (A szép< szebb –FO= bezs, amire azt

¹⁵ A zsidó- katolikus vallások a napisteni /pogány/ vallás szakráliis szavaival a legocsmányabb dolgokat jelölték meg. Az ősnáép= húnyból húgyot, a napisten ősar- sárból ürüléket, a paázsnő istenanyából parázznat stb. Csináltak.

mondják a tudorok, hogy ez a bézs jelző a francia beige magyar jelentése. /Holott a beige üki< fonák magyaros szó, hiszen azt jelenti, hogy: Égieb, tehát égőbb, azaz barnás.

Szín és az ész /s-n, sz-n/:

Színe- java, mondja a magyar, ha a kiválóságról van szó. A SZÍN- tiszta, a szín-arany a valódit és az igazit jelenti. Az olasz úrinő= signorina /szinyorina/ = a szín-urinő. Az úr= signor /szinyor/= a szín-úr. A SZÍN, ezen felül az okos< az é+szin< észn-él lévőit is jelenti. A /fr/ érzék, értelem= sens= é+ szen-sz= é-szen-ész. Öreg /fr/ senile /szenil/= e+ sze-nyil, vagy ő+szen-íl< őszén-él. A színész /lat/ = scénic-us -FO= cinesc= cin< szín-esz< szín- ész. (A színésznek kiváló esze van, mert csak így képes ezeryi szerepet megtanulni.) A tudomány /fr/ = science /szienz/= szinece< szín-esze kérdése.

Az angol sin /szin/ azonban a bűnt jelenti, mert az magyarul= a c+ sin< csiny. A semmittevés, jól fizetett kevés munkával járó /sp/ állás= sinecura= csinyek-ura< a színlelések ura. A szín azonban –a gazdaságban- a raktárt, a csúrt is jelenti. Tároló, raktár= magazin = mag- szín= a mag-tároló. A konyha /fr/= cuisin /küszin/= küi- szín= a „kövesztő-hely”, ahol a kü-izzin< izzon. Hiszen valaha forró köveket raktak a vízbe és felforralták, < kövesztették= „követ /vizbe/ -tették” = főzték és abálták a húst.

A SZÍN- jelenti azonban a színest is. A szerezcsen /fr/= sarassin /szarasszin/= sár- a színe< azaz aranyszínű, mint az abesszin, aki< a bes-szin= a bézs- színű. (Barnás). Az afrikai senegal= szene-gál= színes gall. Az ázsiai singaléz= szin-gall-ez< színes gál ez. A cigány /olasz/= zingaro= szingar= színes-gar. (Ma a cigányok divatos neve a roma, ami helyes, hiszen – FO= a-mór, tehát fekete.) A fekete magyarok leszármazottjai még ma is élnek Ázsiában, Indiában és Afrikában. A piros- fehér /vagy sárga/ + zöld zászlók, mind erről beszélnek. (A mai piros- fehér- zöld és piros- sárga zászlókban lévő fekete színek mindig a mór- avar, a „fekete-magyar” eredetet bizonyítják.)

Széna /sz-n/:

Az egyik legmeglepőbb törzsszavak egyike. Valamit egészségessé tenni, azaz „szánálni”< a szénálást jelenti. A szénálás ugyanis a füvek mágiája, a teák fogyasztása. A széna< a száraz, szárított füvet- füveket jelenti. (A herba- tea is herba+dt fűből készült lé. A széna –FO= a–nesz= a nyes+ ett< lekaszált fű.) A latin gyógyítás= sanatio /szanáció/= szénáz-jó. Gyógytani= saná-re= szénál-ni. /R =L/. Szanatorium= széna-töröm< a széna-törő, vagy széna-tér= a teázató hely. Az egészséges /lat/= sanus /szanus/= szénás. Az olasz- francia egészséges= sano /szanó/ és a francia sain /sen/= szen<

széna, vagyis széna-tea kezelt. A fentiekből következik, hogy a francia egészség= santé (szanté)= nem más, mint a széna-te+ ázás.¹⁶

Úr -űri, úr -ური:

A legsejtelmesebb, a legrejtélyesebb és a leginkább manipulált szavak a fentiek. Igazi tartalmukat azt hiszem még ma sem ismerjük. Amit ma az úri- ról és főleg annak az ókori elnevezéséről az árjá- ról tudunk, az teljességgel torz és történelmileg félrevezető. Az „úr” szó, melyet a franciául „ür”-nek ejtenek és a németek ősrégiként ismernek, már jelzi a szó ősgyökerét. Mi az, hogy úr, vagy űr és mi az, hogy úri és úri? A szófejtés ma még dodonai választ ad erre, bár egyre több jel mutatja, hogy az elsődleges tartalom az ŪR volt (az ŐSTÉR) és minden más szó csak ebből alakult ki. Az űr, mely a magyar nyelv szerint űres= űrűs /R-S/ -FO= sűrű, de egyidejűleg= űrűs< erűs. A nagyon erős bölény /lat/= urus -FO= suru< sűrű. Németül az erős= stark= ő+stark= ős-tereki< téri, vagyis az úri. Erős /ang/= strong= ő+ster-ong, ami 1./ = őstér-unk< őstérünk, vagy 2./= ős-tör-rong= tör és rongál) Az űr a mai európai nyelvekben levegőként van jelen = air< aer néven, ami= űr, de rontott ejtéssel az aer= ájer és ír. (Ez nem meglepő, hiszen a gyümölcs „új-magyarul< de latinosan írva” is hasonlóan pontos= gimilc.)

A magyar LÉGI= ló+égi= az égi-Ló< isten. A LEVEGŐ /L-V-G/ = lebegő. A lov-égi= Égi-Louú, „aki” a Fehérló= azaz Ūristen, vagy Ūristen. És ne feledjük, hogy az óriások inkább űriesek. A német óriás= Riese= Ō+ ries< Ō-riás, netán Ū+ ries? Az angol óriás= giant, huge, vagy enormous. A Giant és a „görög”< gigant, a latin= gigas, a francia= gigantesque, melyek nem mások, mint é+gigenti< égig-nőtti, tehát az égigérő. Az angol huge= /h/ + úge= égi. A német óriás= Hüne< a hun /ős/= a Hun. (Van azonban az angolban egy remek kifejezés, mely a rendkívülit, a különlegest, a legnagyobbra becsületet jelenti= egregious= eg- régi-ous, azaz egy régi ős! Az olaszok talán legmegtisztelőbb titulusa a nagyrabecsült úr= „Egregio Signore” , ami a „latin” kiváló, kiemelkedő= egrégius= egy-régi-űs, szóból ered.) Az angol levegő= air és a légi= aery= úri. De, az= aerial= már nemcsak légiest, hanem magasságot és fennséget is jelent. Ez pedig minőségi különbség, hisz itt az ŪRI-AL- ról, az úri- ÉLŐ-ről< az istenről van szó. (Ez pedig a Ural- hegység ősneve, illetve a bibliai mitoszok Uriel főangyalának a neve.)

A német nyelv mindenestre jól megkomplikálja a szófejtést, mivel az úr- szó náluk az ősit, ősrégit jelenti, tehát akár az űrit is. Nézzünk néhány szót, mit is akarhatnak ezek nekünk mondani? Ősapa= Urahn /R-H-N/= Ūr- hun, vagy Ūr- an< Ūr- anya. Őseredeti= ureigen /R-G-N/= úr+ égen, vagy= ur-egien= űr- egyén /?/ Ősszülők= Ureltern< Ūr- eltérni ! (Valóban az űrből tértek

¹⁶ A finnnekél az orvos= lääkäri= lé-kéri< lé-/tea/kérő, gyógyítani= lääkitä= lék-ittat< teát itat, orvosság= lääke= lék< teák. Az orvos az oroszban is= lekár< aki lét-kér.

le ide?) A szabadság= Urlaub, ami= Ur-Ür + FO= ból. Tehát-az úrból- érkezés lenne a szabadság? Még sok kérdést lehetne itt feltenni, de most nem folytatom. Ebben a részben is csak azt kívántam bizonygatni, hogy sok kérdést még ma sem tudunk jól megválaszolni. Sőt, néha még a kérdéseket sem tudjuk jól feltenni.

Ver és vér /v-r és f-r/:

A legkultikusabb, a legtörténelmibb és a magyarság sorsát leginkább meghatározó szót Vér -nek /V-R/ írták, de nagyon sokféleképpen ejtették, sőt ejtik ma is. Főleg a ver, vér, vir, vár, fer, fér és pír, pár alakban használták. A legfontosabb azonban két olvasat: a vér, ami az életet jelenti és a ver= kapál< dolgozik, ami az élet minőségét szolgálja. A vér- szava is két „dimenzióban” jelenik meg. Egyik a belső vérvonal; a véri- rokon kapcsolat és a másik a külső; az „idegenek” –pontosabban a nem rokonok- vérszerződése, ami belépteti őket a mi kultikus belső- vérvonalunkba. A magyaros nagyhatalmak sikereinek a titka tulajdonképpen a vér és a munka becsületének a mindek fölé helyezése volt. Amikor aztán ezeket elfeledték, vagy felrúgták, akkor az érintett magyaros birodalom elbukott. Utoljára az Aillai nagy Hunnia, majd a Bajáni Avar- Birodalom, valamint az Árpádházi, majd az I. István-kori, (az első katolizált európai) Magyar birodalom bukott el. Az, amely az első évezredben meghatározó nagyhatalom volt és a királyságig még a Fekete tengertől- a Fekete erdőig és a Fekete hegyekig, /a mai Montenegro/ uralta közép Európát.

A magyaroknál és hunoknál a rokonságot a véri kapcsolatok határozták meg. Ezek háromfélék lehetnek. A közvetlen leszármazás volt az eredeti ősi- vérvonal. A házasság lett a javító- /vagy rontó/ vérvonal és a vérszerződés az „idegenekkel” fogadott, fel- esküdt vérvonal. A három vérségi- egység fontossága közt nem lehetett különbség. Amikor és ahol ezt megszüntették a bukás nemsokára bekövetkezett. A SZÁRMAZÁS azonos testet és vért jelent. A HÁZASSÁG- kötés új rokonságot jelentett. (A házasságot kötni németül = verheiraten= vér-hejra-ten= a vért helyre-tenni. A házas= verheiratet= vér-helyretett. A nász viszont= Vermählung= vér-méhelunk= vért méhelünk, a vért a méhbe juttatunk).

Az idegen népek a vérükkel kötnek szerződést: VÉR-SZERZŐDÉST, /össze-véreződnek és össze-verődnek/. Az egyesület /ném/= Verein= vere-jn= a vére- jön, vagy vére-hun. Az egyesülés= Vereinigung= vére-Hin ígyung= hun vért- ígyunk. Az alkotmány neve perdöntő = Verfassung= Vér-i-fásung= vér-ívásunk!< a vérszerződésünk. Ám az állami lét legfontosabb tényezője: a biztonság és a biztosítás is avérrel kapcsolatos. A biztonság= Versicherung= vérzik-erung= vérzik erünk, tehát ha a vérünket ontva szerződünk< egyesülünk, az maga a biztonság.

A vér fontossága minden nyelvből előbújik, de mindenekelőtt abban, hogy a történelmi igazság nem filozófiai kategória, hanem egy adott nemzet elemi érdekeit meghatározó erő-hatalom által diktált jogrend. Az alkotmányos rendünk tehát –de facto- a hun- magyar vérszerződés betartásának a szolgálata. Az igazság ősmagyaros meghatározása is ennek függvénye. A logikája nagyon egyszerű, mert az igazság nem lehet elvontan abszolút és örök mérce, hanem egy nemzetnek, vagy nemzetcsoportnak az érdekét kell szolgálnia. Ez pedig a mindig változó és fejlődő érdekviszonyokat tükröző jogrend betartatása és éltetése.

Az igazság szónak három olvasata van. Az első a NEMZETI ÉRDEKET fejezi ki: Igazság /lat/= veros= ami nem vérest, hanem vériest /test-vériest/ jelent, tehát a nemzet véri< vér-rokoni igazsága. Az igazság második olvasata: a BÜNTETŐ IGAZSÁG< a verős- igazság; hiszen hosszú korokon át, ha kellett véres-veréssel kényszerítették ki az igazságot a „delikvensekből”. A magyar nyelvben tehát egyáltalán nem véletlen a véres, a veres és a verős szavak egybevágó „analógiája”.

A harmadik, a legfőbb olvasat azonban az ALKOTMÁNY IGAZSÁGA; a véres- igazság, ami a vérszerződés „vérvívó- kultuszára” utal. A fiatalok nevelése tanulásból és próbákból állt. A fiatalok férfivá avatása is vér-próbával történt. Minden valószínűség szerint egy harci próba sorozat keretében valóban a vérüket kellett ontani. Ez feltehetőleg a „hét-próbás” versenyekben történt, melyeknek letétele után férfi lett a sikeres fiatalból. (A férfi /lat/= vir, azaz vérfi. A /,lat/” virtus szó eredete a= vírt-isz< vért iszik.) Ezt az verseny- „aktust” a katolikus vallás ma a „bérmálás”-szóval magyarázza félre. A bérmálás ugyanis valaha a vérmálás-t< a vér-omlás jelentés tartalmat hordozta, amit a mai verseny szavunk is igazol. A „verseny” ős-szava nem volt más, mint= verseni= vérzeni< vérezni. (A verseny roppant nagy erőfeszítés, így= veresen= veresedve, tehát erőlködve jelentést is takar. Illetve a vereség is elveredést, a szégyent fejezi ki. Az első= győz, /GY-Z/, a vesztes ennek el- lentéte a szégyen /SZ-GY-N/ -FO= ne-gyézs< nem győz.) Ennél azonban sokkal több a „veresedés” erkölcsi tartalma, mert a magyar nyelv szerint az érést, a beérést is jelenti. Nem véletlenül maradt meg a zöld- fülű elnevezés.)

A V-R- szó másik „alapváltozata” a ver< /üt-ver/ szó, ami főként az iparmesterséget, abból is elsősorban a fém- munkát, a kovácsolást jelenti A vas /fr/= fer= ver, vasbóli angolul= feric= verik. A kovács /fr/ ferrand= verend-úr. A német munka= Werk= verik, a vasat /fémét/. (Ezzel szemben a magyar kovács= kopács, aki, ami –FO= csapok.) A réz németül= Kupfer= csupfer= csap-ver-ik. A szerszám sem véletlenül Werkzeug, mert verik-szög< verik a szöget. (A szög másik neve= Nagel= négy-él. A szöget ugyanis valaha négy-élűre verték.) Ámde az érték is /ném/ = Wert= a vert arany.

Varázs /v-r-s.< v-r-zs.< f-r-s.< f-r-g/:

A V-R-ZS betűk legfőbb jelentése, mint arról már volt szó, a varázs, a varázsolás< a varázslat, ami a hihetetlen és nagyon nagy, azaz isteni változásokat, a csodákat jelenti. Ámde a házi varrás is< varázs+lat, hiszen a bőrből ruha készült. A tüzes, vörös vas verése is< verős- varázs, mert csuda dolgok készülhettek belőle. Az ősi varázsolás mégis a mágusok és papok dolga volt. A varázslás fő jelképei a szarvak, melyekkel az áldozati helyeket is feldiszitették. A szarv -FO= vrazs< a varázs, maga is jelzi a ceremóniák fontosságát. A varázslás szinte minden területen jelen volt. A rovás-írás a faragása is varázs volt (farag< „franciásan”= farázs, mint a giraffe= zsiráf neve, ami -FO= fa-rág). Az ismert főangyal, a Szeráf is -FO= faresz< varesz= varázs-ló. És innen ered az egyébként ismeretlen eredetű és jelentésű csodamadárnak a Griff-nek a neve. GRIFF -FO= /FF-R-G/= firag= firázs- fő-firázs= fő-varázs állat. A bibliai Frigy- láda sem más tulajdonképpen, mint firig-farag= farázs= Varázs- láda. (Ne feledjük, hogy a frigy és a frigy= farúgy is egy nagy varázslat.)

* * *

ŐSI ÍRÁSGYÖKÖK

A rovásírás „tömörsege” sok bajt okozott a magyar szók latin írásra való átállításánál. Ezek a bajok főleg a rossz olvasásban és a fogalom rossz megértésében jelentkeztek. Bár a magyar szavakat a rovásírás csak a mássalhangzókkal rögzíti, de ezeket csak a magyarok tudták tökéletesen elolvasni. A fordítók tehát mérhetetlen számú és minőségű hibát követtek el. Ámbár, mintha /szándékosan is/ az lett volna a céljuk, hogy az őseredetet szinte tökéletesen elrejtse. Ez aztán annyira „sikerült”, hogy a mai modern nyelvészet „hites művelői” ki merészelik jelenteni, hogy a magyar nyelv társtalan és rokontalan „őskövület”, melynek semmi köze sincs a nyugati kultúr-nyelvekhez. Ez a torzítás tömeg eredményezte a ma már világhírűvé vált tévedéseket, melyek jó része a torzított utódnelvek jellemző fedített tükörképe lett. Az őstéri csillag= /S-T-R/ szóból így lett ma „nagyívú divatszó”, mint pld, az „angol star”, ami eredetileg az őstér, vagy isten volt. (A reklám persze most is istent akar csinálni a sztárokból.) A rovásgyökök tehát ilyen, többnyire a fentieknél kisebb, bár nem mindig ártatlan torzulásokat szenvedtek az „átírásban és fordítás< ferdtítésben”, de mindenképpen nagyban hozzá járultak ahhoz, hogy a nyugati utódnelvekben az indokoltnál jóval nehezebb felismerni a szók magyar eredetét. Ezek után lássuk a legsűrűbben előforduló gyököket:

ŐSGYÖKÖK - TŐSZÓK

(Bevezetőben jelezni kívánom, hogy az B- F- P- V ajakhangok , az N= R, a C= K. vagy Sz, L= R, stb. egymást igen gyakran helyettesítik, amit sűrűn láthatunk- tapasztalhatunk a nyugati „rokon-szavakban”).

B-R < B-L :

Ez a két gyök elsősorban az ősmagyaros bor-<vizet, /B-R/, a bőr, pár, ver szókat és a Bál- istennőt /B-L/ jelentik a különböző kifejezésekben. A német zuhanyozás= Brause /brauze/ = boroz, azaz vizez. Az angol tengeri szellő= brise /briz/= friz= friss. A francia hideg eső= bruin= boru-in, boru- jin< viz-jön. De, az angol szörzet, a sörte= bristle= bőristele= borosta. A sárgaréz= brass= parass- parázs, ami = vörös. A francia forrasztás= brassure= barassul= parázsol. A /ném/ perec= bretzel= 1/= beretz=perec, 2/= bretz= britsz< piritsz= sütsz. A német barna= braun -HU= barnul. Az égetett, szeszes ital angolul= brandy, az ami barnított, égetett.

Az angol áld= bless /B-L-S/= bál-ös= a Bál istennő adja. A boldogság, a malaszt= bliss= bál-is= a Bál-ös< a Bál isten. A láng, tűz= bláze= Bál- az, vagyis ő a Napistennő= a tűz. (Imé a magyar szleng „bláz” szava, ami égő cigarettát, vagy tűz- kérést is jelenti, ebből a „génit multból” ered.) A gabona francia neve= blé= a bálé< a Szemes nap-istennőjé. A német vér= Blut, is Bált- és Lut< az istenpárt jelenti.

F-R < F-L:

Főként a faragás és a folyás gyökei. A latin törékeny= fragilis, a faragolást, az elfaragást fejezi ki, a töredék, aprólék= fragmen= faragmén= faragmány. A francia törés = fracture /fractür/= farag-tür /tör/< faragás-töredék. De a vasabroncs= frett= már veretet< verett-et jelent. A piros szamóca= fraise= faréz< varázs- parázs= „pirozst” jelent. (A francia faszén, a = braise /bréz/ is< beres-veres< parázs.) A német barát= Freunde= pedig már vérendi, mert vérszerintit mond. A barátság pedig= Freundschaft= férendi-csapt< vérendi- vérenti /vér-öntő, vérszerződő/ csapat, ámde az ellenség= Fremde már= veremde< verendőt fejezi ki. (M=N). A szabad /ném-ang/= frei és free /frí/= feri< véri /testvérek közötti/. A szabadság /ném/= Freiheit= a vér-hajt, tehát a vérszerződés diktál.

Az FL a folyást jelenti -szinte minden nyelven. A latin folyini= fluo= fuló< folyó. A francia folyini= flu-er= ful< foly. A spanyol- vízsodor= flujo= folyó. Az úszás, lebegés= flott, flote= folott, folyott. A német tutaj= Floss= folyós. (Mi az oka, hogy minden nyelven a foly- folyó fejezi ki a vízmozgást). Netán mi vettük át a foly szót? Dehát a fullad= fül, olyan szó, mely a foly- ikerszava, a fojt és

meg- fúlt egyet jelent. Ez miért nincs meg amott is. Igaz, hogy ami, vagy aki tele van az angolul= full. Hát igen, aki vízzel van teli; az fúl< megfúl.)

G - L = GÁL:

A gl-szinte kivétel nélkül gált, tehát a gar= magyar testvérét, vagy rok-onát jelenti. A gál sokszor jelenti a magyart és nem ritkán az istent, az izzó napistent is kifejezi. Varázslat /ang/= glamour= gál- móri< isteni tett. Csillogás, fény= gloss= gálos= napistenes. Dicsőséges= glorious= gál-óriás. A Gál- Úr ugyanis= a Napisten, ezért a fényár, csillogás= glisten= gál-isten. Csillogás és ragyogás= glitter= gáli- tér< az őstér. Ámde, az aratás és a kalászszedés= glean= gál-lány, a marokszedő. A kard /lat/ = gladius= gál- diusz< gál-dísz, a kedvenc= galaber= „gál-a-vér= a gyerek akiben gál-vér folyik. A kristály egyik változata a gálic, ami –FO= cilag= csillag. (Hogy kerülhetett be ez az modern fizikai információ a hun-magyar ősnyelvbe? Persze, jó ha azt is tudjuk, hogy a magyar királyok egyik címe: galicia királya volt, akkor nem lepődhetünk meg azon, hogy eszerint ők a Csillag- királyok. Galicia –FO= a-cilag= a Csillag.)

G – R< GAR= MAGYAR:

Kedveskedés /lat/ = gratia /grácia/= magyar-acsa< atya, /teszi a gyerekével/. Ingyenes= Gratis= magyar- rátesz. Cimbora, barát /lat/= gregális= megyer+ gál-is. A görög /lat/= graecus= megyer- kus. (Tehát ők is afrikaiak, így mórok.) Elismerés, dicséret /fr/ = gratulácion = ma+gyartul -átjön. Zsiros, kövér /fr/= gras= magyar-has, vagy magyaros. (A hun- magyaros népek hízásra voltak hajlamosak. Angolul kövér= greasy= megyer-eszi+ k. A német zsír= Schmier= sumir !) A palavessző /ném/= Griffel= magyar ir-fel. A sír= Grabe= magyar-abba. Nagyszerű= Grossartig= Magyar értig< magyar érték. Súlyos /fr/= gravis= magyar- visz, mert udvarias. De, a nehézkedési erő= gravitatio= ma+gra- vitat-jo< magra vitet-jól, hiszen a mag- a központ felé húz.

L- P= LAP:

Lapos, sík= platte -FO= e talp -a talp. Hajtás, a „plié” a ruhán /fr/= plait -HU= lap-it. Fennsík= plateau /plató/ -FO= otalp, a talp- talap. Kalapácsolni /ném/= platten= lap-ten/ni, -lapítani. De a kerítés /ang/= plank= palánk, a növény pedig= plant= palánta. A P-L azonban a Pál-Bál istent is jelenti. A bolygó= planet= a Bál-isten onnét, /-való/. A játék /ang/= play /plé/= bálé, isteni játékok. A tessék, kegyeskedjék= please= pál-ásze= Bál- Őse, a Bál Isten. A többes-szám= plural= a Bál-ural. /a Páros-istenség/

P - R = /PIR < PER/:

Dicséretes /ném/= preislich= pireslih= piroslik /elpirul/. Hajdani, őseredeti /ang/= pristine= piros-ténye= a nap tüze. A kurva /fr/= prostitué= pirosított-nő. Prostitúció= prostitution= pirosított-jön. De, a herceg= prince= bérence. Az első, elsődleges= primer= perem-er+ő, a felkelő nap ereje. Tökéletesség /sp/= primor= perem-ur, a felkelő nap-isten. A tavasz /olasz-sp/= primavéra= perem-váró= /nap/ peremre, a melegkor nyitására, a megújulásra váró. (A perem, a felkelő nap első részét, így a „kezdetet” jelenti.)

S - T = /OSZT/:

Elsősorban az osztót jelenti. Az állam= state, vagy staat= o+sztat, osztató. A város maga /ném/= Stadt= o+sztadt, osztott. A versenypálya /gör/= stadion= o+ sztódjon. (Sávokra, pályákra osztódik.) Statisztika= statistik= o+ sztatás/i/-tik= osztatik. Az istálló /ang/= stall= o+sztol, a helyet a lovak részére ruddal elosztják. Elárúsító hely= stal= +sztall= asztal. Indítás, indulás= start= O+stort! (Valaha a súlyos szekereket több pár fogat húzta, ilyenkor adták ki a hajtónak a parancsot: Ostort= a+stort = a- Start.)

S - T - N = /ISTEN/:

Minden jel szerint az Őstér urát jelenti.¹⁷ Azért nem mondtam egyértelműen Istent, mert az S-T-N egy másik olvasatban a Sátánt jelent, aki bukkolt Isten. Az S-T-N és S-T-R magyarul, isten, ősten, őstény és őstön értelemben van jelen, de az őstömb /= őskő/ is onnan ered, csakhogy a torzulás erősebb. Nagyon érdekesek a nyugati utódnnyelvek „isten-szavai”, melyek egyértelműen igazolják az Őstény- Őserő meghatározó szerepét. A latin kérkedő, szemfényvesztő= ostentus= ostent-uz< istent üz. Az /angol- fr/ fitogatás, kérkedés= ostentation /osztentésn/= őstent-teszen< istent-játszik. A német henegező és izgága= stenker = istenkér+kedő< istent-emelető.

A latin csoda és szörny= ostentum= osten tum+ eg< isten-tömeg, vagy őstény-tömeg. Hatalmas, -stentori- hang /sp/= estentoreo= esten-túri, estentúri, vagy isten- úri, a úr- istennek a hangja. Rendkívül érdekesek a „fizikai” értelmezések. Létezés /fr/= existence= /ez- istenc/< ez istenes. (Az X-jel sokszor fordítandó a mai CS- K- KS- S- SZ és Z –betűkkel.) Kiterjedő, bővülő= extensive= estens-ive= ester= őstér-ivű, vagy istenes ivű. Tágulás, nyúlás /fr/= extension= ester= őstörés-jön. A görög gyors= steno= i+steno< istennő. A spanyol forrasztás= estenar= őstér-ár< isten-ári, szinte csoda. Szintén

¹⁷ Csak ismétlem, hogy az Őstér az Őstent is jelenti. (Rovás **R**- betű= **N** és **I**, ami könnyen téveszthető.) Az ókori *Istár és Ister* /stb/ = bizony *Isten- nevet* jelentettek már akkor is.

spanyol a kísértet neve= estentigua= isten-tiga+dó< isten tagadó. A szláv boszorkány a= sztriga= őstér-igó< a nap, tehát a napistennő.

Figyelemreméltók a végegyengülés, legyengülés szavai. Legyengülés /fr/= extenuation= isten-út-jön. Az elerőtlenedés orvosi szakszava az= as-tenia= őstené /vagyunk/, vagy az őstanya /felé tart/. (A latinus nyelvekben az „AI - IA” betűk= É. Viszont a C- sokszor= T.) A spanyol gazda= estanciero= istenti- éré, vagy isteni- erő, tudniillik a paraszt a Magyar-magór Isten „társa”, mert ő is magot vet és új életet állít elő. (Figyelemre méltó, hogy a magyar paraszt szó, varázst és varázslót jelent ¹⁸.) Az angol enyhülés= extenuate= isten-út- ját jelenti, Viszont a kő= stone= ston= o+sten, akárcsak a német= Stein= is isten. Az angol kőműves= stone mason= isten, /mégpedig duplán/. A mason szó a francia maçon- ból származik, ami mákon< makor= mag-úr-at jelent. Ez viszont angolul= Maker= a Teremtő, az isten. A stone mason tehát a teremtő istent jelenti. (A kőműves németül /is/= Maurer= a mór úr= a Magyar úr.) A német Osten= keletet jelent, ami ma náluk az égtáj neve, holott valaha a Keletkeztetőt, a mindennek a kezdetét, tehát az Őstent < az Istent jelentette.

S- T- R = /ŐSTÉR- SÁTOR/:

Az Őstér /S-T-R/ = csillag fogalmat már tárgyaltuk, most a lenti földi sátor kerül sorra. A sátor nagyon fontos eszköz volt. A főtartó rudja az istenfia volt, melyre -ha kellett- kikötötték, vagy felkötötték a bűnösöket. (A sátorfának tehát büntető szerepe is volt). A sáv, csík, szalag /ném/= Straf= sátor f+enn, már kész, tehát fel lehet szalagozni. (A kész házat mindig szalagokkal díszítették). A köté= Strang= a sátor-reng, /ha feszes a kikötése./ Akarnok, törtető= Stréber= sátor-éber, aki azért „stréber”, mert sátor őr. A sztrájk, vagy sátorcövek beverése= Streike= sátor-éke /beütése/. A büntetés= Strafe= sátorfa. A büntetőeljárás= Straferecht= sátorfára- rakat. Büntetőparancs= Stráfbefehl= sátorfa /tól/ be-fél. Büntetendő= strafenfüllig= sátorfán- félig. A büntetés végrehajtás= Strafvollzug -/stráfen+ follczug/= sátorfán-fel + -FO= guz- húz, Sátorfára felhúz.

T - R = /TÖR- TÚR/:

A törés eleinte az írást, a kötörést jelentette. A vonal, vonás /fr/= trait = töret. Az ékíraskor ugyanis a nyers téglába nádszállal szúrták- törték a jeleket. A jelek sora nem más, mint töret. A nád betűzése= betűz-és, vagy beüt-és< -HU= betű. (Nád-írással írni /fr/= écri= ék-ir, ami nád- éllel történik. A nyomvonal= trasse= töresse. A lámpaláz /fr/= trac= török. (A kezdő író, sok

¹⁸ A sakk-játék is magyaros találmány, ahol a „paraszt” miután beér az alapvonalra „király” lesz, pontosabban a „mindent-tudó, mindent ütő istenné” válik. A *paraszt*= tehát paraszt< parázst= varázst jelentett már „akkor” is.

nádszálat tör össze.) A német paszomány= Tresse= töresse-/át/ az anyagot, tehát díszítse. A T-R= a túrit, a turánit is jelenti. A híres Trója, eredetileg Turiát, a túri népek honát jelentette. Ebből torzultak Turja, Trojan, Turku a /fr/ Troye stb, nevekké.

*

T - R = /TÖR- TÚR/:

A törés eleinte az írást, a kötörést jelentette. A vonal, vonás /fr/= trait = töret. Az ékíraskor ugyanis a nyers téglába nádszállal szúrták- törték a jeleket. A jelek sora nem más, mint töret. A nád betűzése= betűz-és, vagy beüt-és<-HU= betű. (Nád-írással írni /fr/= écir= ék-ir, ami nád- éllel történik. A nyomvonal= trasse= töresse. A lámpaláz /fr/= trac= török. (A kezdő író, sok nádszálat tör össze.) A német paszomány= Tresse= töresse-/át/ az anyagot, tehát díszítse. A T-R= a túrit, a turánit is jelenti. A híres Trója, eredetileg Turiát, a túri népek honát jelentette. Ebből torzultak Turja, Trojan, Turku a /fr/ Troye stb, nevekké.

*

FONÁKÍRÁS ÉS A NYELVTAN

A figyelmes olvasó már maga is kialakíthatott egy bizonyos rendszert a latin és görög, valamint a magyar szavak között. Természetesen nem a görögből -latinból eredeztetett magyar szavakra gondolok, hanem fordítva: a magyarok ősi rovásírásos rendszeréből kiferdített és kifordított mai szavakra. Azt bizonygattam, hogy a törzs- szavakat, az étellel kapcsolatos tényeket és őstényeket rendre az ősi istenek nevéből eredeztették az utódnyelvek. Elsősorban persze a görög és latin nyelvre gondolok, de így tettek a többi utódnyelvek, az összes „indoeurópai” nyelvek is.

Sajnos a mai finn-ugoros nyelvtudorok a magyart „szedett-vedett” nyelvnek tekintik. Ebből az álláspontból pedig azt bizonygatják és számolgatják, hogy a magyar nyelv és írás mi mindent „profitált” a latinból és a görögből. Eszükbe sem jut, hogy pld, a tihanyi alapítólevél nem más, mint a magyar rovásírás elferdítésének az „állatorvosi lova”. Pontosabban olyan „nyelvi-gebe”, amely szemmel láthatóan sántít, botladozik, mert egy össze-vissza forgatott szöveg- torzszülött. Ennek ellenére fel sem vetődik a gondolat, hogy az ősi magyar nyelv „rekonstrukcióját” megkíséreljék. Márpedig abból az egyszerű tényből kellene kiindulni, hogy egy korabeli francia, vagy német szerzetes akkor mit is kezdhetett az ősi magyar fonák rovásírással és az ősi tájszavakkal. Aligha kétséges ugyanis, hogy a rovásírással megírt okmányokat egy

magyar írástudó felolvasta< „tollba-mondta” a latinul írni tudó barátnak, aki a maga legjobb tudása szerint latin betűkkel írta le a hallottakat.

Az ilyen a torzszülemények „vissza-olvasása” pedig a viccek kategóriájába tartozik. A katolikus egyházi okmányok ma „hivatalból” mégis tudományos bizonyítékoknak számítanak és feldolgozásukon, latinos-görögös elemzésükön pedig egész finn-ugoros generációk „villogtak”. Ezt az „abszurd felfogást” a harmadik évezred kezdetével fel kell számolni. Ezt látszik elősegíteni az Akadémia elnökének az 2000. Év végén tett nyilatkozata, mely szerint „a tudományban semmi sem lehet végleges, vagy befejezett”. Ezt a felismerést célozta meg dolgozatom ősi logikája és ezt szeretném tovább munkálni újabb és újabb meglepő felfedezésekkel. Pld. azzal is, hogy az „arab” számok mitozsát is a helyére tegyük.

A számolás- szemelés, /szám= szem/, a Szemere< Sumér népek „találmánya” és így nem véletlen, hogy a nyugati nyelvekben számoláskor-összeadáskor „summáznak és sumiroznak”. (Az angol summary, a /fr/ sommar, a német summier- en és a magyar sommáz- ni egyaránt a suméreket idézi.) A fentiekből is következik, hogy a számok nem arab- számok, ahogyan azt a világnak ma hazudják, hanem AVAR (gör= abar) számok, melyekből (-FO= a+rab- ot csinált a tudatlan utókor).

Mi mindenesetre a szittyá-magyar ősvallásból indulunk ki. Így persze aligha lesz meglepetés, ha az egyes számot a számok a szittyá szakralitást „fedik le”. Ez azt jelenti, hogy a számok a szittyá három-szentséget, az anyatya- fiú egységét tükrözik. Az egy, a tíz, a száz és ezer szavak fogalma az istenséget, az isten különböző jelzőit és nevét fejezték ki. Igen fontos jelenség az is, hogy a számok egyes csoportjai, az ősi tevékenységet, a tűzkészítés. A gyerek-nemzés és nevelés igéit- szavait tartalmazzák. Az egyes szám egyértelműen –minden nyelvben- a Nőt, az első ember és első istennő fogalmát fejezi ki. A tíz szám a tüzet, vagyis a napistent jelenti. A száz a szentet, vagyis a nőistent, az ezer viszont a faérfi isten megjelenését jelzi.

Az egyes számot a Nőistenünknek, a Fehérlő= Ősnő} Ásnő neve adja. Sőt a jele is a szittyá-magyar rovásírás „isten- betűje” az „aSz- betű”, tehát az „I” jel. Mint tudjuk, ebből lett a „római” egyes= „I”. Az a jel melynek helyi értéke, szám jele és neve -nyugati nevén is- isteni, tehát az „első minőséget” és az első helyezést /pozíciót/ fejezett ki. A Fehérlő= Ősló a szittyá< hunok anyja, aki ilyen szerepben jelenik meg a számok világában. A magyar egy= égi vagy égý /az égű< égő= nap/. Az egyes szám tehát a nők primátusát fejezi ki. Ennek okánt a szám¹⁹= 1= egy= égi és égő, ami a fehérlő napot, a Fehérlőt< az első istennőt jelentette. Ebből következik, hogy az első- sor-számnevünk -FO= ősló, tehát újra a napistennőt mondja.

¹⁹ A szám latinul= numerus- numera, ami a nő-mérőst, a nővés< növekedés mérést fejezett ki. A szleng „numera” szó is a nő- megmértését jelenti.

Az 1= egye /lat/ una -FO= a nu, vagyis a Nő. A /fr/ 1= una, < un /ön/ -FO= a nő. Az /ang/ 1= one< ó-né, az Ősnő. A /ném/= ein /ejn/ -FO= nej is bár kicsit másként, de ugyanazt jelenti. A szláv egy= egyein /ogyin/, ami égi-in, tehát égi nő. Ha pedig visszatesszük a lekopott H- betűt, a szók a hont, vagy hunt mondják, ami az első nép volt az őskorban. Ennek következtében a latin unus- una és a francia une- un is hun-us, hun-nak olvasható. A nő-ősisiten létezése a görög 1= enasz, ami a Nő-ász< nőisten neve. Érdekes az arab egy= wahed, ami a mahed< méhed elnevezést, a szülőanyát jelenti. /M= W csere sűrűn előfordul./

A 2= kettő, vagy két= a köt< kötöt – a párosságot, hajdan a Páros- istent /kettő< két-tő/ jelenítette meg. A párosság jelképe a dió, mely két „féltekéből” áll, az emberi agyhoz hasonlóan. A Dio és diós, valamint a „di” /téves írással a „bi”/ a kettőt, a duplát jelenti ma is. Ezt jelzi a görög 2= dhio, az olasz- latin 2= duo= akárcsak az angol two= is eredetileg duó volt. A /fr/ 2= deus /dő= dió. Ámde a második= a mászódik, a „kettőződik”, vagyis< párizik, így „páros” szó is a nemi aktust jelzi. A latin= second- us, szekond- ús= a szökkend-öst< (a ráugró), a párzót jelenti. Az sem lehet véletlen, hogy a latinos nyelvekben az isten neve mindenütt kettős= diós. A spanyol- portugál isten= diós, a latinoké= deus, a franciáknál= dieux /diő/, szintén dió.)

A 3= három= eredetileg a harmóniát jelentette, vagyis a család egységét, amit a NŐ /az anya/ valósít meg. Nyugaton tehát ezt a napistenanya, a Tőri-Ló< „tūri-nő” /Tūri-Istennő/ fejezi ki a hármat. A /lat/ három= tre- tri /TR/= túri, akárcsak a /fr/ troi troa/, ami Tróját, a tori= túri szittyák nagy városát rejti. A latinos tre, az angol three= túri, sőt még a szláv tri is= a túri- turáni jelzőt fejezi ki.

A szittyá-magyar 4- 5- 6- és 7 számok a Páros istenség felbomlásának jelzik, ami a zsidó- katolikus egy-isten uralmának kezdetét sejteti. Más nyelvben vbiszont a 4- 5- a munkát, míg a 6- 7 8- 9 a növekedést jelképezi. /Mindezt persze magyarul./

A 4= négy= nagy, vagy Nő-égi. Ámde e szám neve másutt a párosság másik oldalakat jelezve, mint férfi-isten jelenik meg. A szláv négy= stiri, az őstéri< a mennyei istenséget jelképezi A /lat/ 4= quator= kutor= kő- törő< a férfi isten. Ezt támasztja alá az arab és héber 4= arba, ami –FO=ábra, vagyis írásjelek a kövön. (Ezt nevezték a hozzá nem értő nyugatika abrakadabrának ami nem más, mint egy kődarabra vésett szittyá rovásírás.) Az angol 4= four= fúr és a /ném/ 4= vier= egyaránt fúrva csinál tőzet. A négy= quator< quatro viszont a „kötörést”, az írást és földművelést fejezi ki.

Az 5= öt, -FO= Tő, ami eredetileg a tűz szava volt. Másként az ütő< tűzcsiholó munkát jelentheti, amit a görög öt= penda is jelez, mert -FO= a/d/-nep, vagy tűz. A szláv öt= pet hajdan petz< pec, /azaz sūt és kemence/ ami „sūt –FO= tűz”. A pat< pacs, ami –FO= tap< csap, tehlát tūzet csihol. Az angol nyelv négyes száma= four, azaz forr, vagy fúr, ami a pörgettyűs tűzcsinálás módja. Az öt= five /fájf/ a főve, a főt szót rejti. A német 5= fünf /fün-v/ < főve,

is a tüzes-főtt állapotot jelzi. Az arab 5= hamsa és a héber hamas visszamutat az arab egyre /wahed< méhedre/ A nap neve náluk a szemes, melynek rontott változata lett a hamas és hamsa, amik –FO= mah-as, tehát méh-ászt, a szülő napistennőt jelenti.

Az 5 spanyolul= cinco, franciául= cinque /szenk/, ami olaszul= cinque /csinkue/ = csűn-ke, a „csű+ kő”. Ez pedig a fentiekkel ellentétben a szittyá párosság jele.

Az öt talán a hőt is jelenti /követ öt<üt/. Az 5- 6 a tűzcsinálás szavai: a fūr< fūr, út, hőt fejleszt, illetve kűn-kő, kűnk= csihol,csenk- csonkol- /fát/ és hat- kelt.

A6= hat= hatalom és birtoklás száma. (A hat< a hajdan, a nöstény feletti birtoklást jelenti.Ennek jele a „pukkedli”, amikor a nő mélyen meghajlik. Ez ugyanis a „budod-le”- mozdulat, amellyel a nő, a farát ajánlja fel a férfinak.) A /lat/ 6= sex, a /fr és ang/ six, a görög= ekszi, valamint a német 6= sechs /seks/ is szegz és -FO= /K-S/= a Kés< Kos, egyaránt a bak-istent és a párzást, -sex= szegz= szegez, a „teremtést” fejezi ki. Ez a szám egyértelműen a férfi-isten száma, de a három hatos /666/ a bibliai gonosz hatalmát jelképezi. A „hat= sex” ma a hatolást6, a párzást jelenti. A „sex” persze nem idegen szó, hiszen akár a szeksz= szöksz /rá-szökkensz/ , akár a szegsz= szegez, egyaránt magyar, hiszen a szökken és szegez aktusa a bagzik< bakzik szavakkal egyenlő.

A7= hét= e+hét= az égi etető, az anya. A többi nyelv is sorozatosan nőtt mond. A latin= septem= szép-/t/em= szép em+ber ²⁰= A NŐ, a /fr/ sept= szép/ et/, az /ang/ 7= seven= szeben< szebben, a /ném/ = sieben= ziben< szipen, Az arab hét= sabaa, tehát a mitikus Sába „királynő”, -az ősiszennő-, kinek neve a héberben is jelen van a 7= sava /szaba/ szóban. A szép és szebb jelző a „terhes”, a gyereket váró anya szimbóluma. Ezért lett a szittyák szerencseszáma, hiszen a gyarapodást jelenti. A Szeptember hónapö neve a „szép-embert”, a várandós nőt jelképezi, hiszen a kilenvedik hónapban érkezik az újszülött. A hetes szám tehát –minden nyelvben- a gyereket váró és etető anyát a „szebb nőt” fejezi ki.

A8= nyolc= egyik magyar olvasata a nyúlsz< nyúlik ige, mely a gyerek növekedését jelzi. A másik értelme a férfiaságot fejezi ki. A nyúl-c= nyúlik< nyílek, a nyél és nyíl, a férfiaság lényege. A /lat/ 8= octo /K-T/= a kő-tő, /ang/= eight /G-T/ = égi-t= égi-atya, /ném/= acht< akt /K-T/= a+k-T= a kő-tő –HU= tők+ ős,< a férfi isten. A héber 8= somona= ős-monya= méne, az arab 8= tamana= atya-méne, vagy a tömi-nő is világosan beszél. (A kozák „kosok” vezére az Atamán sem más mint= Atya-mén, az „Atya-isten”.

²⁰ Az EMBER a nőt jelentette, mivel csak a nő képes önmegtermékenyítésre. Az ön-vér /nő-vér/ volt az eredeti „ember” szó. Ön-vér =En-vér =Enber és Ember.

A 9= kilenc= „kölönc< kolonc” = a gyerek, kit nyakába kötbe hordott az abnyja. A /lat/ 9 = novem= növöm, /fr/= neuve = nővő, az /ang/= nine /najn/= nőjjon, a /ném/ 9= neun /najn/= nőjjon. Mind, mind a megszületett és nővő gyereket jelentik.

A 10= tíz= tűz. Rovásjele az X, /vagyis a tűz-piktogramja/. A 10= Tűz tehát a napot, -a nap, vagy tűzistent- jelenti. A /fr/= dix= dísz< a piros tűz. Az olasz dieci is a díszet jelenti. (Az ősi tizedik hónap neve olaszul= dicember, azaz dics-ember, vagyis a tűz-ember.) Némileg más a többi népek tíz-szava. A /ném/ 10= zéhn /cén/ = szén, az izzó zsarátnok, (A görög Athéné istennő= „a-széne”, a Szén= az izzó zsarát- parázs.) Az angol 10= ten, eredetileg= then= szen, újra a szén. A /lat/ 10= decem mást mond, mert -FO= meced= mécsed, vagyis a „napod”. A közismert görög 10= deka, eredetileg deca volt. /mint deci-liter/, ahol a dec a dic= dicsőt, vagyis a napistent jelentette.

Más azonban az arab 10= asara és a hébet= eser tartalma. E két szó egy előző állapotot a nap= ósár /plazma/ állapotot fejez ki, ami a magyar sár-ga< sár-égi, a sár-arany , valamint a szár szókból jelent meg. Ezek a napistent jelentették, akárcsak a nyugati sir< szőr és az oroszwz cár< szár. Mindkét szó az ós-ár idegen írással jegyzett szava, ami a tűzet, a napot fejezte ki.

*

A számok tehát meglehetősen zárt rendszerben- pontos összhangban jelentik meg az ősi nap-istenséget. A legfontosabb azonban mégiscsak az, hogy az 1= egy= égi= a Nő, az első isteni /és emberi/ lény létét mutatja. Az 5= öt -FO= a Tő, már a férfi jelenlétét fejezte ki, míg a 10= tíz= Tűz, a Napistentenség száma. Az ötben latin jele= L, is a Napistentéget, a-Ló, Élő< Éli szót rejti. A többi „nagy számok” sem mások, mint istennévek. A 100 = száz -FO= az Ász, < az isten és 1000= ezer= az Ósár, vagy Óser /őserő= eser< ezer./. (Az ezer= Ósúr a héberben a tizet= eset- jelenti, amivel a férfi isten nők feletti győzelmét fejezték ki.) A latin 100= cent-um, franciául pedig= cent /szent/= szent, tehát ismét maga az isten, aki szent).

Az ezer nyugaton a mill- milla- milla szókkal ismert. Ezek hajdan a Bál-Bél istennő nevét viselték, majd a B-M-V tévesztések révén Bál-Mál, Bill- Mill torzulást szenvedtek el. Ezt a torzulását erősíti meg az arab= alf, és a héber= elef neve is. Ezek eredetileg Alb< Alab és Eleb voltak, ami -FO= A-Bál és a-Bél istennőnevét rejtette.

Külön történet a 0= nulla, illetve a a Zérus fogalom megjelenése. A sumér- szittyá ősi számok nem ismerték és nem alkalmazták a nulla= semmi jelét. /Ami nincs azt nem kell jeőlnil/ Az avarok azonban -kiket tévesen arabnak neveztek el-, feltalálták a „helyi érték” fogalmát és ekkor már fontos volt megalkotni az „üres< és sűrű” egységes fogalmát, melynek két állapota létezik. A megsemmisült helyzetet a nulla fejezi ki, ami valójában a hulla, a megsemmisült ember, vagy élőlény. A másik szó feladata a változtatás

hatását kijezni, amit zérus-nak neveztek el. Ennek azonban két ellentétes értelme van. A-zérus ugyanis látszólag csak a „semmit”, az-üreset jelenti. Az ősi, vagyis a –FO= „suréz” olvasata az üres ellentétét, /a/-sűrűz, illetve a sokasít fogalmát rejt magában. (Az üres idiomája a ürüs< erüs= erős. A sűrű – FO= ürüs, tehát ürös, ami –nem üres-, hanem erős, hiszen az ür telve van energiával, vagyis erővel. A látszólagos üres< ürösség ellentétes fogalma „az-erüs.” Az avarok tehát már tudták, hogy ha egy szám mellé egy zérust irnak, akkor az tizszeresre, ha két zérust írtak, akkor százszorosra növelte az értékét.

Nem tudom, hogy elég meggyőző volt-e a /kétségkívül nem könnyű/ gondolatmenetem, vagyis az érvelésem? De az biztos, az hogy ismét rengeteg „véletlenül” találkozhattunk. Ez pedig a többihez csatolva már igen számottevő eredményt jelent, főleg akkor, ha nem feledjük el az eddigi „szitya- ellenes törvény” akadémikus parancsolatait: „A magyar nyelvnek pedig sehol sincs rokonsága!” Sehol, de főleg nem a fejeletművelt nyugat nyelvekben. Lépjünk azonban tovább, a számok után vegyük szemügyre az írást, melynek egyes jeleivel és betűivel már találkozhattunk.

BETŰHIBÁK AZ UTÓD-NYELVEKBEN

A „modern” utód-nyelvekben a szitya-magyar eredetű szavak írása öntörvényű, így a a szavak kiejtése majdnem mindig hibás. Az eredeti szavak tehát, – főként a latin és görög átírások-ferdítések visszaolvasása – nehezen ismerhetők fel. Ez vonatkozik a latin betűs magyar nyelvre is, mert az is „rontott nyelvvé” lett. Ez pedig azt jelenti, hogy az ősi szitya-magyar nyelvből átvett szavak számtalan helyi kiejtéssel és írással bírtak, így számtalan „hely-esírással” szerepelnek a mai szótárakban. (Pld: a magyarok ősiszennője volt a Bál- /B-L/, aki Bél-, vagy Pál /P-L/ és Vál- /V-L/ istennőként is szerepelt. A Bálos jellzőből Pálos= pállós, majd ebből a pallos szó keletkezett. Az istennő azonban a Nap-szerepében egy sejtelmesen kultikus ősnévet kapott: ő lett a Fehérlő, vagy –Lú, aminek „átírása” így alakult: Lou< Lov és kiejtve: Lova. (Ezek a szók tulajdonképpen a B-L és V-L írás fordítottjai. A-Vál –FO= Lava< lova értelemben jelent meg).

Az európai nyelvekben a női báj, a szerelem és az élet szavak az istennő-szókából alakultak ki. A magyar élet= eleven, /a lében-kezdődik!/. Az angol szerelem= love /L-V= lav/ < vagyis a „lova”. Az élet pedig= life, az élő= live = lova. A német szerelem= Liebe /L-B/, az élet= lében, a francia diák-nevelődő= eleve, tehát eleven. A szláv szerelem= luba /L-B/ ami szintén a „luva- lova”. (A francia tündér= elfine /= elfen/, ami az eleven, vagy a delfin= trónörökös (deli-fíny= déli fény) „rontott” megjelenése. Ámde az öből /átvitt értelemben a bő női-öl/= /fr/= baie /báj/, ami /ném/= Bai /báj/, /olasz- román/= baia /bája/. Talán az sem „véletlenül”, hogy a pejlo franciául= Bal, tehát az ősi Fehérlő= Bál- istennő.)

Ezekkel a kultikus kör-összefüggést bemutató példákkal azt kívántam bizonyítani, hogy az idegen nyelvekben „megbúvó” ősi szavakban a szakrális jelentéstartalom megdöbbenő pontossággal van jelen még ma is. A szavakban végbement változásokat próbálok oly rendszerbe állítani, hogy a betűtorzulások ellenére tettem érthessük a szittyia /arameus/- magyar összókat. A tévesztések első „tartománya” a rovás-írás olvasásakor és átvételkor /a szók átírásakor/ jelentkező problémák serege, melyek abból keletkeztek, hogy a magyar betűket és hangokat az idegenek nagyon nehezen tudták úgy megérteni, elolvasni, hogy utána pontosan lehessen visszaadni a finomságokat, vagyis az eredeti jelentés-tartalmának megfelelően tudják a latinos betűkkel leírni.

ROVÁSÍRÁSOS BETŰK CSEREBERÉJE

A szittyia-magyar rovásírás eredeti jelzője nem székely, hanem ősi-/avar/ rovásírás, melynek betűit sok tévesztéssel és félreértéssel vették át az európai utódnnyelvek. Az „első rovás- vonásos” betűkről már volt szó és kifejtettem, hogy az első jel, a vonás= „ I „ = Sz- betűt /az Ős, vagy Ősz- betűt/, vagyis az első-Istennőt, majd egy újabb korban az Őszet, az Őst, a férfi-istent jelentette. A keresztbetett két vonás = „X „a páros- napistent jeleníti ²¹ meg. A három vonás = „⊥ (≠) ψ= a kettőskereszt a „Gy”-betűt, (vagyis a Gyerek-et + a Páros-istenséget) együtt pedig a Háromszentséget jelentette meg.

Ez a kultikus logika sok bajt okozott az ógörög írás megalkotásában. Az első két betűjük pld. /együtt/ a Bál- istennőt jelentette. A második betűjük a Béta= β eredetileg= aBa /a-Bál/ a napot, a tűzet jelenti. (Ez a „B”-t a magyar rovásírásban az X- jelöli, ami a tűznek, tehát a „naptűznek” a piktogrammja.) A Bál nevet görögösen írták és így /metatézissel< hangugrással/ alba, majd alfa /α/ lett belőle, amit magánhangzóként ismerünk. Az alfa< alba szó a hajnalt, a „nap-kezdését” jelenti. A latin alba= hajnalpír és fehér. A két jelentésnek azonban csak magyarul lehet egy szóval kifejezni. A Fehérlő napistennő ugyanis egyszerre tud „piros és fehér” lenni.

A B- betű= „Bál- betű” „domborulatai” a nőt jelentik meg. A rovás B- jel a női melleket, az „M- betű” a nő szülő pozícióját mutatja és az eMe, vagy aMa= anya az emető< etető nő betű jele. A mai M- /m/- betű viszont -a rovásírásban- „önmaga” megfordítottját a „ω = W- t” illetve a V- betűt jelenti. A fentiekkel azt kívántam demonstrálni, hogy a rovás- ABC- nek a görögre és latinra fordításakor sok buktató és félreértelmezés keletkezett, melyek máig is jellemzik az átvételt és a belőle így keletkezett szavakat.

²¹ Az X- jel a napot, a mai piktogrammja a tűzet jelenti. A páros-istenség ősi létezését és kultikus szerepét a modern pápai vallás ismeretlennek, vagyis nem-létezőnek tekinti és az X- jel mai értelmezésével ezt is hirdeti.

*

Az első rekonstrukciós szabály: a B= X jelek voltaképpen a Nő-istennel egyenlők. Az N- jele viszont sokszor azonossá válik a H- val is. (A görög X tehát gyakran = H< CH sőt< K olvasatot is vonz). Pld, a Cristus= Krisztus= Xrisztos=. A görög arany = xrizó= hrizo, de a xroniko= kronika. /A görög kis h= η, ami az N-t jelenti a latinus írásban/. A rovás- X tehát= a-B-a, a B- betű pedig –kultikusan, mindig- a Bál-istennel azonos.

2. szabály: A latin X (görög jele= Ξ vagy Θ) eredetileg a Cs= Ksz hanggal volt azonos. /a latin vezér= dux= ducs, azaz dics, avagy dicső, tehát az isten./

Az X- ősjelentése valójában az = Éges és Ékes /G-S, K-S/ szók jelölése volt és kiejtése ebből eredően torzult el mára= igsz- igs és iksz- iks, formára. Ámde a latinus X- betű kiejtése más, mert a fentiekben felül jelenthet még= S,- SZ,- Z,- ZS, -H,- K és Cs /K-S/ betűket is.

3. szabály: N és H gyakran felcserélhetők, sőt felcserélendők, /lásd 1, szabályt/. Ezzel aztán a zavaros átvételek miatti hibát, újabb „hibával” korrigálva, alapvető nyelv-történeti tévesztéseket okoztak. A H= N- tévesztést helyretéve megértünk egy sor értelmi furcsaságot. Pld, a nulla eredetileg hulla volt, a nászos pedig azonos a házós< házassal. A MÉH< MÉN iker- jelentés teszi lehetővé a Páros-istenség fogalmának megérését. Így lett azonban a méh-asszony = menyasszony, a menyecské= méhecske, a mennyország= méh-ország. Itt derül ki, hogy a miniszter nemcsak szolgavolt, hanem isten is. A miniszter ugyanis= míh-ístéri /1= méh-isten, vagy 2= mihes-téri-, tehát a méhkasban dolgozó, akit szolgának is nevezhetnek.)

4. szabály = M felcserélhető a W és V-vel. Ennek oka az, hogy a rovás V- betű egyenlő a latin M- el. A magyarban: a mult< volt, a máló< váló, a maradék< váradék, aki mer< az ver. Mérközik< vereközik, mellé< vele, beszél< mesél, stb. Az M- betűt –főként az angolok- ma is W-nek olvassák,. Az angol mosni= wash /vos/, tehát= mos. A német rét= Wiese /vize/= Mízes- és vizes. Puha-lágy= weiche, vagyis Méhe /a női méh./ A híres nagy folyó Missisipi= Wizi- szípi, tehát a Szép-víz. (Az ókori kisázsiai Mysia= Mézi-, vagy Vízi ország, későbbi neve: Bizania, tehát Víz-ország lett, melynek fővárosa Bizánc, ami bizony Víz-önc= Vizzel-felöntött párti város. Bizánc másik neve /keleti/ Vellence, ami= Felönsse, azaz felöntött< feltöltött város volt. Az olasz Velence német neve= Venedig, ami szittya-magyarul= Menedik< menedék. Egyébként nálunk a vendéglő= menedéklő volt hajdan.)

5. szabály = D lehet T- betű is, (sőt tájnyelven a T-helyett D- illetve a Dj- /di/ helyett pedig a Gy- is állhat). A hit lényege, hogy higgyél, hogy el-hidd a tanokat. A tűr< dúr< gyűr. A tömös-ből < dömös és gyömösz-kőlő. A tiz-ből /tűz/ így lesz disz, ahol a diszes= a /tűz/< a pirost jelentette, de a halotti disz= djász= gyász lett.

6. szabály: R = N , mint ÖstÉR és ÖsteN, az IstáR = IstaN< Isten. (Az ősi rovásírás R-betűje olyan, mint a fordított N, vagy I) Ennek következtében a keletkezésből, „keleti” égtáj is lehetett. Az angol- német őstér, vagyis a csillag = star és stern, egyaránt az őstent és istent, tehát a keletkezést jelenti. Ámde az ostern és eastern = az osteren és easteren jelentésű, ami a keleten, a keletkezés irányában lévő jelöli meg.

A 7. szabály: F = Sz. (többek közt a gót Sz= Ꝛ, olyan, mint az= f.) A fúró = szúró, forgalmas= szorgalmas, fakit = szakit, fiaker = szeker, /mivel IA= E/ A női comb /lat/ = femur = szemur< szemér= szemérem. A tudós segédje /lat/ = famulus = számulus< számolós). Ez jelenség azért is szinte „kötelező lett”, mert a rovás F- betű= Φ vagy ⊗ , melyből a görög th = Θ betű alakult ki, majd ezt a téves betűt angolok is átvették. Ez a kettősség a nyugati nyelvkultúrákban igen komoly félre értésekhez vezetett és ezért a mostani írásrendszerekben az F-betű időnként az Sz-betű helyett jelenik meg, illetve fordítva. Innen magyarázható a fent= szent jelző is, hiszen az isten fent van. A fúr= szúr, a fak= szak, fakultás= szakultás, a gyár /ném/ Fabrik= szab-rak, de a faros= szaros és a fekália= székálja< székelve szavak. Stb.

A 8. szabály: Sz = Th (és ma sokszor a „T” is = Sz). Ez a mai magyar írásban is jelen van. Pld, ami szűnő az tűnő, ami szikkad, az tikkad, a tű pedig szű- /ma sző/, illetve tűvel varr. Sőt a „tínó is el-tűnő” hiszen herélt. A zavart tovább fokozta, hogy az Sz= Th- betű helyett ma már sokszor csak „sima” T- t írunk, holott az eredetileg Sz- betű volt. Az ősi napistennő egyik neve a Szemes volt, ami a Szamos folyónak nevét adta. A Temes folyó is Szemes volt hajdan, akárcsak London folyója a latin nevű Thamis, mely szintén Szemes volt. (Az Athéne istennő neve= „a-széne” = a szén, vagyis parázsló nap. Artemis a nők és a vadászat istennője= Ar- szemis =az /úr/ Szemes, vagyis nap- istennő.

A 9. szabály: a Z= D, ill, Dz és Dzs. A magyar írás D- Dz és Dzs- Z- betűit és hangjait sokan képtelenek voltak megkülönböztetni még itthon is. Ebből adódik, hogy a Dz-t D-nek olvasták és összekeverték a Z- el. Így például a medve ősszavunkat szlávnak tartják, azt mondván, hogy a „szláv” med= mézet jelent, így a medve is szláv szó. Ez már csak azért is nagy tévedés, mert a magyar méz szó az ősi médz- névből torzult szlávva, mint médz< med Ezután a medz-evő= medzve, majd szlávosan med-ve/gy/ lett. A mai szláv medvegy- szóban a méz- végy+él /méz-egyél/ kifejezés még így is értelmesen beszél.

A „Zé- sités”, más hasonló torzítása a médző fogalom elfeledése lett. A médző ősnév világosan fejtette ki, hogy a rét „főfeladata” a „méz-legelő”, a vadvirág mézű „felajánlása”. A mezőt latinbetűkkel mezz- vá ferdítették és a folyók közti térséget jelölték vele. Ebből később a között jelentést alakították neki. Így lett Mezőpotámia = Folyamköz, holott neki a Méző /méz-es/-pot = a

Mézes-put-ony az igazi neve. A térség bibliai jelzője nem véletlenül lett „tejjel-mézzel folyó Kanna”, amit torzítva Kánaánnak neveznek.

Az ilyen tévesztés következtében lett a mézteremlő hunok Perzsiába bonyult népének neve a Méd, de a Balkánra teleülteké pedig Miezia. A med természetesen a mézt jelentette, amit az ország „görögös” elnevezése az Elám neve is bizonyít. Elám ugyanis –FO= málé, tehát a „gabona-méz” országa. A Moesia, viszont a Mőző< mézű térség neve volt. Hasonló tévesztést okozott Demeternek, a görögök gabonatermelő istennőjének a neve is. A medvét felidéző Demeter< Dömötör név hajdan a Dzömöt-ör= a „Zömöt” /a szemet< szömöt/ őrző istennő volt. ítel,

A 10. szabály: az Y = Ipszilon és a Pszi = Ψ , két ősmagyaros betű, melyet az X = ékes- éges /iksz- égsz/ jellel együtt találtak fel a „szittyá-magyar ellenes újjörögök”. Az X = tűz /éges/ is a Napistent „építette be” az újjörög nyelvbe. Kitalálták tehát azt, hogy a továbbiakban az X- jele az ismeretlen fejezi ki. Az Y, a kimondhatatlan magyar Ű- hangot kívánta pótolni, mely a Napistenő (Hőlőnő= Heléna, vagyis az Ílőnő= Ilona) nevének az ősmagyaros kifejezése. Az Ipszilon = /hangugrással/ Szíp-Ilon. (A görög nyelv a fenszéges fogalmát ma is Ipszilos-nak< Szép-Ilonásnak, tehát napisteninek mondja. Egyben jusson eszünkbe a magyar népmesék „Ipszilanti hercege” is, melynek neve is innen ered.)

A Pszi-betű sem más, mint a nagyon kedvelt ősi Szép- Szíp szó „átmentése”. (Így kap jó értelmezést és szép kiejtést sok vadidegen szakszó. Pld, a hamis-, ál= pszeudó –FOO= óda-szép, tehát szép mese. A pszichologus, viszont szíp- szőlőst, vagyis szépelgőst sejtet. A /gőr/ hazugság= Pszima= /sem más, mint/: egy szép-ima. A lélek= Psziché= szíp+ „ék”, ami az „ég< égi” jelzőt fejezi ki. A szép-ékezés viszont az ékezést, a gondolkosást és a beszédet jelenti. Az ékezés< íkezés tehát azonos az igével. Az ige az istennel, a bennünk lévő őszttőnnel azonos. Ez pedig teológiailag Krisztussal egyenlő. (Én vagyok az Ige –mondotta-, tehát az ige -FO= Égi /Égő/. A pszichológusok nem véletlenül nevezik az „Én-t” Ego- nak, ami ősmagyarul az égő-t, a fényt< a nap-istenfiát jelenti.)

Természetesen sok más torzulás is létezik, de most csak az érdekebbeket vettem elő, melyek főként a görög és latin nyelvek torzításainak a „visszafordításában”, tehát az ősi írások vissza- értelmezésében bírnak rendkívül nagy jelentőséggel. Olyanokkal tehát, melyek sok szót tesznek természetessé és logikussá. (Egyelőre elégedjünk meg ennyivel, bár ez sem kevés).

KIEJTÉSI MUTÁCIÓK ÉS A HIBÁK:

A rossz fordításnak legtöbbször kiejtési, azaz fonetikai okai is vannak. Az őseink ugyanis a rovásírást mindig fonetikusán /kiejtés szerint/ írták, így elolvasása- visszaolvasása nem volt könnyű a magyaroknak sem. Főleg azért, mert az azonos szájartással /fechnikával/ kiejtett hangokat „első hallásra” –főleg az idegenek- nehezen tudták megkülönböztetni egymástól. Az utódnyelvek fontos jellemzője tehát az, hogy az szittya-magyar szavak leginkább ferdített alakban épültek beléjük. A vissza- magarosítás legfőbb köbe-telménye tehát az, hogy felfedjük a toörzulást és képesek legyünk felismerni az eredeti szót, vagy kifejezést

A fonetikai tévesztések legfontosabb esetei a következők:

1./= a B- F- P- V

Az ajakhangok „játéka” rendkívül fontos, mert egymást nagyon sokszor teljes értékűen helyettesíthetik. A betűcsere tehát sok- sokezer esetben fordulnak elő –főként- az európai nyelvekben. A példáknak se- szeri, se száma: Az ősi szaBír< szaVár és szaPár ugyanazt jelenti, akár csak a Varázs< Parázs, vagy a Palisten /Palesztin/ = Bál-isten és a Palestin< Filisztin /Philis-teus/. A Bazil< Vaszil, és Bálint< Valentin, no meg a vásárol< pazarol< bazárol.

(Megjegyezni kívánom, hogy a kemény és lágy hangok cseréje is fontos jelenség, hiszen olykor még ma is jelentős különbséget fejeznek ki. A K= G, /Pld, makk- mag, karambol- garambol/ , a T= D, /toppan- dobban, tomp- domb/, a P= B, /pazarol- bazárol, piros- boros, pajkos- baj-kos, pajtás -baj- társ, stb.)

*

2./= R = L

közismert jelenség: Rebben< lebben, Robban< lobbán, Kelepel< kerepel, Csavar- csever< csévé. A Lú /isten FO= Úr /isten/. A száli- avarok= szári /sar- sári/ avarok, Níugaton Roland- Lorand, Taljánok- Tarjánok // stb.

3./= L = J, /Lj= J/

Ez „latinós” olvasat, de nálunk is jól ismert, mint: Lány - jány, gólya- góla- gója, gulya- guja, bolygó- bojebó. Bál- /istennő/ és a báj- istennő. A ka- liba- kajiba. Níugaton: a Villon -Vijon, Mallorca /sziget/ -Majorka, vidám /fr/= galliard /gajjár/= a gál-járja, /a táncot/, trikó /fr/= maillot- majjú. A divatos „tele”- szó a távolit jelenti. Valahza azonban a „tér”< tere volt, ami némileg átalakult. Stb. (A latin föld= terra, ami –FO= a rét /a tér/. A földet ugyanis hajdan a rét és erdő borította.)

4./= M = N

Óskori eredetű azonosság, ami gyakran előfordul. (Ellenben -ellemben, Különbén –külömben, de gomb- gonb és bomba- bonba.stb). Ennek okán aztán az ismert hun= ember, a hon- a haza. A latin ember= homo, az angol hon-haza pedig= home /hom/. Az ember őshona ugyanis az= ős-méh, a moh -FO= hom, így az angol honpolgár- lakos= homligné, azaz hon-lény, honi lény. Világos tehát, hogy az angol Belügy- minisztérium= Home- Office, ami viccesen= „Bélügyi”, -belső ügy.Stb. A magyarban jól ismert az N= M felcserélődés, (mint a különben= különben ejtése, vagy a komfort= konfort, stb). Így változott a hun is hum és a hon –hom-má. A latin humán = a hun-an< hun-anya- ból alakult, hiszen a legszebb emberi érzés a humanitás, az anyák tulajdonsága. Ez logikus, hiszen a humanus= hum-anus= a hun-anyus. A latin ember= homo= hon-o +s, vagyis honi< itthoni lény. Az angolban a legáltalálóbb ez a változás. A honi, belföld= home /hom/= honi. A belföldi ember= homling= honi lény, vagy hun-lény. A hazai föld= homfield= honi-föld.

5./= K= C = Q -jelenség.

A nyugati nyelvek nem ismerték a szittyá K- betűt, melyet sok más jellel próbáltak meg leírni. A fentiekén kívül még a Ch- val, Cs-vel és az X- el is írták. A következmények nagyon sok zavart okoztak minden nyelvben. (Pld, a /lat/ ki = qui= ki, a kérő= quero= kerő, a kvádok= Quad , de –FO= dák-ok. Ámde a magyarban is érdekes színfolt a K< C jelenség: Borika< Borcsa= Borka, Anka= Ancsa, Marika= Marcsa. A juh-gyereke= jerke, de a tyuk gyereke= jérce. „Hallgat mint a Csuka” < mert Kuka. Csaba< Kaba, Stb).

6./= K= C= SZ- szindróma

Talán ez a jelenség, illetve ennek következtelen és „indokolatlan” alkalmazása okozta a legtöbb zavart az ókori népek közti eligazodásban. Ennek „elérése” fokozta a tévedések lehetőségét ami pontatlan és felületes történelmi átírást és fordítást eredményezett. /Főleg a görögben és latinban./

Az közismert, hogy a latinban C- vel jelzik a K- hangot. Az viszont már kevésbé, hogy a C- jel Sz- hangot is jelent sok nyugati nyelvben. A görögben,,a francia, anol, az orosz és más nyelvekben is. Pld, Cecil= Szeszil, a Cent= Szent, a kközponti= center, valójában a Szenter= Szent úr, vagyis az isten volt. Az ókori híres Kimmerek, vagy Cimmerek sem ismeretlenek, mert ők simmer, azaz szumír< szemere népek voltak.

Ennek a jelenségnek a magyarban is meg voltak a következményei. (Aki cuppog, az szup< szopogat. A kemény így lett cemen, majd cement. A kőrákás nem-faragott módja a ciklop-os, magyarul a sziklás. A gyönyörű

ciklámen virág is a sziklán-él). Az nap ősneve pld, a Sár< Szár szónkból így lett Cár, /aki földi isten volt/. Ennek fonákja pedig a rác lett, ahogyan mi a szerbeket nevezzük. Ők persze nem a cár népe. Ők ugyanis a hatalmas termetű avar- szikamber törzsek fiai, akiket „sár- sári”, azaz szikár avar< szabir jövevények voltak hajdan.

Az ókorban azonban ennél is nagyobb bajokat okozott a szavály nem ismerése. Ez a nemtudás segített ugyanis eltüntetni a szittyákat, akiket –a mai tudatás szerint- helléneknek, vagyis ógörögöknek hívtak valaha. A szittyarovásírás Sz- betűje ugyanis előbb C- jellé alakult, amit hol K-ának, hol Cs-nek, hol Sz-nek kellett volna értelmezni. A középkorban azonban a C-t többnyire K-nak, írták át, bár a szittyá Cs- hangot is ezzel jelölték, amíg ki nem találták helyette a Cs< KS- jelet, a ma ismeretelnt jelentő X /Ksz jelet. (Ezért lehet az X-et Sz, Z, Cs, és K- nak is.)

Két történelmileg is jelentős tévedést hozott a helytelen íráskultúra, mely szinte lehetetlenné tette az ősi népek „identifikálását.” A görögök egyik őstörzse valószínűleg a megyer volt, melynek országa Athén körül terült el. A tartomány elő neve Megyer volt, amit a máig létező megara város neve is igazl. A görög latinul graccus, azaz magyar-kus, vagy grec /greq/ volt, ami megyerek jelentést takar. /Agr- ugyanis mindig // magyart- megyert jelent./ A tartomány neve Attika< attica lett, ami eredetileg szittyákt jelntett. Attica ugyanis –FO= a-citta, vagyis a szittyá. (Latinul a gyors= cito<cita, azaz szittyá. A város olaszul= citta< szittyá, akárcsak az angol city= szitty-a< szittyá).

Ennek révén laplezhető le egy hatalmas tévesztés, a híres görög Kária országgal kapcsolatban, mely Kisázsziában volt. Ennek lakói természetesen nem voltak „gökrögök”, bár számtalan tudós szármalazott onnan. A Kári országgal nem tud mit kezedeni a mai tudomány, mert elfeledett magyarul. A Kári ország ugyanis Cari, pontosabban Szári /sári/ tehtá isteni ország volt. Nevét a mai Irak kapta meg, hiszen Kári –FO= Irak. /A sumér- akkádok utódai/. Ezek a Trója mellett élő sári< szári nép elmenekült fiai voltak a ma „száli-frank” gallok, kik hazánkban megalapították Sicambriát és a Szajna mellett Páirzst. Stb. A „ronotott olvasatoknak” azonban igen nagy családja alakult ki.

Z./= K – C – T – triumvirátus.

A K= C egyenlőség érthető, hiszen sok nyelvben nincs K-betű. Ez azonban a mai magyarban is megjelent, bár nagyon logikus rendben. (Aki kúszik, az csúszik, aki kecses, az csecses, ami csobog= az kopog, csöng= kong, kábul< csábul, komor< csomor, a kopasz< csupasz, a köpönyeg< csöpönyeg volt, Stb.)

A T-re váltás némi magyarázatot igényel. A latinos nyelvek a magyar C-betűt igen bonyolultan fejezték ki, pld= Tz- vel, amit nehezen tudtak kezelni, így egyes nyelvekben elkopott a Z-betű és a T-vette át a C- és Cs- szerepét. 7

(A románban igen gyakori= Cirják< Tirják, Galac= Galati). Nálunk: Tapaszt< csapaszt, tapogat< csápogat, taps< csapsz, teker< csikar, talmi< csal-mi? tatár< csatár /harcos/, Stb.

A három betű szép harmóniában jelenik meg több szinonímánál: Koppan- csobban- toppan, konc- csonk- tönk, kavár-kever< csavar- csever= teker, köböl- csöbör- töbör, kő-mag< csomag< tömeg, kuporog- csuporog- toporog, kocog- csoszog- tocsog. Koloncol- csüllöng /csellengel/- toloncol, komor-szomor- tomor. Stb.

Érdekes ügylet a román „ősfejedelem” Vlad Tepes esete. Ő ugyanis nem román, hanem gepida, azaz „német”, pontosabban szász volt. Az erdélyi ősfjedelmek rangja a Gyula volt, mely név az izzó napio, a Gyóló- „napistent” jelentette. A gyula név latinus betűkkel Dula majd –hangzó ugrással- Dalu lett. Ebből pedig –FO= ulad, azaz Vlad lett. A Tepes eredetileg Cepes, azaz Szepes, azaz Dáciában élő német- gepida vezér volt, aki éppen a rómaiak ellen harcolt és nem mellettük, a „pogány szittyák” ellen.

8./= T = SZ. „rovásjel”- tévesztései:

A rovás Sz betű jele egy függőleges vonás= „ I ”, ami nagyon hasonlít a latin T- betűhöz, főleg a kis-betűhöz. Ennek ismeretében igen a latinus írásra céló áttéréskor sok szót tévesen raktak át, de ezek egy része megmaradt. A beilleszkedő új-szavak révén ma is igen érdekes dolgokat tudunk meg: Tű< Szű- sző, Tikkad< szikkad, /Tikfa= teak-fa= szikfa< kemény-fa/. Tervez< szervez, tűnik< szűnik, tarka< szarka //, téma< szó-ma, toll< száll, titok< szitok, tűzes< szűzes, (Tűzes menyecske< szűzes menyecske. A kanca és szuka is tűzel.), Megvilágosodik egy ősszó eredete is. A tábor ugyanis szábor. a szabírok /ómagyarok/ szálláshelye. Ebből következik, hogy a tábornok= szabir-kán /a -nok –FO= kon< kán./ A táborszernagy pedig= szabir-nagy, a legjobb katonára. A táborszernagy viszont= szabír- ezer- nagy, vagyis sok ezer katonára parancsnokra. /Az sem véletlen, hogy a horvát parlament neve= Szábor, tehát a szabírok gyülekezete./

A Temes folyónak neve is Themes- azaz Szemes volt, ez pedig a Szemere-orszlág< Moesia szittyia istennője nevét jelenti. Nem más azonban az angol Themze= Thamisz<Temes, tehát Szemes, Innen ered Róma folyójának a neve is. A Tevere ugyannal Szevere< Szemere volt, a Tiberis elnevezés viszont a Sziberis, vagyis szabíros jelzőt rejteget.

9./= J - H - csere.

Ez a váltás főleg a spanyol nyelvekben ismert. A Jézus így válik Hezussá, a Juan = Huan és Jerez= Herez, a José- Hozé, a Jumenez- Himenez lesz. Stb. Ez a jelenség azonban nálunk sem ismeretlen, hiszen a harkály-járláló/, aki vihog, az vijog, aki jelen van, az helyen van. Az íjász= ihász, Stb.⁷¹

A fentiekből következik, hogy a hun is jun- lehet egyes nyelvekben. A szövetség= union kiejtése= junijon, ami vissza magyarosítva- „huni-hon”, a hunok nagy hona, a nagy szövetséges ország. /Egyesült angolul= united /junited/, tehát hunited< hunná tett, egyesült birodalom. (A Hun Hon, -az Union-, tehát Atilla „találmánya” volt, jó 1500 esztendeje.)

10./= G = H – különleges kapcsolata.

A magyaros nyelvek sajátjában ezt a cserét a szlávok is „szeretik”, mert szívesen fordítják a nyugati H- kat G- ére. A magyarban pld: gőz- hőz, gáncs- háncs, gúzs- húz, gomoly- homály, gazda- házad, gomoly- homály, guzlica- húzlica, húzzák /vele/. A here -FO= ereg, azaz öreg. Idegenben: Hitler = Gitler, Himmler = Gimler, de a vár= grád is hrad, a Garam –latinul Gran-, pedig Hron lett a cseheknél.

11./= J = Gy –egyenlőség.

Tulajdonképpen „bel-magyar” sajátosság /?/. Sziogyártó= szíjjártó, kerégyártó= kerékjártó, jurta= gyurta, járfás= gyárfás, járok= gyalok /gyalog/. Jertek= gyertek, jer= gyere, jerke= gyerke< gyereke, jön= gyön, jöttment= gyüttment, jár= gyár, golyó= jojó, gyógyít= jó-gyít< jobbít, György- Jörg, Góteborg= Jöteborg, avagy a latin junius /Juno< Jónő/ hava olaszul Gugnio, azaz /gyunnyo/ stb.

12./= J = Zs –kül-honi /?/ ritkaság:

A magyar „szlengben” sok ősi és elfedett hang, valamint szó jelenik meg. Ilyenek: Jakó= zakó és zsakett, a buja< buzi, a járka is= zárka, a juh – FO= huzs< hús. A rojtos= rozstos< rostos, aki bájolog= bazsalyog,. Buják és Buzsák. Munka /ang/= jobb Albionban már dzsob, /így ejtik/. A jaguár /fr/= zsaguár, zsidó /ang/ jew= dzú /így ejtik ma/, lekvár= jam< dzsem. A juda /zsuda/= zsudó< zsidó. Jiddis= zsidis< zsidós, Stb.

13./= G = Zs, franciás jelenség:

Ismert változás, hogy a franciák a G-t Zsé-nek ejtik. Ez azonban a magyar nyelvben is előfordul: Aki guggol= /gyugol/ az zsugorodik. A gong= zsong< zeng, a guba= suba /zsuba/, a zsembék= gomb-ék, -gomba szerű. A zsembolya /kazal/= gombolya/g/. Aki zsibbad, az „gubbad”< gebed. A zseb= geb< göb, a zsőmle= gömle< gömlbe, stb. Ilyen persze a francia Giraffe= Zsiráf, a gilet= mellény= zsilet. A csira= germe= /zserme< gyerme/, tehát a gyermek?/. Ámde a GN= Gy- betűt helyettesíti, mint a nyíl= ligne -FO= gníl< nyíl, a francia börtön= bagne= bánya, avagy a véres= saigne =szennyé.

14./= D = G és Gy:

Magyaros tájszólás, mely többször is meglepő összitya eredetre utal vissza: dug< gyug, diamant< gyémánt, ördög< diablo szlávul= gyábel. A Gyurkovics /Gyár-kovács/ szlávul Durkovits, a svéd város Djurgarden kiejtése Gyurgarden, stb. A magyaros dolog hajdan gyolog, illetve gyalug< gyaluk volt, hiszen fát dörzsoltek fához. A tűzcsinálás titka pedig ebbel rejlett. Az természetes, hogy az őskorban a tűzcsinálás volt a legfőbb munka, azaz dolog. A gyulok< gyolog latinus betűkkel lett dolog. (Logikus, hogy ebből a ténykedésből ered a csinálni ige. Az N= H szerint a csinál< csihál, azaz tüzet csihol. Csihol< csinál /fr/= fair és /ang/= fir, ami= fír- fúr és fir< fájr= fajér, vagyis fát dörzsolve /pörgettyűzve/ gyújtottak tüzet. A /ném/ tűz= feuer/fajer/ is fa-jár, hiszen két fát egymáshoz dörzsolnek. Az olasz csinálni= facere /facsere/ egyértelműen bizonyít. A csinál= fa-csere igéje a dörzsolvetűzcsinálás egyik bevált módja volt. Igazé a spanyol tűz= fuego, ami némileg más, mert a „fa-égő” torzult el kissé. A magyar gyalu= gyúló /csiszoló- csiholó/ módszer őselnevezését a szláv nyelvek is igazolják, hiszen a csinál= delagy< delaty, -FO= gyaled- gfyalud, vagy oroszosan gyelagy szók is a gyulad< gyalud /gyúlok/ szók rontott átvétele

15./= H = S és Sz:

A rovásírásból ered egy latin betűkkel nem „reprodukálható” hasonlóság, ami természetes lesz ha két rovás S= „Λ”- betű jelét csúcsosan egymásra helyezzük és a mai= X, betű jelét adja. ami valaha a H- hang jele volt, még az ógörögben is. A rovásírás H- betűje pedig két egymásra helyezett X kré- (Vsgyis= Η .)

A két hang felcserélése nemcsak a szavak színességét fokozza, hanem sokszor ellentétet is kifejez. Sunyi< hunyi /pislog/, el-halaszt< el-szalaszt, hánt< szánt, halmoz /almaz/< szalmáz, herkentyű< szerkentyű, hortyog< szortyog, elhúny /meghal/< elszunnyad, hódol< szó-dül /hízeleg/, hőköll< szökell /megugrik/, hegye< szegye /a ló melle/, harácsol< saracol- sarcol, súly /betegség/< hől- lázás, harang< szálang= szólong /száll-hang< szól-hang/, szimbólum< himbálom /a cégért fujja a szél/. Huny< szunnyad. Stb. Amde ellentéteket is kifejez: sül< hűl, süt< hűt, szél< hől /melegsik/, híg< szik- kadt/, só< hó /a só olvasztja a hót/. Szíves< híves- híve. Hivatal< sziatal, vagy „szivatolo”. Hirtelen- szertelen, Hámoz- sávoz, harcol- sarcol, Stb.

16./ NY= GN és NG

A Gy- és Ny- kettős hangzót sokszor azonosnak veszik, mert a görög G= Gamma /γ/ a latin Y- t idézi fel, így sok nyugati szóban az Ng- vel fejezték

ki a Ny- hangot. (Pld, mignon= minyon, „péznz”= pognonZ ponyon. A Meroving királyok neve= Mero-viny, azaz merő-fény, tehát napisten.) Ez a jelenség a magyarban is megglehető. A kivasal= mángol ige –FO= lognom< lenyom. A zászló leng –FO= nyél- végén.

Az Ng< Ny egyenlőségnek fontos történelmi vonatkozásai vannak. A frank Meroving merő-finy< fény példájára a Pünkösöd németül Pfinngen, ami szittya magyarul= Fény-sten, vagyis Fényisten ünnepe. A magyar oroszul= venger, ami venyer, vagyis Fényyer, illetve Fényel, vagy Fény-úr. /napisten fia./

Innen ered egy másik magyar jelenség is, amikor a GY= Ny- el lesz azonos. Aki fenyít, az fegyít< fegyelmez. A feyház tehát Feny-/ítés/ ház. A fegyver is fegy-/fegyelmező/ és verő eszköz. Így lett az inni< innya igébál= igya- igyál. Az enni- = egyél is enyél volt. Az enyész és emész is ebből ered. A baj< úgy sem más, hiszen az úgy –FO= nyú, tehát nyúg, ami alatt nyögünk.

17./= T = Cs:

Meglepő világos magyarázatot kapunk ennek révén néhány kifejezést eredetére: A csipetke neve= tépettke, hisz csipegetik< tépegetik. Tépel< csépel. Aki tapaszt, az először csapaszt, vagyis odacsapja a sarat. A tapasztalás pedig csapást- állás. A hangya csápopog, azaz tapogat. Amikor tapint, akkor csáppint, a csáppal-int. A csemete eredete „temete”= /a magonc= vesszőcske „el- temetése”< földbe ásása. A csülökből is készülhet túlök, nemcsak a tulok szarvából. Ami csöpög az< tőpög és ami csobban az< top-pan. Sőt a csarnok is tár-nok< tárház volt valaha. A talmi< csal-mi? A talány< csalány? Le-túr< lecsúr. A csőr olyan mint a tőr, amivel mindent fel-tör. A tönk< csonk, a tömeg< csomag, a tudás< csudás. Tömöcköl< csömöcköl. A tömör-tömött< csömört okoz. Stb.

BETŰ ÉS HANGELHAGYÁSOK

H- BETŰ ELTŰNÉSE

Az un. Hehezetes /erős/ H- általában megmarad, de a lány H a latinus nyelvekben eltűnik. A magyar alél is a halál rokonszava, az él szó a meleg< hőül- hél utódszava. Az ered ige a heréd változata. Az óriás is hórias, hiszen jóúl ismert a hóri- horggas kifejezés.

Homérosz és Herodotosz Homér és Herodot-ként szerepelnek. A Hugo viszont Ugo, a Helena- Elena lesz, a legfontosabb azonban a HUN elnevezés Un-ná változása. Az ókorban mindig a hun- volt az első, így szinte minden nyelvben az egy a hunt jelentette. A latin unus- una, a francia une-

un, vagy en, a német ein és az angol on- is a hunt, a hunokat jelentette.
/Támadésngolul= onset, tehát hun-szép. /hajdan visszafordulva támadtak/. A francia várandós anya= enveinte < anszent< hun-szent. Az olasz egység= unitá, ami hun-itta, hiszen vérszerződési italt ittak. Stb./

L- BETŰ KIESÉSE

/Feleslegessé válása?/

Általában a T- és D- betű előtt marad el a kiejtése. /holt- hót, táltos- tátos, múlt- müt, volt- vót, foltos- fótos, koldus- kóduš, boldog- bódog. Ámde másutt is felelhető a jelenség, pld. kulcs- kúcs, gyolcs- gyócs, bolgár- bógár, kolbász- kóbász stb. Idegenben is jelen van. A glecser –FO= recselg, tehát recseg. Az Alpok neve -O= kopla< kop-a< a- kup-ok.

N- BETŰ CSELVETÉSE, MAJD ELHAGYÁSA

Azt hiszem eredetileg a Gy- betőünk Y- jelét helyettesítették a görög lágységhe /"n"- melynek jobb szára lefelé nyúlik/ - ezt a nyugati nyelvek N- betűként vették át. A magas magyar „mágus” a latinban így lett magnus, ami nagyot jelent. (A nagyobb viszont már major< magyar< magyar. A magyar oroszul wenger, ami= enyer- azaz megyer, hiszen a B-M-V szabályx itt is érvényesül.) / lengye wegry is megry< megyer, és a német Wagner is magyar- magyar. Nagy Károly frank neve Charlemagne< Sarlmany, ami Sár- magye, tehát Sármagyar, tehát eredetileg sarmata./

A latinus nyelvekben a Gy- hang leginkább Gn- ként jelenik meg. Pld. a görög ismeret= gnózis< gyózis, vagyis mag-győzés- meggyőződés. A németek frank neve= almagner /almányer/ami= a-magyar- magyar olvasatot adja. Németország- Almagne is a-magyaer- magyar nevet idézi fel. /Ne feledjük, hogy a Bavaria< Avaria és a bajor pedig major, ami magyar- magyar.

P- BETŰ MAI ÉRTELMETLENSÉGE.

A görögök a magyar F- betűt, ami a fő- a „fejes” a főnök, a fölöttes- fogalmat adta, gyakran fejezték ki PH- val, ami az F-t helyettesítette. Az elírások következtében azonban gyakran P- ként maradt meg az utódnelvekben.

A P- tehát sokszor a Fő- jelzöt idézi fel. Pkd, ekbpj= prezident, ami főzéri-dent, ezer döntést hozó főnök. A legjobb- prima –FO= amirp< a fő-mór.

Máskor a magyar szép- szip jelző rovásirt „Szp” betűit fejezik ki. A lélek görögü.= psziché, ami szip-„és” /Ch- igen sűrűn= S/. A szép –es szép-öst jelent, vagyis a bennünk lévő ösztönt< istent, az őst.A pszichológus tehát szípsolog-os, a szépen szóló valaki. A német Ünkkösd = Pffingsten. P= fő, fing= finy, a sten= isten, vagyis a Főfény-isten, a Napisten ünnepe, a tavasz ün-

nape. A cseheknél a méh= pcsela, ami a fő-csóla+kót, a méh-királynőt, vagyis a hunok méh-anyja Boldogasszonyát jelentette. Stb.

AJAKHANGOK ELTŰNÉSE

A B-F-P-V betűk gyakran felesleges jelként léteznek a nyugati nyelvekben. Ha ugyanis kihagyjuk őket a szóból, a kifejezés azonnal megszólal magyarrul. A magyar bringa= ringhat. A francia kuta= breve, azaz revid- rövid. A hideg szél= brize, tehát rázl.

A pesti fráz= ráz. Az angol keret= frame, azaz ráma. A laza, puha= flaggy, tehát lágy. A hideg= frigid, azaz rigid-l kemény.

A plazma= láz-mag. A lálz ugyanis belső tűz. Lázong- llázad, hiszen „tűzelenek”. Pletyka= letyka- lotyka< locsog. Prézli= részli< reszeli. Óceán= Pazific= ázi-visz, tehát úzó-víz. az víz. /Az óceán= ozean sm más, mint közön< ázzon./

A német izzik= Schwül, tehát- sül. A német nővér Schwester, ami ős— ester, vagyis ős- isten-nő./R=N/. A német sógpr= schwager= ságer< sógor.

Rossz angolul= wrong- azaz rongy. Kard= Swert, azaz sért. A hajókár= wrack, ami FO= karw- azaz kár. Áru= ware, tehát are< áru. Nyugat= west, azaz est. Úszó= swimmer, azaz sumér- sumér. Stb.

*

MAGÁNHANGZÓK TORZULÁSA

A tiszta /szittyá/ ősi rovásírás nem irt /nem jelölte/ a magánhangzókat, márpedig azok meghatározó jelenségei voltak a magyaros beszédnek. (A tar- tár, a tér, a tör- tőr, túr és tūr, avagy a kar- kár, kér, kör, kor- kór,kúr, kūr stb, óriás ellentéteket képesek kifejezuni. Ezek jelentését csak a szittyák tudták és érezték, de az idegenek nem, így sokszor fordították ezeket fordítbe. A sokféle magánhangzót az idegenek nem tudták közbeérteni és helyesen kiolvasni, így szükség a „segédjelek” /lábjelek, pld. +,o, stb segítségére. Ezeket főleg a héber és arab írásban láthatjuk./ A tiszta magyar írást tehát ezek a jelek „beszennyezték”, amit a szittyák a „tudatlanság jeleinek” tartottak és a tiszta ellentéteként „szemetes” írásnak neveztek. Ez a jelző később szemiteként ment át a köztudatba. (A szemitizmus tehát előbb nyelvtani fogalom volt és csak később vált politikai minősítéssé.)

Amikor azonban kialakult a görög, a héber és latin írás, szinte megoldhatatlan problémát jelentett a magyar nyelvben lévő majd két tucat magánhangzó helyes jelölése. Főként az úgynevezett „kétpontos” hangzókkal voltak bajban, elsősorban tehát az „Ě- Ī- Ő- Ō- Ū- Ű”,-hangokkal. Nehezen birkóztak meg azonban a hosszú magánhangzókkal is, mint az á.é.ó. ú-val. Ezeket

tulajdonképpen csak a német- gót< hun- géta írással voltak képesek leírni és kimondani. A többi nyelvek viszont két, vagy három magánhangzóval próbálták a magyar hangokat „reprodukálni”. (Pld, az Á= aa, az É= ae, ia, ai. Az Ó= au, av, eau. Az Ő= eu, ev, Stb.). Hozzá kell tenni, hogy ezeket a „póthangokat” meglehetősen önkényesen alkalmazták, így rájuk nehéz volna hézagmentes szabályokat kialakítani

Í= Ű és I= Áj tozrulások

A görögök Y- al kívánták a szittyia Í- hangokat helyettesíteni. Pld. Cybele istennő= Kúbele, a szobrász Myron- Múron, a jósnő Pythia pedig Púthia lett. Nálunk is megjelent ennek a hatása, hiszen az Y- kiejtése hajdan Űpszilon volt, így a Duna= Yster később Istler, pontosabban= Isten lett. A „Halotti beszédben” az ymádjuk< úmádjuk ige korabeli laltinos írással vimaguc lett, ez pedig imádjukká vált. Az az izzik latinosan yssik-ké vált, ami később üszök< üszöggé alakult. Az ing< úmög szó kialakulása pedig példaértékű. A hosszú férfi ing ősi neve ve víkony< vékony volt. /Ebből alakult ki hajdan a női szoknya viganó /víkon/ elnevezése is, A víkony „átírása” előbb= úkony, majd ugony lett, hiszen –FO= ýnogü, azaz üngő< ingó /lengő/ és végül ing lett, bár néhol úmögnek is írták és mondták .

Az Í- betű egy más változata az „áj- és ej-” kiejtés volt. A finom- fájin, a kiabál- kajabál, a hiába- hejába lett egyes helyeken. (Ez a kiejtés különösen az angoloknál népszerű. Pld, az én= I< Áj. A tűz= fire- fájr, /de a német tűz= feuer is= fáj-er./ Ma már szinte angolmán divattá vált a „sima” I- betű amerikanizálása. Az Irén így lesz Ájrin, az Izsák pedig Ájszek , a Mihály- Májk, a bika pedig bááőjk, stb. Az „áj”-jelenség eredetileg az Y- hangzó nyugati változata, amivel a szinte kimondhatatlan Ű- hangor kívánták helyettesíteni. (Byron< Bájron, Van Dyck< Van-dájk, A dicső< dűcső „Bű- bájos” istennő Bő< Bű neve, a búcsót jelenti az angoloknál. A Bű. istennő angolul a By, ami Báj kiejtést és az „Isten veled” értelmet kapta.

Meghökkenő azonban Erdély= Dűcső< Dácia nevének az esete. A „Dicső ország” hajdani a „Kis-Szittyia” szövetség része volt Erdély, akkor Dűcső /dicső/ hon volt, amiből latinosan /Ö-Ű= A, vagy= Eu.) Dycső= Dacia tartományt csináltak. A dicső< dyc nép pedig „dac= dák” lett, amivel fontos történelem-l hamisítás indult be. Az akkori Dűcső országból a római uralom miatt több nép távozott nyugatra, a mai Németországba. A nevüket azonban magukkal vitték. A dűcs- dics szót azonban a saját írásuk szerint vették át és őrizték meg. A nevüket tehát hol deutsch, hold dajcs lett bele. (Aligha véletlen, hogy Német-alföld= Néderland népe is duts-nak írja és dacs-nak ejti saját nevét.)

Ó- Ő- Ű probléma

A legnagyobb bajok az Ő-Ő és Ű-Ű hangokkal voltak. A csak 24 betűt tartalmazó görög és latin hang- és betűkészlettel ezeket egyszerűen nem tudták kifejezni, így kettős és hármas betű-csoportokkal dolgoztak. Az U-hangot a „V- vel” /és W/ próbálták leírni, így a régi latin írások telve vannak a „VS” = US végződésekkel, melyek többnyire az űs-t, vagy ős-t, –a hajdani istent- jelentették. Az Ű- hangot viszont „EV, vagy EW” betűkkel jelölték. /Tulúz város= Toulouse, Vertús pedig= Vertus./, Ámde hamar kiderült, hogy sokszor az Ő- betűt is ezzel fejezték ki, mivel nem érzeték a magyaros különbséget. A görög főisten így lett AZ ŐS-ből = az Eus, illetve „rontva”= aZ-eus. A latinos nyelvekben pedig az Ű- t már az „EU- EW és UW, WI, VI, valamint IU és UI”-betűkkel is jelölték. (pld. Montague< Montagú, Richelieu biboros< Risöljö stb.)

Fontos tapasztalat az, hogy a magyar Ő- Ő hangot a görögös- latinos „A” betűvel fejezték ki, „fordították le”. Ezzel a „rontással” igen sok ősi szó épült be a nyugati nyelvekbe. Pld. Az „Ősz”- isten= Ász. Az –angol- fegyverraktár= arsenál= őrzenél< őriznél. Az őrmény= armani, a baleset= accident= össze-dönt.

A keleti nyelvek „Ar”- szava, elsősorban az Úr- /Űr ?/ és az Őr jelentést viseli és istent mond. Az őrmény= armani. A bibliai arameus nép= örömös= tehát ők sumér, vagyis szemere nőtörzs voltak. (A mi szerémségi< szemere -FO= emes, tehát örömös nők hona). A magyar nyelvben az áristom eredetileg őriztem volt. Az asztag= össze-tag+olt< összerakott, az aszú= öszű< öszsált, -töppedt. Az aszatt= öszött, az árboc= pedig ör-„bot”, melyen az ör üldögél. (T= C, mint a tapaszt< csapaszt, taps= csapsz, cipő= tipő< tipegő. Stb.)

A magyar hosszú Ó-betűket az AU- AV, OU- OV és EAU betűkkel, a hosszú Ű -betűket pedig= OU- OW és EW párosításokkal fejezték ki, bár inkább helyettesítették őket. Az Ę- Ę- Ę –betűket =AE, AI és IA- val próbálják megközelíteni, az „Í- betűt” pedig az= EA, IE összetétellel utánozták. (A moldvai Bacau= Bakó, a francia Tours város neve= Túr, a turánit, a tórit jelentí, a Bordeau város neve viszont a= bordó, ami a lilás színt és a vízpartot fejezi ki. A saint= szent, a Maine= mén, a Calais= kalé. A belga Leuven= Löven, az osztrák Leoben pedig= Lőben. stb.)

V- W keverés:

A hosszú Ú és Ű- betűket a nyugati latinos nyelvek a V- jellel kívánták megjelölni. Az Ő- és Ű- helyett gyakran a V- t írták, amit főleg a latinos és szláv írásokban alkalmazták. /A palóc így lett palovec, ami a lengyelek egyik neve. A latin dicséret= laudáció, vagyis a Ló-dicső. Az angol törvény= law, azaz ló, tehát az isten.

Az U= V– W elírás azonban főleg fordítva írva okozott –sokszor történelmi- bonyodalmakat. Az erdélyi fejedelem neve, az égő-nap istene gyűló jelzője után, Gyula volt, amit hangugrással Gylunak is neveztek. (Gyalui havasok neve is innen ered.) A Gyalu szó latinosan Dalu- lett, amit fonákírással Ulad-lnak olvastak, de a történészek Vlad-nevet csináltak belőle. /Ezt pedig mint „ősi román nevet” dobták be a köztudatba. A „tősgyökeres” orosz Vladisszláva név sem más. A Vladiszlav –FO= valsz- dalv= a vallás-dalu, vagyis „gyűló vallás”, tehát a napvallás. A románok magukat vlch-nak nevezték, ami szintén rontott szó, hiszen a magyar oláh szóból kerekedett ki, mert az olah< uláh= valah, majd vlah lett.

A magánhangzókat jelentő /hosszú ékezet pótló- helyettesítő/ V-W betűk, főleg nyugaton jelentek meg. A kard, mint tudjuk sért, amit angolul swert-nek írtak. Az áru= ware, az úszik< iszik= wisky< isz-ki. Az érték = wert /ék/, stb. Sokszor azonnal értelmes magyar szók kapunk, ha elhagyjuk a W-t.(A cethal= ehale, azaz hal. A nyugat= west, vagyis est. A rossz-hitvány=wrong, tehát rongy. Stb.)

A W- V effektus azonban megjelenik a fonák-olvasatú szavak előtt is. A hajó-kár angolul= wrack, ami –FO= kár-w. A birkózás= wrestle, ami –FO= eltser-w< elcsúr /elcsavar/. Kígyózik= wringgle, ami w+ring-le. Stb. A fentiékből az következik, hogy ha elhagyjuk a W- V betűket, akkor megkapjuk a helyes magyar szót.

NYELVTAN ÉS ISTENEK

A nyelvtan elemei a szókban megjelenő szakrális őstevékenység változásait fejezik ki. A szótőhöz tett „toldalékok”, így a ragozás /a deklinálás és konjugálás/ minden magyaros utód- nyelvben a különféle isteni nevek, jelek és jelzők megjelenítésével történik. Az ősi tudományok, mint a szónoklás, verselés, a matematika, a rajzolás stb. mind magyar összavak, melyeket ma is használ a világ, persze anélkül hogy tisztában lenne a szitty-magyar örökséggel. A kultúra, mint tudjuk, az írással, a rajzolással és a számolással, vagyis a gondolatok és szavak, valamint a világ elemeinek megörökítésével kezdődött. A kultúra= kü-el-túrúás, a kő-eltkörös- túrúás ténye, hiszen a kőbe vésés /írás/ és a köves földbe túrás /földművelés- magvetés/ kezdő művelete volt (A kultúra –FO= rútt-luk, hisézen a kőtáblán, vagy a köves talajon rótt luk volt az írás és termelés kezdete.)

A kü-farag /kifarag/ szó –FO= garafik< grafika. A számolás angolul= summary, számolni, összeadni franciául= sommer, és németül= summir-en. Ezek ugyanis mind sumérozást jelentenek. A sumír- szumér viszont magyarul szemere, a szem-termelők népe, akik szemekkel /magokkal/ számoltak, illetve hajdan szemeltek. A görög számtan< számolás= matematika, amit hajdan így

irtak= matematik. A görög Th azonban= Sz, ennek okán a matematik< matemazsik, ami fonák- olvasattal= kiszámétám, vagyis kiszámítám< kiszámítom.

Nem más azonban a nyelvtan= grammatika sem. (Bár azt tudni kellene, hogy a Gr- gyök mindig magyart és megyert jelentett. Pld, Az ingyen= grátisz, azaz magyar- rátesz. A német szörnyű és gyilkosság= gról, azaz magyar- öl. A fintor= grimasz, vagyis /a kényszerrel megkérstelt/ magyar imáz. Stb.) A görög- latin nyelvtan= grammatik /grammatic/, azaz= magyarabba-tisz, tehát magyarabbá tesz. /A B=M=W betűk gyakran helyettesítik egymást. Pld: bir< mer< ver, birköz- mérköz- vereköz stb./ A magyar szavaknak fonák jelentése is van. Most is kiderül, hogy a grammatika –FO= aki- tammarg, vagyis aki tömörög, azaz tömören fejezi ki magát.

Az már csak hab a tortán” ha megtudjuk, mit is jelent a büszke szólás: „ízes, mint az attikai só”, melyről azt tartják, hogy Platon, Szofokleusz és Homérosz „görög” szellemiségét fejezik ki. Szeretném azonban megjegyezni, hogy Athén ősi országa /később csak tartomány/ Attika /Attica/ nevet viselte, és első fontos városa Megara /Magyara/ névet kapott. Attika< Attica nevét azonban hajdan C= Sz szokás szerint Attiszának ejtették. Ennek fonákja viszont a-citta< a szittyia. Az attikai só, tehát a „szittyia-szó” az ógörög- szittyák tudása, mellyel elkápráztatták a világot. Talán az sem véletlen, hogy a város szava olaszul= citta /csitta/, ami magyarul szittyia, illetve az elegáns angol város a= city /sziti/ sem más, mint szity<szittyia, csak éppen lekopott róla az A- betű.

*

Most tehát végig szeretnék menni a ragozáson, ami a nyelvtan legfontosabb cselekménye. A szavak -főnevek, mellénevek és igék- ragozásának kultikus rendszerét kívánom feltárni. Azt a jelenséget melynek neve is ősi szittyia fogalom, hiszen a rag -FO= gar= -tehát- magyar. A nem-ragozó, a „prepozíciós” nyelvek ugyanis nem- magyarok. Kezdjük mindenekelőtt a névelőkkel.

A névelők: A megítélésem széierint hajdan istenszók, vagy istennevek voltak, melyeket valaha nem illett semmi fontos szó és kifejezés elől elhagyni. A magyar nyelvben régen csak egyetlen névelő volt, a-„Z” /vagyis „Az”/, másként az Ász< az isten. Természetesen a latinus nyelvekben sem más a helyzet. Az olasz és spanyol nyelvben is isten a névelő, bár náluk a Ló- /L/ isten jelent meg. Az isten- szócskák -a Lo, a La, Le, L', El, Al-, valamint a többes számban a Los és Les formában is létezik. Az angolban a névelő a The= Dze, vagy Sze -FO= Ész, /Ősz/, vagy Ez- /< Az/l, tehát az isten. A német nyelvben három névelő van, a Der, Die, Das. Ezekből Der -FO= red= he+red= Urad, A Die -FO= ejd = N+ejd = Nöd, az ősi Nöisten. A Das -FO= sad= a+sad= Ősöd, tehát a „semleges”, pontosabban a him-nös Párosistent jelenti. Mint láthatjuk, minden névelő az ősi szittyia-magyar szakralitást jeleníti meg a sza- g:

vak előtt. A nemek hegemonikus helyzetét a magyar nyelv fejelzi ki a legjobban. Nevezetesen a legmagasabb megszólításoknál, az Önnél és Magánál. A magyarban az Ön megszólítás a legméltóság teljesebb. Ez érthető, hiszen az Ön -FO= a Nő, ami az első istent jelenti. A férfit, a nemző< magzó istent a Magas< Mag-Ász istent fejezi ki. A magázás a= Maga tehát a Férfi- társistent jelentette.

A van ige: A van ige pedig -FO= nav= a Nap-ot, a Napistent jelenti. Az idegen nyelvekben pedig a van szót az= est és ist /néha is/ az isten fejezi ki. Franciául: ő van= il est, azaz il= IL +est= Ló-esten –isten. A németeknél: az ő-van= Er ist, tehát Er< Úr ist= isten, vagyis az Úristen. Ha pedig valakinek kétségei volnának, hogy a van a napot, vagyis a napistent jelenti, akkor vegye elő a spanyol és portugál szótárt. A van ugyanis a spanyoloknál= esta, tehát az estan< isten. A portugál nyelv még szebben beszél. A van= estar, vagy istar. Ez pedig az istent fejezi ki. (A rovás R- betű jele az N, így ezeket nyogaton sokszor cserélték fel.) Az Istár tehát az Istan< Istent jelenti. Megemlíteném, hogy a Duna neve latinul Ister volt, ami tehát Isten. Ez azért jogos, mert a Duan –FO= anud< anyud- anyád, a bernnünket ellátó istennőt fejezte ki. Az ősi Esztergom is Istergam, vagyis Isten-mag /vallási központ/ volt.

Ősi finomságot fejez ki az a nyelvtani jelenség, hogy a finomításul és olaszil az Ő /tehát az istennő/ megnevezésée a Lui és Lei, ami Lói-, aээз is-teni megszólítás. A többes-szám jele a mag-makkos magyarban a K- betű, vagyis a Kő isten neve. A hunos németben viszont a többes jel= En -FO= Né, vagyis Nő. Az angolban és franciában pedig az –eS –azaz- Ős jele. (Ez a franciában Les, -tehát a „Lós”- alakot kapott, ami azonos a spanyol Los-sal.)

Melléknevek: Képzésük Európaszerte hasonló, főleg ha a főnevekből történik. Ilyenkor rendszerint az „-S isten- jel” hozzáadásával. /Fa= fás, nap= napos, víz= vizes. A latinban a római= romanus, a fegyver= arma, a fegyver-es= armatus. Németül azonban az „-er” /az Úr/ képez melléknevet. Az út= strasse, mellékneve= strasser, a ház= haus, a házi= hauser. A támadás= Sturm, a rohamozló= stürmer. Stb. A latinos nyelvekben más istenn-nevek is megjelennek. Az –IL- EL –AL és a LA, LE, LO. /Ló-Isten/, az- IS –ES -OS /Ős/ -US, vagy –AR –ER –OR /Úr/ istennevek hozzátoldásával csináltak sok melléknevet.

A melléknév fokozása –főként a rendhagyó-, nagyon látványos: A latinban például a nagy= magnus, /magnós< megnős/, a nagyobb= maior /magor< magyar, a legnagyobb a= maximus, /magszem- ús/. A nagy= magnus, a szemtermelő nőt, a mag- termelő nő-öst jelképezi. A nagyobb= major, vagyis a magor= magyar ember. A legnagyobb= maximus a mag+szem-ús, a férfi- a magos, és a nő-, a szemes- Páros-istenség. A németben a nagy= gross= magyar+ oss, (a GR= mindig magyart jelent.) A nagyobb= grosser= magyaros-er= mgyar ős-Úr. A legnagyobb= grössten= magyar-össten, /a legnagyobb a „Magyar /a mag-árasztó nap-/ isten. Angolban a nagy= big, ami= bög< bog-

gömb. Ámde –FO= gib< göb= a msp. (Az angoloknál az I- gyakran= Ő, mint az Irving< Örving esetében.) A nagyobb= bigger= göb- úr a nap-úr. A legnagyobb= biggest= göb--est+en, a Nap-isten.

A nagyobbbat manapság a plusszal, a kisebbet a minusszal, a legmagasabbat a szuperrel /szuperiőrrel/ fejezik ki. A plus hajdan a= Pálus= Pál-Űs< a Napistennő neve volt. Ezt tévesen még a Bibliában is Baál-nak nevezték el, de ő valójában Bálós< Pál-Ős, a „Méh”-istennő.. A minus a= Mén-ús, a Mén-isten, a férfi isten. A mai egyedül uralkodó Himisten ugyanis az, aki megbontotta, a szittyia napvallás Háromszentségét és letasította trónjáról a Boldogasszonyt. A csökkenést kifejező mínusz tehát indokolt, hiszen a napvallás teljes bukását is elősejtette.

A legmagasabb, a legfelső minősítés divatos angol szava ma a super /szaper/, valamint a superieur /szuperiőr/. Ez azonban nem más, min t az avar-szabir- magyar népek középkori neve. A szuper= szaper jelző a magyar szapárr< szavár nép nevének angolos változata. A francia legfelső= superieur /szuperi-őr/ pedig a szabir és szabsr-úr, hiszen hajdan a szavár- magyarok voltak a legnagyobbak. /Aligha véletlen, hogy a tudás egyenlő a szabirokkal. A portugál- spanyol tudni ige= saber, a latinban pedig= sapere /szaper/. Az sem véletlen azonban, hogy az oroszán héber neveis= szabúr, vagyis szabír, elvégre az oroszán a magyarok címerállata volt./

RAGOK - „PREPOZÍCIÓK”:

A teljesség igénye nélkül nyúlok e nagyon bonyolult kérdéshez. Most csak néhány példát veszek elő, hiszen több tucat ilyen ragozási rendszer létezik. Most tehát csak a leggyakrabban használtakat vizsgáljuk meg.

FŐNÉVRAGOZÁS /Declinacio/

A szó sokkal inkább a fő- nem /a főmén/ és az ember /a nő/ „teremtés aktusát” fejezi ki.

A declinacio= a hajlitgatás. (A nőnek le kell hajolni és oda kell kínálni magát a himnek. A pukkedli pld= bukod le, hajolsz le/. A nemzet= náció, magyarul a nemzés egy jó- nász. A gyermek , az új ember ugyanis a jó-nász eredménye. A magyar nyelv nem véletlenül nevezi a nemzetet nemzett-nek.) A felajánkozás hajdani formája volt a női „pukkedli”, /bukod-le/ az a mozdulat, amikor a nő szét tárta a karját és meghajlott a férfi előtt. Felajánlotta magát a nemzésre. Ez volt az „alanyeset”, vgyis a -lány esete, amit a tárgy-eset, pontosabban a tárgyeset< a térdre eset, a térdelés követett. A részes eset a dativus, vagyis az „ada-tivus= oda-tevés”. A lány tehát letérdel és adateszi ölet a nemzőnek.

A genitívus a birtokos- eset. A gén- tevés, vagyis az a helyzet, amikor a birtokos „gént-tesz” - helyez be az öbbe. A részes eset tehát valójában az „oda-tolás”. Az ablatívus már a „láb-látivet” , a lábraállást, a távozást- távolodást jelentette.

Azt hiszem a magyar nyelv elképesztő dolgokra képes. A főnév /a fő-nem= a nő/ hajlitgatását, vagyis a birtoklását fejezi ki „pimasz pontossággal”. A magyarázat biztosan meglepi az olvasót, de a magyar szavak jelentése egy-értelmű. A nyelvtani átnevezések –véleményem szerint- a tréfa határait nem ismerő- szittyá magyar tudósok és társaik szándékos férfijátéka volt, amit sokszáz esetben csináltak már meg. Nem ritkán a legváratlanabb helyzetekben is. A cselekvő és szenvedő ligeragozás neve sem véletlen. Az aktív – vagyis egy baktív< fogalom jelenik meg a „szenvedő, vagyis a passív, magyarul a bassziv – a nemző szavak- páros alakjában.

*

ALANYESET= A lány-eset /kiinduló helyzet/
Nominativus: Nő-menet-ives

TÁRGYESET= tárgy-eset
Accusativus: okozat-ives

BIRTOKOS ESET= Birtokba esett
Genitivus: géni-tevés /gén betevés/

RÉSZES ESET= részesít- beadat
Dativkus: Oda-Adat-ives

Távolodó< elláboló eset/ vagy BŐVÍTŐ ESET
Ablativus: a-LÁbat tevő. Elláboló. Avagy Öblit-tevés /Ölét- tevő/

*

IGERAGOZÁS= CONJUGATIO

Az igeragozás= Conjugatio< konyugátio. /Ez pedig= rokonitgatás/ Conjugatio= 1/= ro+ kon-jog-átjő, avagy 2/= kan- jog-n+ ász-jő.

*

Vadházasság= Concubinage < kon-kubi-nagy. VukllgárisanL kkun-kupi-nagy. Illetve concubinacio, ami = kún- cupi< szopi- nász. (A profán, vagy perverz szavak eredettségét illetően ne legyen senkinek kétsége. A szittyák pontosan ismerték a prostitúció és a perverzió minden fogalmát. (A latin- olasz

perverz, kéjenc= lascicio, tehát leszívó. A görög pap= hiero, azaz here. A pro-sit= hierodulos, vagyis here-dúlós. Az orosz perszóna= oszoba, ami –FO= a bosó< a-baszó. A baszkok latin neve= vascon, tehát: basz-kon< kan, avagy fasz- kún, és vas-kún /Az ajakhangok B-F-P-V szabadon cserélődnek. Stb.)

*

MIT IS TUDNAK A MAGYAR SZAVAK?

/A ragozás kisebb- egyszerűbb titkai. Az idegen nyelvekben is/

MAGYAR NYELVBEN

A ban-ben -FO= Nab= Nap-isten. /NB. A Bán és pán a szláv úr, a bán pedig horvátban és magyarban is fejedelem./

A ból- ből= Bál< Bél-istennő neve, /aki-ből új ember született/. A tól- től -FO= Lót= a Ló-isten.

A val- vel= Bál= Vál- istennő. A neki-, számára= szemere< szemes /-is-tennő/.

A ra-re -FO= Ar-, Er< Úr. A fölött= a Főlő= Hóló- atya a nap-isten,

Az alatt= az „állat”, a Fehérló.

A mögött= Magot= Mag-atyát, a hajdani második istent fejezi ki. Stb.

FRANCIA:

Benne= dans -FO= s-nad= ő-s-anyád,

Rá-rajta= sur = ő+sur< Ősúr,

Túl= de la -FO= alad< a Lód.

A Val, vel= con= kun, vagy hun.

A neki, érte= pour= a pir /a nap/,

Ban-ben= in= h+in< hun, de inkább a hon, tehát; otthon.

Főlé= super= szabir, az alatt= sous, vagyis szúz, azaz Boldogasszoony, a szülő anya.

Ellen= contre /kontre/, vagyis kontra, ami –FO= artnok< ártnak- ártnak.

NÉMET:

Ban-ben= in= hin- hun< otthun- otthon.

A fenn= auf -FO= fó= fő, és tüzel a Nap.

Kinn, kifele= aus= os =ős.

A neki, számára= für= fő-ur.

Az előtt= vor= uor= úr, vagy úr. (melyik volt legelőbb?).

Mögött= hinter, ami= hinter /N= R/ vagyis= hinter< honi tér.

A felett= über= sz+uber= szuper< a szabir.

Alatt = unter= h+un-tér, a honi tér van alattunk.

Fenn= oben -FO= neb-o= a nap. (NB. a Nebó, szlávul a mennyet jelent.)

ANGOLUL:

Ban- ben= in= hun, rajta, ra- re= on= hon.

A fölött = super= szabir,

Az érte, neki= for= forr- /a nap plazmája/,

A val-vel= with /visz/ azaz viszi, hisz együtt mennek.

A lent, alatt, benne= below= Bál- Béle /bele, benne/- istennő.

A ra, re, felett, fölé = upon -FO= nopus= a nap.

LATIN NYELVBEN:

Előtt= ante, ami= önté, az öntés, a vizözön kora. /Ante -FO= Etna, a tüzet ontó tűzhányó neve./

Hoz, hez= ad, tehát hoz, azaz ad!

Az ellene= adversus, tehát a had+verzus, vagyis a vérszerződéses szítyák hada.

A körül= circa, ami körke, mert az körül van.

A –valamin túl= cis, azaz „kis”. /A cis- Jordania= kis- Jordánia/

Kinn, kívül= extra, vagyis exter< őstér, azaz űri-tér, a csillagok hona.

/Csillag= star< estár< sztár./

* *

CSATOLANDÓ

Gyimóthy Gábor : NYELVLECKE

(Firenze 1984. X. 12.)

Egyik olaszóra sodrán,
Ím a kérdés felmerült:
Hogy milyen nyelv ez a magyar,
Európába hogy került?

Elmeséltem, ahogy tudtam,
Mire képes a magyar.
Elmondtam, hogy sok, sok rag van,
S hogy némelyik mit takar,

És a szókincsben mi rejlik,
A rengeteg árnyalat,
Példaként vegyük csak itt:
Ember, állat hogy halad?

Elmondtam, hogy mikor járunk,
Mikor mondom, hogy megyek.
Részeg, hogy dülöngél nálunk,
S milyen, ha csak lépdelek.

Miért mondom, hogy botorkál
Gyalogol, vagy kódorog,
S a sétáló szerelmes pár,
Miért éppen andalog?

A vaddisznó, hogy ha rohan,
Nem üget, de csörtet - és
Bár alakra majdnem olyan
Miért más a törtetés?

Mondtam volna még azt is hát,
Aki fut, miért nem lohol?
Miért nem vág, ki mezőn átvág,
De tán vágat valahol.

Aki tipeg, miért nem libeg,

S ez épp úgy nem lebegés, --
 Minthogy nem csak sánta biceg,
 S hebegés nem rebegés!

Mit tesz a ló, ha poroszkál,
 Vagy pedig, ha vágtazik?
 És a kuvasz, ha somfordál,
 Avagy akár bóklászik.

Lábát szedi, a ki kitér,
 A riadt őz elszökell.
 Nem ront be az, aki betér . . .
 Más nyelven, hogy mondjam el?

Jó lett volna szemléltetni,
 Botladozó, mint halad,

**Avagy milyen ügyelegni?
 Egy szó - egy kép - egy zamat!**

Aki 'slattyog', miért nem 'lófrál'?
Száguldó hová szalad?
Ki vánszorog, miért nem kószál?
S aki kullog, hol marad?

Bandukoló miért nem baktat?
És ha motyog, mit kotyog,
Aki koslat, avagy kaptat,
Avagy császkál és totyog?

Nem csak árnyék, aki suhan,
S nem csak a jármű robog,
Nem csak az áradat rohan,
S nem csak a kocsi kocog.

Aki cselleng, nem csatangol,
Ki 'beslisszol' elinal,
Nem 'battyog' az, ki bitangol,
Ha mégis: a mese csal!

Hogy a kutya lopakodik,
Sompolyog, majd meglapul,
S ha ráförmesz, elkotródik.

Hogy mondjam ezt olaszul?

**Másik, erre settenkedik,
Sündörög, majd elterül.
Ráripakodsz, elődalog,
Hogy mondjam ezt németül?**

**Egy csavargó itt kóborol,
Lézeng, ődöng, csavarog,
Lődörög, majd elvándorol,
S többé már nem zavarog.**

**Ám egy másik itt tekereg,
-- Elárulja kósza nesz -
Itt kóvályog, itt ténfereg. . .
Franciául, hogy van ez?**

**S hogy a tömeg miért özönlik,
Mikor tódul, vagy vonul,
Vagy hömpölyög, s még sem ömlik,
Hogy mondjam ezt angolul?**

**Aki surran, miért nem oson,
Vagy miért nem lépeget?
Mindezt csak magyarul tudom,
S tán csak magyarul lehet. . .!**

*